Mesajele ascunse din apă

Puterea rugăciunii

Masaru Emoto

ADEVĂR DIVIN

Cunoaște fenomenul care a uimit lumea de știință și cea preocupată de spiritualitate

MASARU EMOTO

„Mesajele ascunse din apă”

Introducere

Au trecut mai bine de zece ani de când am început să fotografiez cristalele de gheaţă.

Cu ani înainte să conduc cercetarea privind măsurarea fluctuaţiilor de undă din apă, dar mai ales atunci când am început să studiez cristalele, am descoperit că apa se exprimă într-o vastă varietate de moduri.

Mi-am dat seama că aceste fotografii ale cristalelor sunt pline de multă înţelepciune destinată nouă. Spre deosebire de apa de la robinet, apa naturală prezintă o multitudine de cristale superbe, chiar mai multe când aceasta este aşezată în ambianţa unei muzici minunate. De asemenea, sunt generate transformări fascinante în cristale când apei îi sunt adresate prin expunere diferite cuvinte, ca „recunoştinţă” sau „prostule!”. Aceste cristale sunt pline de lecţii despre cum ar trebui – şi trebuie – să ne trăim viaţa.

În Iunie 1999 am publicat o colecţie de fotografii într-o carte intitulată *„Mesajele apei*”, la o editură mică pe care am numit-o Hado Kyoikusha (Editura Fluctuaţiei de undă (în versiunea engleză: Wave *Fluctuation Publishing*)) – Deşi am publicat-o eu însumi, fără intenţia de a fi vândută în librăriile mari, vorbele rostite despre ea au transformat-o într-un bestseller.

Aşa ceva nu se întâmplă aproape niciodată în industria editorială. Mi s-a umplut sufletul pe jumătate cu uimire că aceasta s-a petrecut sub ochii mei şi pe jumătate cu recunoştinţă pentru toţi acei oameni mulţi care şi-au făcut timp să le povestească şi altora despre carte.

Pentru a împărtăşi informaţiile din carte cât mai multor oameni, m-am ocupat de traducerea tuturor explicaţiilor în japoneză pentru o ediţie în limba engleză. Aceasta m-a călăuzit către viitoarele succese, am început să primesc cereri din Elveţia şi din alte ţări de peste tot

din lume pentru a susţine conferinţe.

Publicarea fotografiilor acestor cristale, însoţite de toate mesajele ce le poartă pentru omenire, nu s-ar fi putut petrece la un moment mai potrivit în istorie ca acesta, şi poate prea bine să fie un semn al timpurilor că aşa este, dacă atât de mulţi oameni sunt receptivi la aceste mesaje. Îi mulţumesc Lui Dumnezeu pentru că mi-a dăruit şansa de a avea această misiune.

Înţeleg că unii oameni nu conştientizează semnificaţia cuvântului sau conceptului de *Dumnezeu.* Subiectul principal al acestei cărţi este apa. Şi cu cât vei înţelege mai mult apa, cu atât îţi va fi mai greu să negi existenţa unui Dumnezeu. Mi-ar plăcea să meditezi asupra simţirilor tale legate de acest subiect în timp ce priveşti la fotografiile cristalelor ce le vei descoperi în această carte.

Când am fost rugat prima oară să scriu această carte pentru Editura Sunmark din Japonia, am ştiut imediat că existau înlăuntrul meu nenumărate lucruri minunate despre care doream să scriu şi, spunându-i acestea lui Nobutaka Ueki, directorul Editurii Sunmark, mi-a spus că exact acestea erau lucrurile asupra cărora dorea să-mi îndrept atenţia. A trimis chiar şi un subaltern, pe Ryuya Saitou, să-mi asculte conferinţele în Elveţia.

Acum când cartea este scrisă, manifest pe deplin un sentiment de mulţumire. Această carte mi-a oferit o „scenă" de pe care pot să-ţi vorbesc despre teoriile legate de apă ce le-am studiat mai bine de un deceniu şi, de asemenea, să-ţi povestesc despre experienţele mele, despre cercetările mele bazate pe observarea comportamentului uman şi despre propriile mele gânduri cu privire la Univers.

Doresc să folosesc această ocazie pentru a-mi exprima recunoştinţa către: Shinji Tanigawa, preşedinte al Kokoro Inc.; Naoki Uchiki, redactor şef la Sunmark; Tatsuya Saito şi, de asemenea, oamenilor pe care i-am intervievat pentru această carte.

De asemenea, datorez mulţumiri lui Tetsuya Taguchi, fostul director al Nichirei Ice Inc., care mi-a furnizat o

mare parte din apa pe care am folosit-o la realizarea cristalelor prezentate în această carte.

Mulţumesc editurii Beyond Words pentru publicarea acestei cărţi în limba engleză, astfel încât mulţi oameni din întreaga lume pot citi despre relaţia noastră cu apa.

Nu trebuie să uit să le ofer recunoştinţa mea tuturor cititorilor acestei cărţi. Şi, în cele din urmă, trebuie să-i spun mulţumesc şi să-i adresez omagii apei din Univers.

Mulţumesc.

Prolog

De îndată ce începi să citeşti această carte, aş vrea să te rog să-ţi evaluezi viaţa. Mai precis, aş vrea să te întrebi dacă eşti fericit(ă).

Bineînţeles că definiţia ta despre fericire va depinde de cine eşti, dar simţi o senzaţie de pace sufletească, un sentiment de siguranţă cu privire la viitorul tău şi un sentiment de speranţă când te trezeşti dimineaţa? Dacă putem numi astfel fericirea, atunci poţi spune că în această clipă eşti fericit(ă)?

Cred că pot afirma cu destulă siguranţă că nu mulţi oameni vor putea răspunde cu un da convingător. Majoritatea oamenilor nu pot spune că viaţa lor este tot ceea ce au sperat să fie. Ce ne provoacă atâta suferinţă? Ce se petrece în lume de împiedică atât de mulţi oameni să fie, pur şi simplu, fericiţi?

Îmi pare că trăim într-o epocă a haosului. Haosul descrie o stare de confuzie, caracteristică materiei dezorganizate care a existat înaintea creaţiei Universului.

Simplul fapt de a ne urma cursul vieţii, ne face să ne descoperim istoviţi şi obosiţi. Ziarele şi televiziunea ne bombardează cu informaţii, iar la locul de muncă ne confruntăm cu probleme şi neînţelegeri. Sursele problemelor noastre par numeroase şi copleşitoare.

Este foarte probabil ca acesta să fie un fapt al vieţii indiferent ele locul din lume în care mergem. Această planetă micuţă a noastră este stăpânită de conflicte economice, neînţelegeri familiale, prejudecăţi etnice, prejudicii aduse mediului înconjurător, războaie religioase şi toate celelalte categorii de probleme imaginabile. În plus, toate ştirile rele despre oameni aflaţi în suferinţă, oameni cărora suferinţa le face plăcere, despre oameni care devin mai bogaţi sau mai săraci, despre asupriţi şi asupritori, ajung la noi în doar câteva secunde din cealaltă parte a globului.

Cine, ne putem întreba, este răspunzător de toată această suferinţă? Lumea devine tot mai nepăsătoare şi

mai dezbinată ca niciodată, iar Pământul se transformă într-un loc în care supravieţuirea este şi mai dificilă. Suntem deja cufundaţi până la gât în haos, iar problemele din lume par să se adâncească neîncetat.

Lucrul pe care-l avem cu toţii în comun este acela că suntem în căutarea unei căi de ieşire. Cu toţii căutăm un răspuns – şi este un răspuns atât de simplu şi eficient încât ne-a scăpat până acum.

Aşadar, care este cauza acestui întreg haos? Ce se află la sursa tuturor acestora? Orice ar fi, acest ceva îndepărtează lumea de armonie şi o îndreaptă spre dezacord.

Probabil că acesta este un fenomen inevitabil. Deşi cu toţii aparţinem aceleiaşi specii, faptul că trăim în locuri diferite şi după regulile diferitelor culori ale pielii, face ca şi modul în care gândim să fie diferit.

Şi ca să fie totul şi mai rău, celor mai mulţi oameni le este foarte greu să accepte lucruri care se deosebesc de cele din jurul lor. Rezultatul este un şir nesfârşit de probleme şi suferinţe. Se pare că atâta vreme cât oamenii sunt oameni, orice soluţie propusă este cu siguranţă predestinată eşecului.

Şi astfel ne-am întors de unde am pornit. Există oare o soluţie unică ce poate fi de folos tuturor oamenilor de pe glob, care să poată convinge pe oricine şi care este atât de simplă încât fiecare să o poată înţelege?

De fapt, am găsit răspunsul, iar acesta este: în medie, corpul uman este alcătuit din 70 de procente de apă.

Ne începem existenţa ca fiind 99 de procente apă, ca fetuşi. Când ne naştem, suntem 90 la sută apă, iar când devenim adulţi suntem sub 70 de procente. Dacă murim de bătrâneţe, probabil vom fi aproximativ 50 de procente apă. Cu alte cuvinte, pe tot parcursul vieţii *existăm mai ales ca fiind apă.*

Privind dintr-o perspectivă fizică, oamenii sunt apă. Când am realizat acest lucru şi am început să privesc lumea din această perspectivă, am început să văd lucrurile într-un mod complet diferit.

Mai întâi, am realizat că această legătură cu apa se aplică tuturor oamenilor. Aşadar, ceea ce voi spune în continuare se aplică tuturor, din întreaga lume. Cred, de asemenea, că încep să văd modul în care oamenii ar trebui să-şi trăiască viaţa. Cum pot oamenii să aibă o viaţă fericită şi sănătoasă? Răspunsul este să purifice apa care reprezintă aproape 70 de procente din corpul lor.

Apa unui râu rămâne pură pentru că se află în mişcare. Când apa stagnează, aceasta moare. De aceea, apa trebuie să se afle în continuă circulaţie. De obicei, apa – sau sângele – din trupurile celor bolnavi stagnează. Când sângele nu mai circulă, corpul începe să se strice, iar dacă sângele nu mai circulă prin creier, atunci viaţa poate fi în pericol.

Dar de ce ajunge sângele să stagneze? Putem privi această stare ca o stagnare a emoţiilor. Cercetătorii moderni au arătat că starea mentală are un impact direct asupra condiţiei fizice. Când duci o viaţă împlinită şi plăcută, te simţi mai bine pe plan fizic, iar când viaţa îţi este plină de încrâncenare şi tristeţe, corpul tău o ştie.

Deci, când emoţiile îţi circulă prin întregul corp, ai o senzaţie de fericire şi te îndrepţi către sănătatea trupului.

Mişcarea, schimbarea, circulaţia – acestea sunt principiile vieţii.

Dacă luăm în considerare faptul că, înainte de a deveni fiinţe umane, am existat sub formă de apă, ne vom apropia de aflarea răspunsului la întrebarea de bază, şi anume: ce este o fiinţă umană? Dacă avem o înţelegere clară asupra apei, vom înţelege mai bine corpul uman, ba chiar vom dezlega misterul motivului pentru care ne-am născut şi existăm în forma aceasta.

Deci ce anume este apa? Primul dumneavoastră răspuns ar putea fi că este o forţă a vieţii. Dacă pierdem 50 de procente din apa corpului, nu ne putem menţine în viaţă. Apa, purtată de sânge şi fluidele corpului, este mijlocul prin care hrana circulă prin corp. Această circulaţie a apei ne permite să ducem o viaţă activă. Apa serveşte ca mijlocul de transport al energiei prin toate

părţile corpului.

Acest transport al energiei se aseamănă unui vagon de marfă ce se mişcă prin tot corpul. Dacă trupul este năclăit şi murdar, atunci şi marfa din vagon se va murdări, deci este esenţial ca apa să se păstreze mereu curată.

Astăzi mai mult ca în trecut, comunitatea medicală a început să privească apa drept mijlocul de transport al energiei, folosind-o chiar şi în tratarea bolilor. Homeopatia este unul din domeniile în care este recunoscută valoarea apei.

Homeopatia a apărut în Germania în prima jumătate a secolului al nouăsprezecelea, prin opera lui Samuel Hahnemann (1791-l843), însă originile sale ajung până la părintele medicinei, Hipocrat (460-370 î.Hr.), care a consemnat multe tratamente asemănătoare celor promovate de homeopatie. În câteva cuvinte, aceşti pionieri ai medicinei ne-au învăţat „să plătim cu aceeaşi monedă, să ne apărăm cu armele inamicului”.

De exemplu, dacă o persoană suferă de otrăvire cu plumb, simptomele pot fi atenuate prin consumul de apă cu o cantitate infimă de plumb în ea – o cantitate cuprinsă între o parte de substanţă la 1012 (un trilion) apă şi o parte la 10400!

În acest stadiu, substanţa nu mai există în apă, însă *caracteristicile* substanţei se păstrează în apă, alcătuind medicamentul împotriva otrăvirii cu plumb.

Homeopatia afirmă că eficienţa creşte cu mărirea gradului de diluare. Concluzia logică este că, pe cât de concentrată este otrava în corp, pe atât trebuie să fie mărită proporţia diluării.

Altă modalitate de a exprima această idee este următoarea: în loc să folosim *efectul* substanţei pentru a înlătura simptomele, ar trebui să folosim informaţiile *copiate* în apă pentru a anula informaţiile despre simptome din otravă.

Deci apa are capacitatea de a *copia* şi *memora* informaţii. Putem spune, ele asemenea, că apa din ocean are memoria făpturilor care trăiesc în ocean. Se poate

prea bine ca gheţarii de pe glob să conţină milioane de ani din istoria planetei.

Apa circulă în jurul globului, trecând prin corpurile noastre şi răspândindu-se în lume. Dacă am fi în stare să descifrăm aceste informaţii cuprinse în memoria apei, am citi o poveste de proporţii epice.

Să înţelegi apa înseamnă să înţelegi Cosmosul, minunile naturii şi însăşi viaţa.

Am studiat apa ani întregi. Înţelegerea faptului că apa are capacitatea de a copia informaţii mi-a schimbat viaţa. După ce am făcut această descoperire în America, am dus-o cu mine înapoi în Japonia şi de atunci folosesc această funcţie a apei, funcţia de copiere a informaţiilor, pentru a-i ajuta pe oameni să-şi redobândească sănătatea.

Totuşi, la acea vreme, doctorii nici nu se gândeau să ia în considerare posibilitatea ca apa în sine să aibă capacităţi tămăduitoare. Am fost şi sunt ferm convins că apa poate memora şi purta informaţii, însă această sugestie a întâlnit respingerea categorică a comunităţii medicale.

În 1988, omul de ştiinţă francez Jacques Benveniste a condus un experiment pentru a testa principiile de bază ale homeopatiei. A diluat un medicament cu apă până la punctul în care medicamentul nu mai putea fi detectat prin mijloace fizice, iar apoi a descoperit că această soluţie diluată avea acelaşi efect asupra pacienţilor ca şi medicamentul nediluat.

La un an după ce a trimis rezultatele experimentului său revistei britanice de ştiinţă *Nature,* acestea au fost, în sfârşit, publicate, laolaltă cu comentariul că aceste rezultate sunt îndoielnice şi nu sunt dovedite practic. Ipoteza expusă a fost îngropată şi uitată de atunci.

De fiecare dată când apare cineva cu cercetări şi experimente care bulversează comunitatea oamenilor de ştiinţă, reacţia este, într-o măsură sau alta, aceeaşi. M-am întrebat multă vreme dacă ar fi posibil să se găsească dovada fizică a capacităţii apei de a memora informaţii – există oare o modalitate de a vedea acest lucru cu ochiul

fizic?

Dacă ai inima deschisă la nou, începi să observi lucruri mărunte care pot duce la descoperiri de proporţii. Şi într-o zi, din întâmplare, am deschis o carte la aceste cuvinte izbitoare: „Nu există două cristale de zăpadă care să fie absolut identice”.

Desigur, învăţasem acest lucru la şcoala primară, înfăţişarea tuturor fulgilor de zăpadă care au căzut pe Pământ timp de milioane de ani a fost mereu diferită. Totuşi, am citit această frază ca şi cum ar fi avut o cu totul altă semnificaţie şi aceasta pentru că inima îmi era deschisă şi receptivă mesajului său. În clipa următoare am gândit: *„Dacă pun apă la îngheţat şi mă uit la cristale, fiecare se va înfăţişa drept unic”.* Iar acea clipă a însemnat primul meu pas dintr-o aventură într-o lume nouă, neexplorată. Planul meu era să pun apă la îngheţat şi să fotografiez cristalele.

Este în firea mea să pun în practică o idee nouă. Am rugat îndată un tânăr cercetător din cadrul companiei mele să înceapă experimentele, însă acesta era un domeniu despre care nimeni nu ştia nimic. Nimic nu ne garanta că eforturile noastre vor fi, într-un final, răsplătite. Straniu, dar nu m-am îndoit nici o clipă că vom reuşi. Ştiam cu siguranţă că ipoteza mea era corectă şi că experimentele aveau să reuşească – *pur şi simplu ştiam.* De obicei sufăr de lipsa perseverenţei, însă de data aceasta am refuzat să mă dau bătut.

Primul meu pas a fost să închiriez un microscop performant şi să mă uit la apa îngheţată dintr-un frigider de bucătărie. Însă, deoarece făceam fotografiile la temperatura camerei, gheaţa se topea repede. Ne-a luat o bună bucată de vreme până să putem fotografia cristale. În fiecare seară, târziu, îl scoteam la cină pe tânărul cercetător şi încercam să-l încurajez. Îi spuneam că tot ce aştept de la el este să facă tot ce îi stă în putinţă.

După două luni de experimente, am reuşit, în sfârşit, să facem o fotografie. Apa ne dăruise fotografia unui frumos cristal hexagonal. Am fost entuziasmat când

cercetătorul mi-a adus vestea.

Astăzi am o încăpere frigorifică mare, în care se poate intra şi unde temperatura se păstrează la – 5 °C (23 °F) pentru experimente, însă totul a început ai acea primă fotografie.

Având în vedere metoda pe care am folosit-o şi ceea ce am aflat între timp, este un miracol că am reuşit să facem acea primă fotografie.

Ceea ce ştii cu inima ta că este realmente posibil, este într-adevăr posibil. Voinţa noastră face să se poată. Ceea ce ne imaginăm în mintea noastră devine lumea noastră. Acesta este doar unul din nenumăratele lucruri pe care le-am învăţat de la apă.

Fotografiile cu cristale pe care începusem să le fac s-au dovedit a fi extrem de grăitoare în descrierea lumii. Am aflat o filozofie adâncă ascunsă în ele. Cristalele se arată pentru numai douăzeci sau treizeci de secunde, în timp ce temperatura creşte, iar gheaţa începe să se topească. Adevărurile Universului iau formă şi devin vizibile, chiar dacă timp de doar câteva clipe. Această scurtă fereastră de timp ne îngăduie o privire într-o lume care este cu adevărat magică.

Să vă explic cum procedez pentru a fotografia cristalele.

Pun cincizeci de feluri de apă în cincizeci de vase Petri diferite. (Foloseam câte o sută în primii câţiva ani). Pun apoi vasele într-un frigider la îngheţat, pentru trei ore, la – 20°C (-4°F). Rezultatul este că tensiunea suprafeţei formează în vasele Petri picături de gheaţă transversale de aproximativ un milimetru. Cristalul apare când îndrepţi o lumină deasupra picăturii ele gheaţă.

Desigur, rezultatul nu este niciodată acela de cincizeci de cristale asemănătoare; uneori nici nu se formează cristale. Studiind modul de formare a cristalelor, ne-am dat seama că diferitele feluri de apă dau naştere la cristale diferite. Unele se asemănau în mod evident, altele erau deformate, iar în unele tipuri de apă nu s-au format deloc cristale.

Întâi m-am uitat la cristalele apei de robinet din locaţii diferite. Apa din Tokyo a fost un dezastru – nu s-a format nici un singur cristal întreg. Apa de la robinet conţine o doză de clor pentru epurare, care distruge complet structura apei naturale.

Totuşi, în apa naturală, indiferent de unde a provenit – din izvoare naturale, râuri subterane, gheţari sau cursurile superioare ale unor râuri – s-au format cristale întregi.

Eforturile mele de a fotografia cristale de gheaţă şi de a face experimente începuseră să dea roade. Iar într-o zi, tânărul cercetător – la fel de implicat în acest proiect ca şi mine – a venit cu o propunere ieşită din comun pentru domeniul nostru: „Ia să vedem ce se întâmplă dacă expunem apa la muzică”. Ştiam că era posibil ca vibraţiile muzicii să aibă un efect asupra apei. Eu însumi sunt un iubitor de muzică; copil fiind, avusesem chiar speranţe de a deveni muzician de profesie, aşa că am aprobat întru totul acest experiment neaşteptat.

La început n-am avut habar ce fel de muzică să folosim şi în ce condiţii să facem experimentul. Însă, după multe încercări şi eşecuri, am ajuns la concluzia că cea mai bună metodă era, probabil, cea mai simplă – să punem o sticlă cu apă pe o masă, între două difuzoare, expunând-o la volumul la care o persoană ar asculta, în mod normal, muzică. Trebuia să folosim aceeaşi apă pe care o folosisem în experimente anterioare.

Am încercat prima oară cu apă distilată de la o farmacie.

Rezultatele ne-au uimit. Simfonia Pastorală a lui Beethoven, cu acordurile sale luminoase şi clare, a avut ca rezultat cristale frumoase, bine structurate. Simfonia numărul 40 a lui Mozart, o graţioasă odă închinată frumuseţii, a dat naştere unor cristale delicate şi elegante. Iar cristalele formate în urma expunerii la Studiul în Mi major al lui Chopin, Op. 10, Nr. 3, ne-au surprins prin minuţiozitatea adorabilă a structurii.

Toate mostrele de muzică clasică la care am expus

apa au rezultat în cristale bine formate, cu diferite caracteristici. În schimb, apa expusă la muzica violentă, gen heavy-metal, a produs cel mult cristale fragmentate şi diforme.

Dar experimentele noastre nu s-au oprit aici. Apoi ne-am gândit ce s-ar întâmpla dacă am scrie expresii sau cuvinte ca „Mulţumesc” şi „Prostule” pe bucăţi de hârtie şi le-am înfăşură în jurul sticlelor, cu cuvintele înspre apă. Nu părea să aibă sens ca apa să poată „citi” ceea ce era scris, să prindă înţelesul şi să îşi schimbe forma în mod corespunzător. Ştiam însă din experimentul cu muzica că se pot întâmpla lucruri ciudate. Ne simţeam ca nişte exploratori ce pornesc într-o călătorie printr-o junglă neumblată.

Rezultatele experimentelor nu ne-au dezamăgit. Apa expusă cuvântului „Mulţumesc” a format frumoase cristale hexagonale, pe când cea expusă cuvântului „Prostule” a produs cristale asemănătoare celor din apa expusă muzicii heavy-metal, adică diforme şi fragmentate.

Experimentele ulterioare au arătat că apa expusă unor expresii pozitive ca „Hai să o facem!” a dat naştere unor cristale atrăgătoare, frumos structurate, însă apa expusă unor expresii negative ca „Fă-o!” de-abia dacă a produs cristale.

Lecţia ce o putem învăţa din acest experiment are de-a face cu puterea cuvintelor. Vibraţiile cuvintelor binevoitoare au un efect pozitiv asupra lumii noastre, pe când vibraţiile cuvintelor negative au puterea de a distinge.

Când începi să înveţi despre apă este ca şi cum ai descoperi modul în care funcţionează Universul, iar cristalele revelate în apă sunt ca o poartă către o nouă dimensiune. Pe măsură ce ne-am continuat experimentele în fotografierea cristalelor, ne-am dat seama că urcam treptele spre o înţelegere a adevărurilor profunde din Cosmos. Îmi aduc aminte în mod special de o fotografie. Era cel mai frumos şi mai delicat cristal pe care îl văzusem până atunci – se formase prin expunerea apei la cuvintele

„iubire şi recunoştinţă”. Părea că apa sărbătorise şi îşi arătase bucuria creând o floare deschisă. Era atât de frumos încât pot spune că, din acea clipă, mi-a schimbat viaţa.

Apa m-a învăţat despre gingăşia sufletului uman şi despre impactul pe care „iubirea şi recunoştinţa” îl pot avea asupra lumii.

În Japonia, se spune că cuvintele sufletului există într-un spirit numit *kotodama* sau *spiritul cuvintelor,* iar acţiunea de a rosti cuvinte are puterea de a schimba lumea. Cu toţii ştim că vorbele au o influenţă imensă asupra felului în care gândim şi simţim şi că, în general, lucrurile merg mai bine când sunt folosite cuvinte pozitive, în orice caz, până acum nu am putut vedea niciodată, fizic, efectul cuvintelor pozitive.

Cuvintele sunt o expresie a sufletului. Şi este foarte probabil ca starea sufletului nostru să aibă un impact covârşitor asupra apei care alcătuieşte 70% din corpul nostru, iar acest impact ne poate afecta – şi nu în mică măsură – corpul. Persoanele sănătoase fizic au de obicei şi o stare mentală bună. Într-adevăr, un suflet sănătos se simte foarte comod într-un trup sănătos.

Din dorinţa de a ajuta cât mai mulţi oameni cu putinţă să-şi păstreze sau să-şi recupereze sănătatea, am lucrat ani întregi îngrijind bolnavi. Şi cu cât văd mai mulţi oameni suferind, cu atât mă conving mai mult că boala nu este doar o problemă individuală, ci rezultatul unei deformări a societăţii ca întreg.

Dacă nu facem ceva în legătură cu lumea diformă în care trăim, dacă nu putem tămădui sufletul rănit, numărul celor ce suferă de boli fizice nu va scădea.

Care sunt, deci, diformităţile lumii? Acestea sunt diformităţi ale Sufletului şi asemenea diformităţi au un mare efect asupra Cosmosului însuşi. Întocmai precum o picătură într-un lac ce produce un tremur de unde care se întinde la nesfârşit, diformitatea chiar şi a unui singur suflet se întinde în lume, rezultând în diformităţi globale.

Dar nu e totul pierdut – mai este speranţă. Există o

salvare şi se numeşte „iubire şi recunoştinţă”.

Pământul este în căutare. Vrea să fie frumos. Vrea să fie cât se poate de frumos. Mai devreme am spus că putem defini fiinţele umane ca fiind apă. Am convingerea că apa din persoanele care se uită la fotografiile cu cristale îşi va schimba forma, într-un fel sau altul.

Şi am descoperit cel mai frumos cristal dintre toate – cel produs de „iubire şi recunoştinţă”. Se presupune că pe aceasta se bazează toate religiile din lume şi, dacă ar fi cu adevărat aşa, nu am mai avea nevoie de legi. Cunoaşteţi deja răspunsul. „Iubirea şi recunoştinţa” sunt cuvintele care trebuie să fie îndrumătorii lumii.

Apa ne învaţă foarte clar cum trebuie să ne trăim viaţa. Povestea apei porneşte de la fiecare celulă individuală, pentru a cuprinde întregul Cosmos. Sper că veţi simţi aceeaşi nerăbdare şi acelaşi entuziasm ca şi mine când am trăit desfăşurarea acestei drame.

Cap. 1 – Din ce este alcătuit Universul?

Înţelegerea faptului că suntem în esenţă apă este cheia pentru dezlegarea misterelor Universului. Reexaminând lumea din jur din această perspectivă nouă, vei începe să vezi lucrurile într-un mod inedit.

Feluritele evenimente ce se desfăşoară de-a lungul vieţii unui om sunt evenimente reflectate în apă. Individul şi societatea formează un ocean imens; contribuind cu picătura noastră individuală în acest ocean, participăm la formarea societăţii.

Am vrut ca un număr cât mai mare de oameni să audă mesajul apei pentru noi, aşa că m-am decis să public fotografiile cristalelor de gheaţă. Acest gest a reprezentat doar o picătură infimă, însă a produs o undă ce a rezultat într-un val care s-a întins la nesfârşit, având un impact enorm asupra vieţii mele şi a multor altora.

Prima oară mi-am publicat fotografiile în 1999, la şase ani îndelungaţi după ce am pornit în această aventură neobişnuită. În aceşti şase ani se strânsese un munte de

fotografii ce zăceau în biroul meu.

Pregătind fotografiile pentru publicare, am căutat să le aşez într-o oarecare ordine şi, făcând asta, am văzut o poveste desfăşurându-se sub ochii mei. Am început să înţeleg că fiecare cristal în parte încerca să îmi spună o poveste măreaţă şi minunată.

Din momentul în care am hotărât publicarea fotografiilor, am vorbit cu mai mulţi editori despre ideea mea, dar nimeni nu părea interesat. Refuzurile nu mi-au schimbat hotărârea de a-mi publica fotografiile, aşa că am hotărât să le public eu însumi. Mi-am dat însă curând seama că, deşi mi-aş fi permis să tipăresc fotografiile şi să le introduc într-o carte, sistemul restrictiv de distribuţie din Japonia nu mi-ar fi permis să-mi vând cărţile în marile librării.

Aceasta părea o piedică grozavă, dar am decis, pur şi simplu, să nu-mi fac griji în această privinţă. Când am primit cărţile în forma finită, le-am împachetat pentru vreo sută de prieteni şi cunoştinţe care îşi comandaseră exemplare şi le-am expediat. La puţin timp după ce am trimis primele exemplare, a început să se întâmple un lucru ciudat. Am început să primim noi comenzi de la persoanele care îşi comandaseră deja exemplare. Ei le povestiseră prietenilor şi cunoştinţelor despre carte, iar aceia spuseseră mai departe. Unii au cumpărat cinci, chiar zece exemplare şi le-au împărţit prietenilor. Părea într-adevăr că picătura din lac devenise o undă ce se extindea rapid. Speranţele mi s-au lărgit repede, iar apoi am vrut ca oamenii din toată lumea să afle ce conţine această carte cu fotografii, aşa că am apelat la o companie de traduceri pentru traducerea explicaţiilor în limba engleză. Din fericire, oamenii din întreaga lume chiar au ajuns să vadă cartea: Shizuko Ouwehand, o femeie care, mai târziu, avea să-mi fie traducător, a trimis cartea unor prieteni din Europa şi America, iar ca urmare am început să primesc invitaţii de la persoanele care văzuseră fotografiile, să vizitez acele ţări şi să ţin conferinţe. De-a lungul anilor, am fost binecuvântat cu şanse de a vizita Elveţia, Germania,

Australia, Olanda, Italia, Anglia, Statele Unite, Canada şi multe alte ţări (printre care şi România), pentru a prezenta cristalele oamenilor din întreaga lume.

Totul părea să se întâmple chiar la momentul potrivit. Oamenii caută o cale prin care să dea un sens acestei lumi a haosului în care trăim. Acest album cu fotografii a devenit o picătură infimă, dar importantă care a produs un val ce se întinde de atunci în lumea întreagă.

Aş vrea să prezint aici doar o mică parte din fotografiile pe care le-am făcut. Unele dintre ele se găsesc şi în lucrarea *Mesajele Apei,* iar unele din cea de-a doua colecţie de poze numită *Mesajele Apei II,* iar celelalte fotografii au fost făcute special pentru cartea aceasta. Voi înşivă veţi putea vedea clar efectul pe care cuvintele, fotografiile şi muzica le pot avea asupra apei.

Aceste fotografii au fost văzute de japonezi şi de oameni din întreaga lume, mulţi dintre aceştia mi-au trimis scrisori cu părerile şi gândurile lor. Pietricica pe care am aruncat-o în lac a creat într-adevăr un val mare, care acum a început să se întoarcă la mine.

Am rămas surprins să văd că atât de multă lume a fost impresionată de efectul pe care energia conştiinţei umane şi cuvintele îl au asupra formării cristalelor de gheaţă, şi aceasta în ciuda faptului că această idee – şi anume că vorbele şi gândurile au puterea de a transforma apa şi alte substanţe – poate, într-adevăr, să pară o religie sau o filozofie neobişnuită.

I-am arătat apei diferite cuvinte

Am înfăşurat în jurul unei sticle cu apă o bucată de hârtie dactilografiată cu următoarele expresii sau cuvinte îndreptate spre apă.

Iubire și recunoștință

Acest cristal este absolut perfect, ceea ce arată că iubirea şi recunoştinţa sunt esenţiale fenomenului vieţii în întreaga natură.!

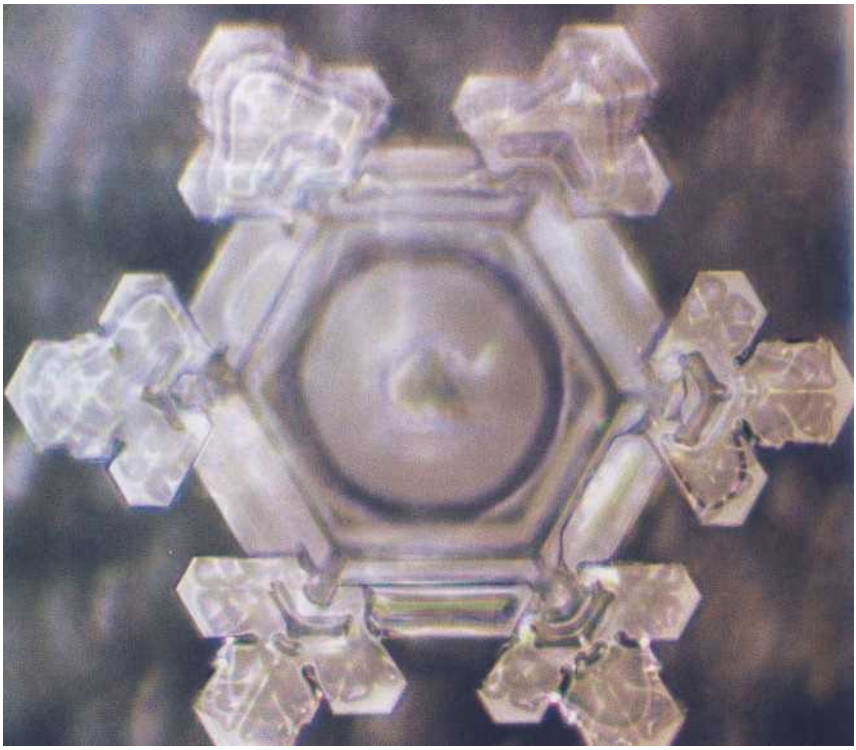

Mulţumesc (în japoneză)

I-am adresat apei prin expunere cuvinte cu înţelesul „Mulţumesc” în diferite limbi. Rezultatul a fost mereu formarea unor cristale frumoase şi desăvârşite.

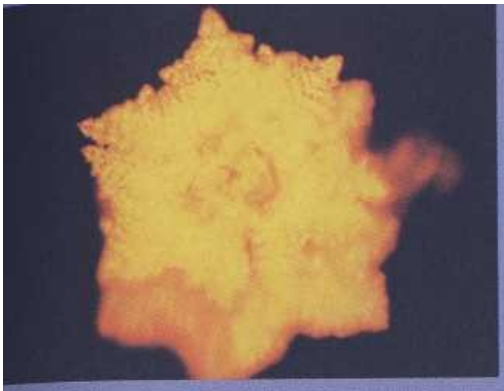

Thank you (în engleză)

Mulțumesc (în chineză)

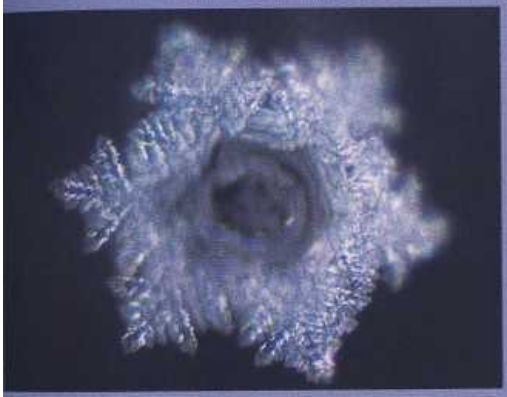

Danke (în germană)

Merci (în franceză)

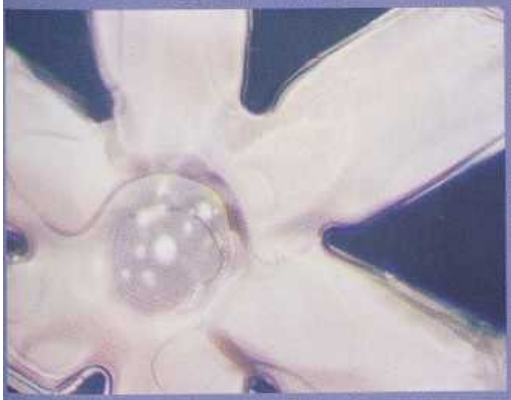

Mulțumesc (în coreană)

Grazie (în italiană)

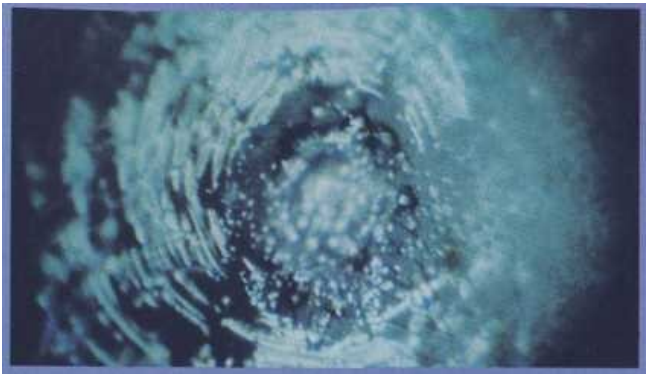

Prostule! (în japoneză)

Prostule! (în engleză)

Mă faci să sufăr. Am să te omor (în japoneză)

Nu s-au format deloc cristale când i-au fost adresate apei cuvinte care indică violenţa împotriva unui om.

Observăm chiar că expresia „Mă faci să sufăr. Am să te omor”. a creat forma unui om cu o armă.

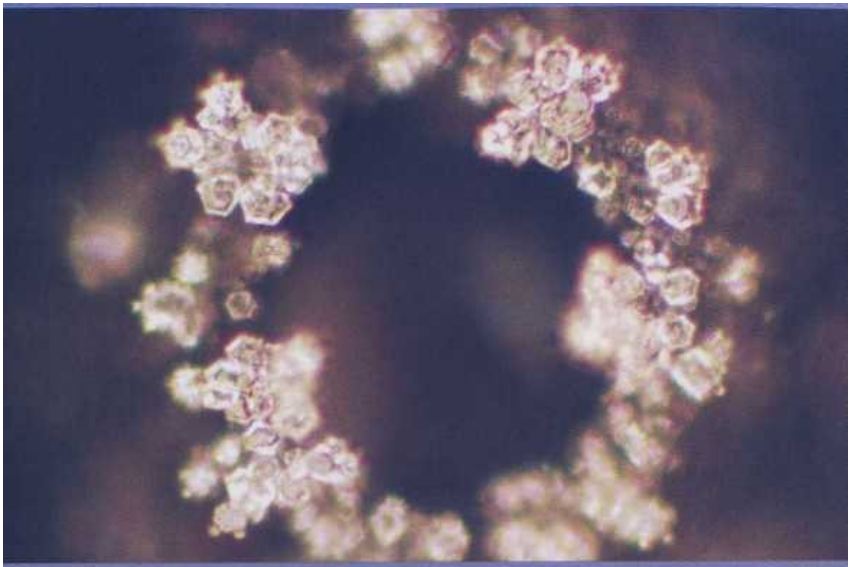

Înger (în japoneză)

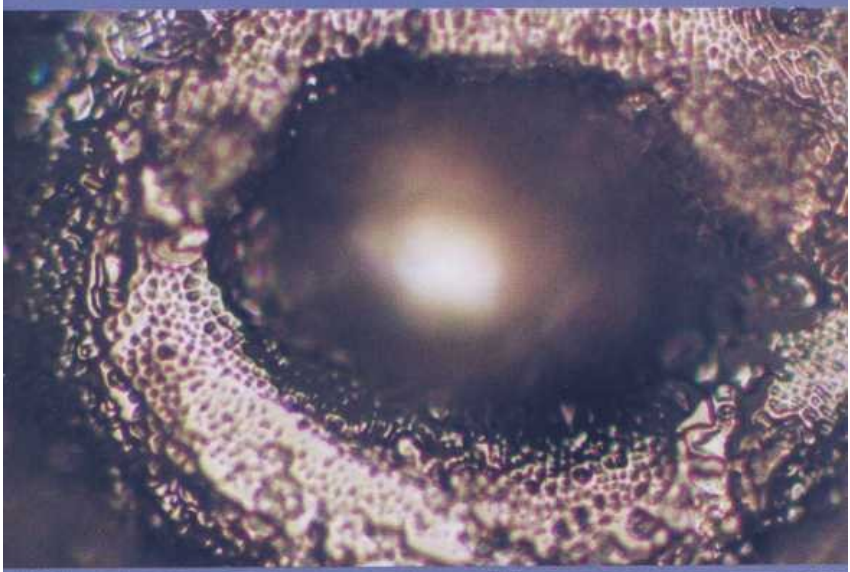

Satana (în japoneză)

Cuvântul „înger” s-a înfăţişat ca un inel format din mici cristale îmbinate, pe când cuvântul „Satana” a dat

naştere unui cristal în mijlocul căruia se artă un bulgăre întunecat pregătit parcă de atac.

Hai să o facem! (în japoneză)

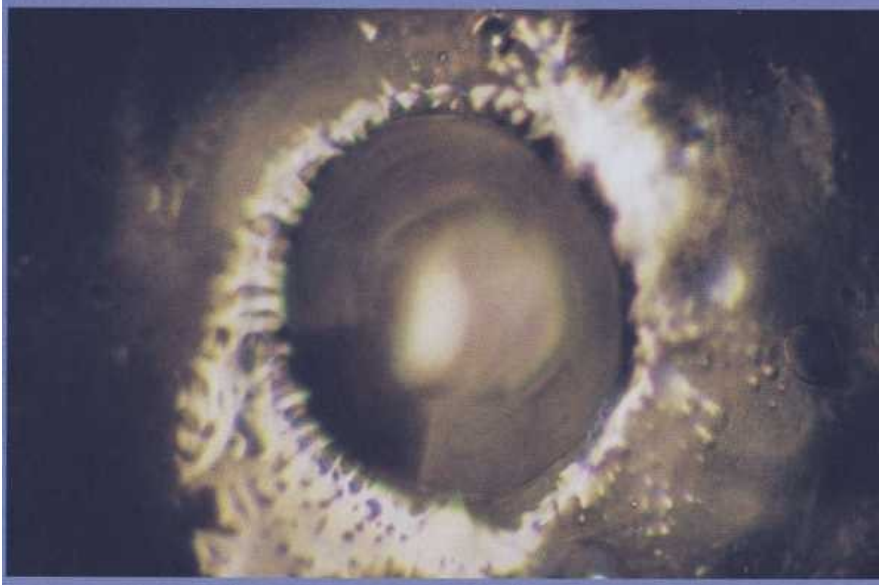

Fă-o! (în japoneză)

..Hai să o facem!" dă naştere unei forme superbe, pe când „Fă-o!" produce un cristal asemănător aceluia produs

de cuvântul „Satana”. Poate aceasta arată că violenţa şi porunca sunt străine principiilor naturii.

Îmi pare rău (în japoneză)

Vedem aici ce poate face un simplu „îmi pare rău”.
Este posibil ca motivul pentru care cristalul este

neclar, să fie acela că un simplu „îmi pare rău” poate suna mai sincer decât nişte scuze mai elaborate.

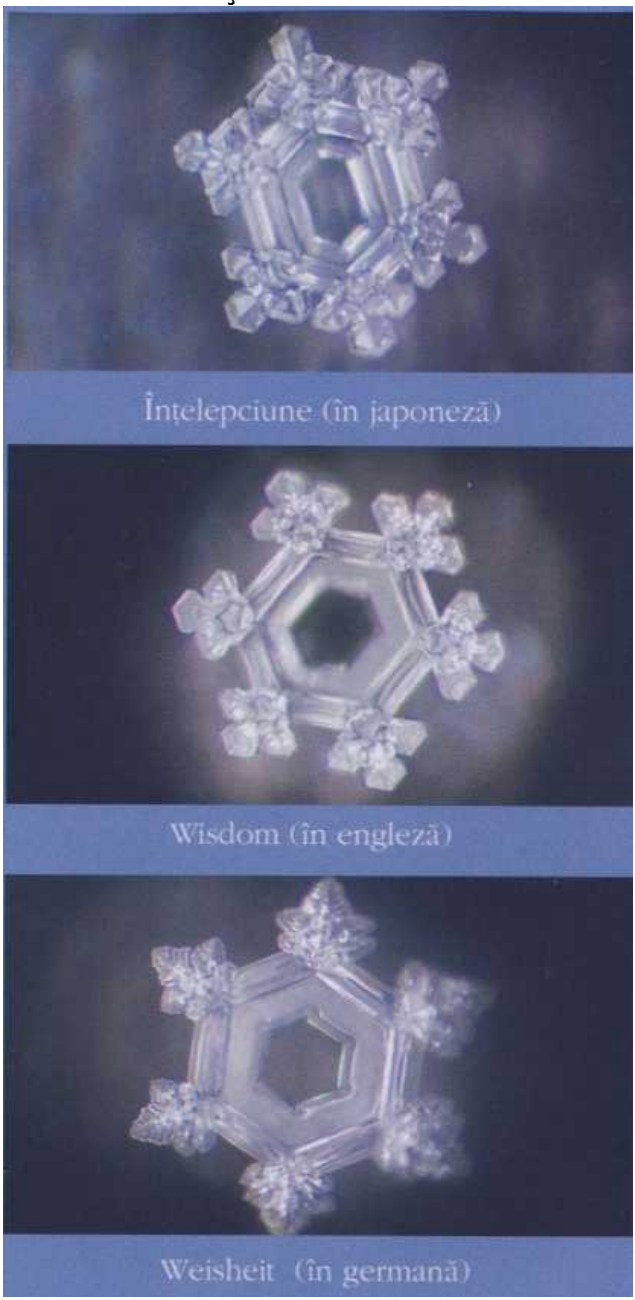

Cuvântul „înţelepciune”, în diferite limbi, a dat

naştere unor cristale de forme minunate, ceea ce poate indica că înţelepciunea este un principiu de bază al naturii, în lumea întreagă.

Un experiment făcut la o şcoală primară

Acestea sunt unele fotografii făcute după ce copiii de la o şcoală primară japoneză i-au vorbit apei, precum şi o fotografie a unei mostre de apă neluată în seamă.

Eşti drăguţă

Proasto

Copiii au rostit cuvinte diferite în faţa câtorva sticle cu apă. Apa căreia copiii i-au spus „Eşti drăguţă” a produs cristale drăguţe, în schimb cuvântul „Proasto” a avut

efectul opus celui anterior.

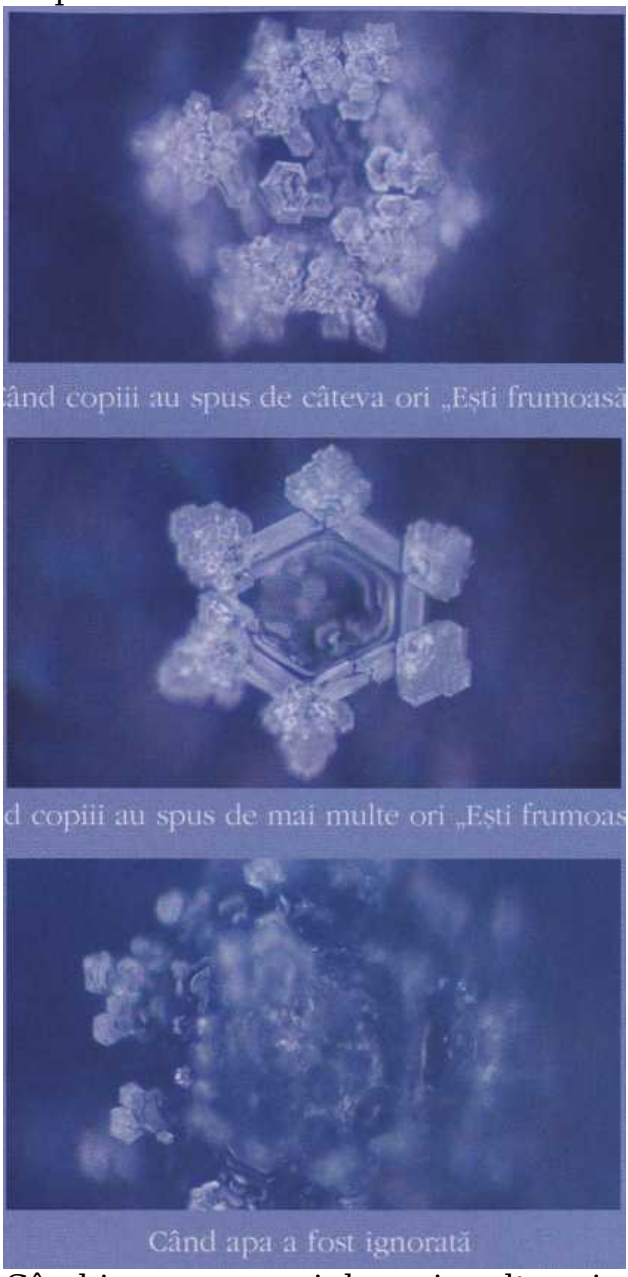

Când i-au spus apei de mai multe ori „Eşti frumoasă”, aceasta a format cristale mai bine conturate decât când i-au spus acelaşi lucru doar de câteva ori. Cristalele formate

de apa ignorată au ieşit cel mai puţin conturate.

Ce înfăţişare are Cosmosul?

Aceste fotografii ale cristalelor au fost făcute unor mostre ele apă expuse cuvântului „Cosmos” în limbile japoneză, engleză şi germană; într-o imagine, apa a fost expusă unei fotografii a Pământului.

Cosmos (în japoneză)

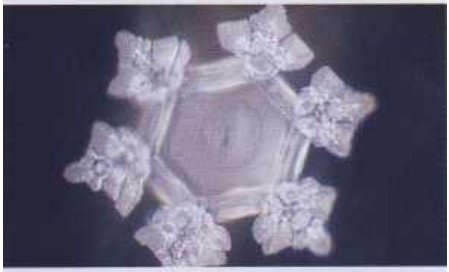

Cosmos (în engleză)

Kosmos (în germană)

Cele trei cristale se aseamănă, având contururi clare. Se pare că principiile Cosmosului nu ţin cont de diferenţele dintre limbi.

Când i-am arătat apei o fotografie a Pământului

Cristalul este frumos, dar nu putem să nu observăm că este un pic deformat. Fără diformitatea aceasta, ar fi la fel de frumos ca orice cristal desăvârşit. Ce se întâmplă când apa este expusă la muzică?

Fotografiile cristalelor următoare au fost făcute după ce sticlele cu apă au fost aşezate între două difuzoare.

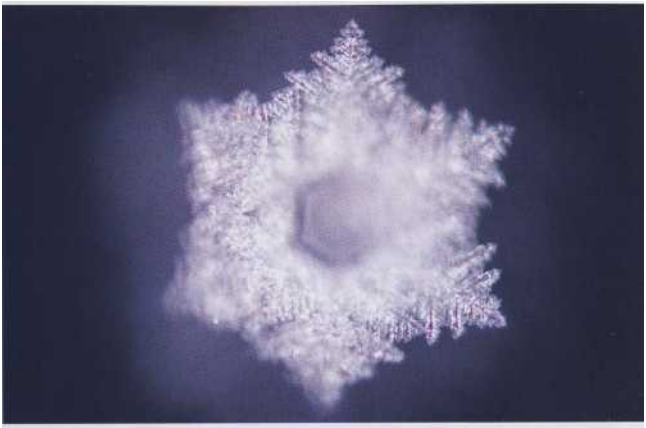

Beethoven: Simfonia a V-a — *„Simfonia destinului“*

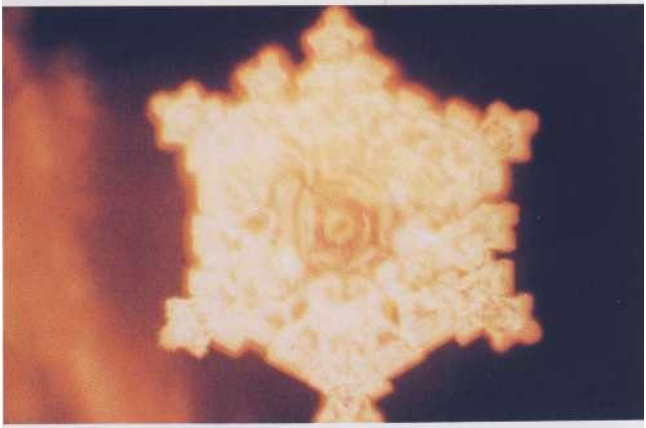

Beethoven: Simfonia a VI-a — *„Pastorala“*

Muzica lui Beethoven a dat naştere unor cristale deosebite, cu multe detalii şi forme fanteziste ce produc un efect terapeutic.

Frumuseţea acestui cristal reflectă frumuseţea piesei muzicale. Cristalul pare să oglindească modul de viaţă entuziast a lui Mozart.

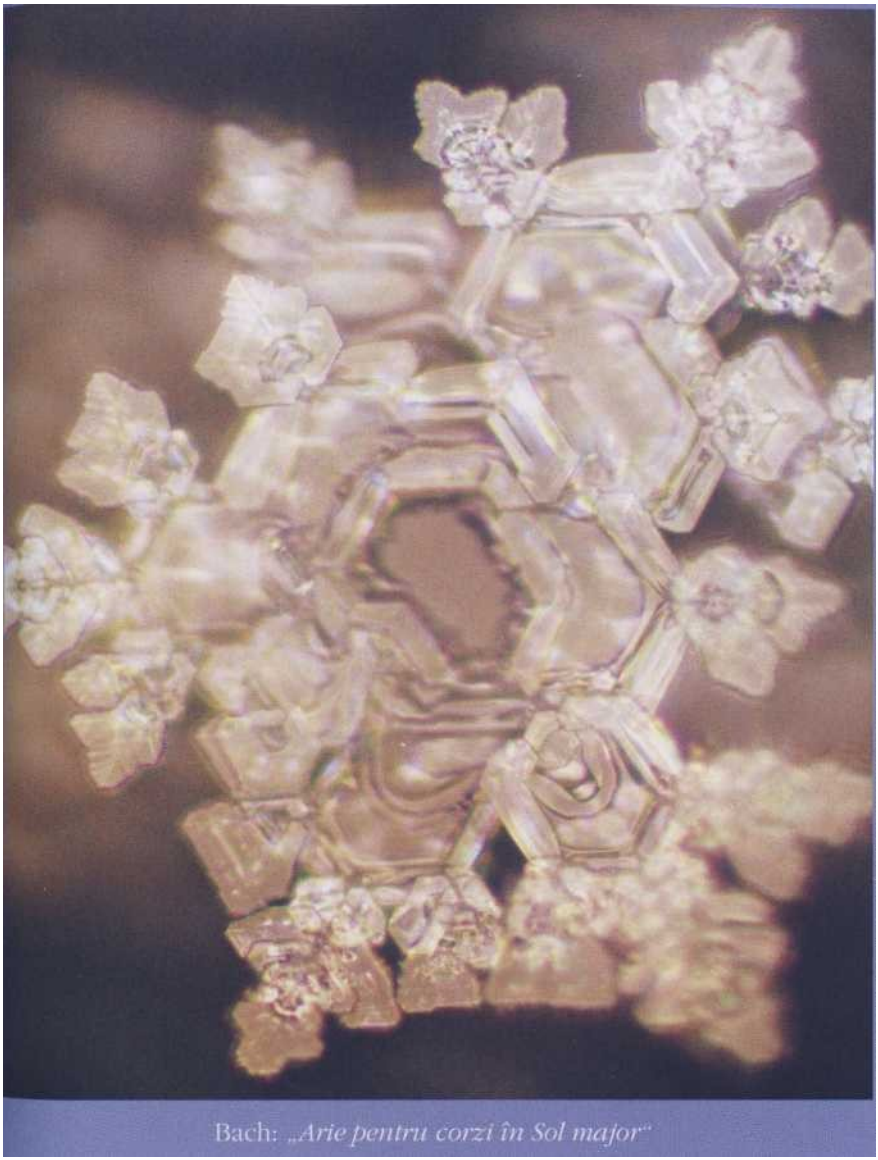

Bach: *„Arie pentru corzi în Sol major"*

Acordurile line ale acestei melodii de Bach (din celebrul aranjament pentru vioară şi pian) sunt bine reprezentate de splendoarea acestui cristal.

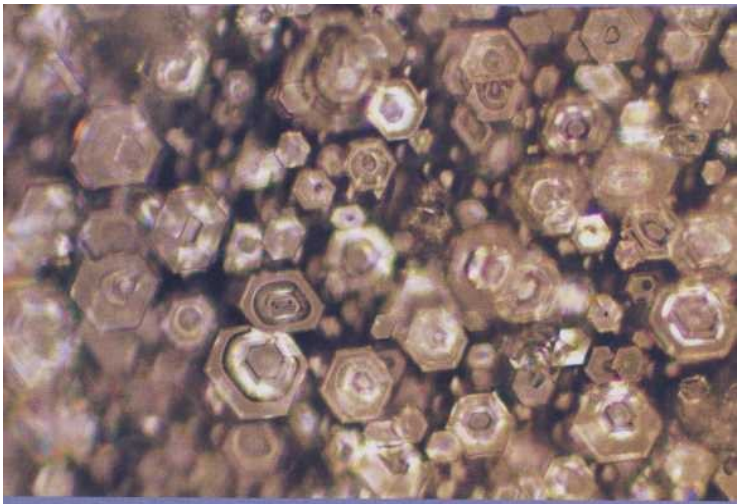

Chopin: *Studiu în Mi major*

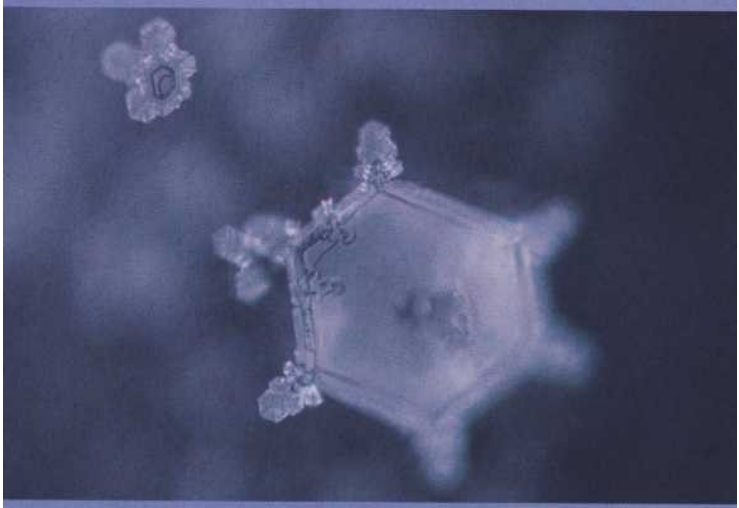

Chopin: *Preludiu în Re bemol major*

Se pare că muzica de pian produce cristale în formă de picături.

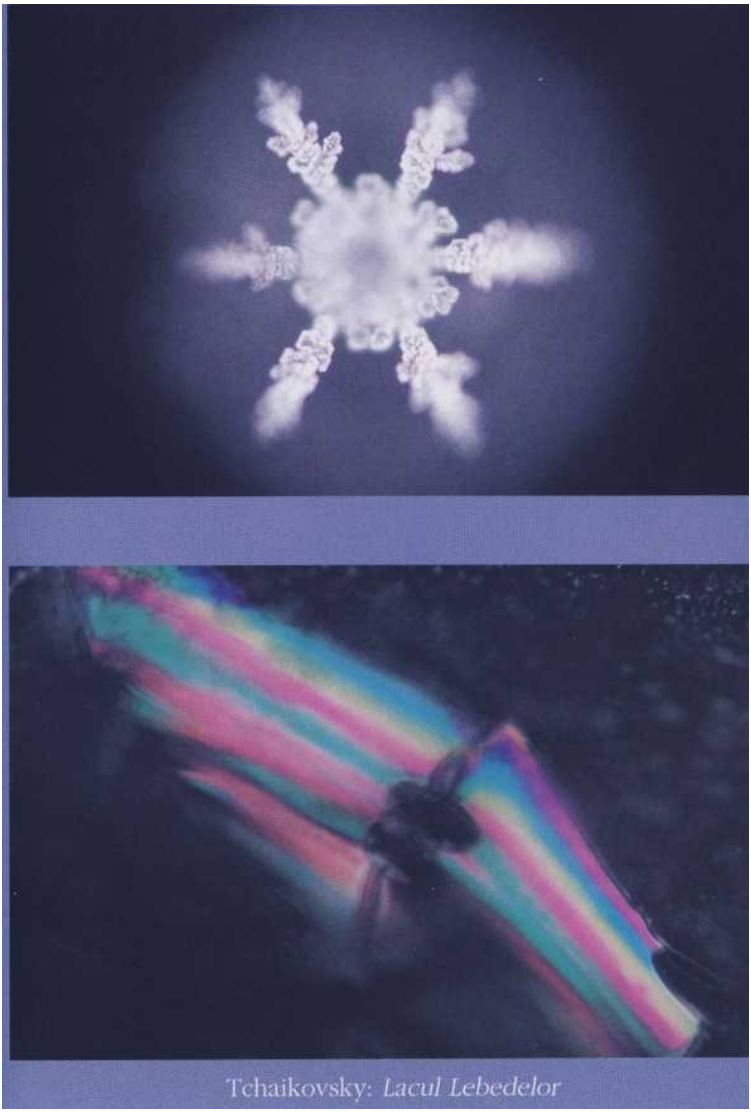

Cristalul de sus seamănă cu o lebădă, pe când culorile curcubeului din cristalul de jos par să reprezinte lumina speranţei, probabil sub efectul poveştii din Lacul Lebedelor.

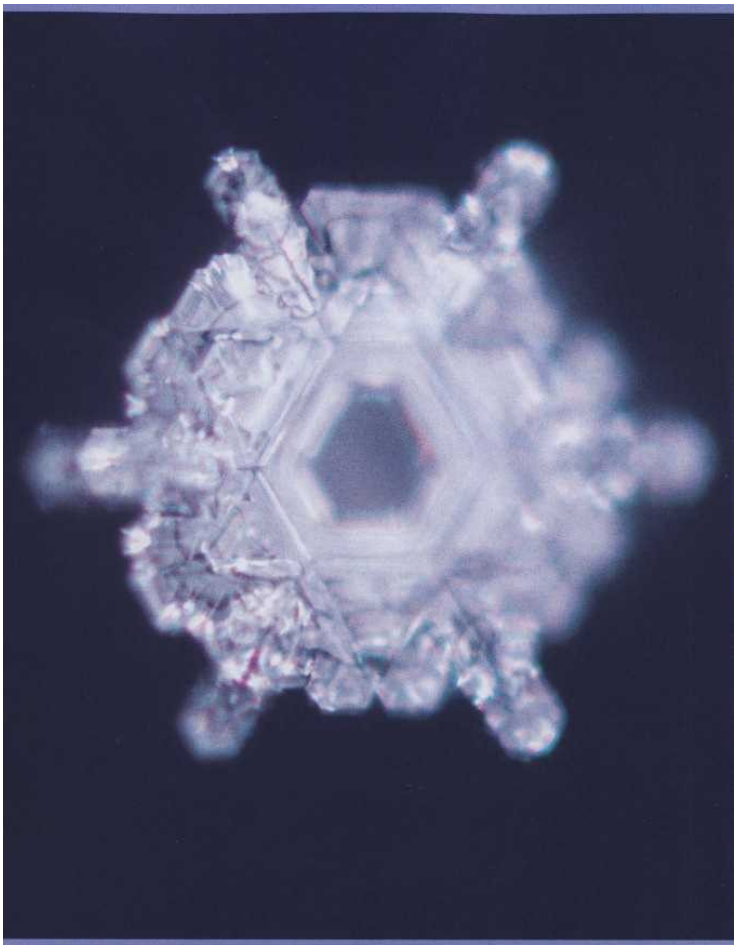

Surprinde forma familiară a cristalului. Probabil, aceasta este rezultatul faptului că acest cântec este iubit în întreaga lume.

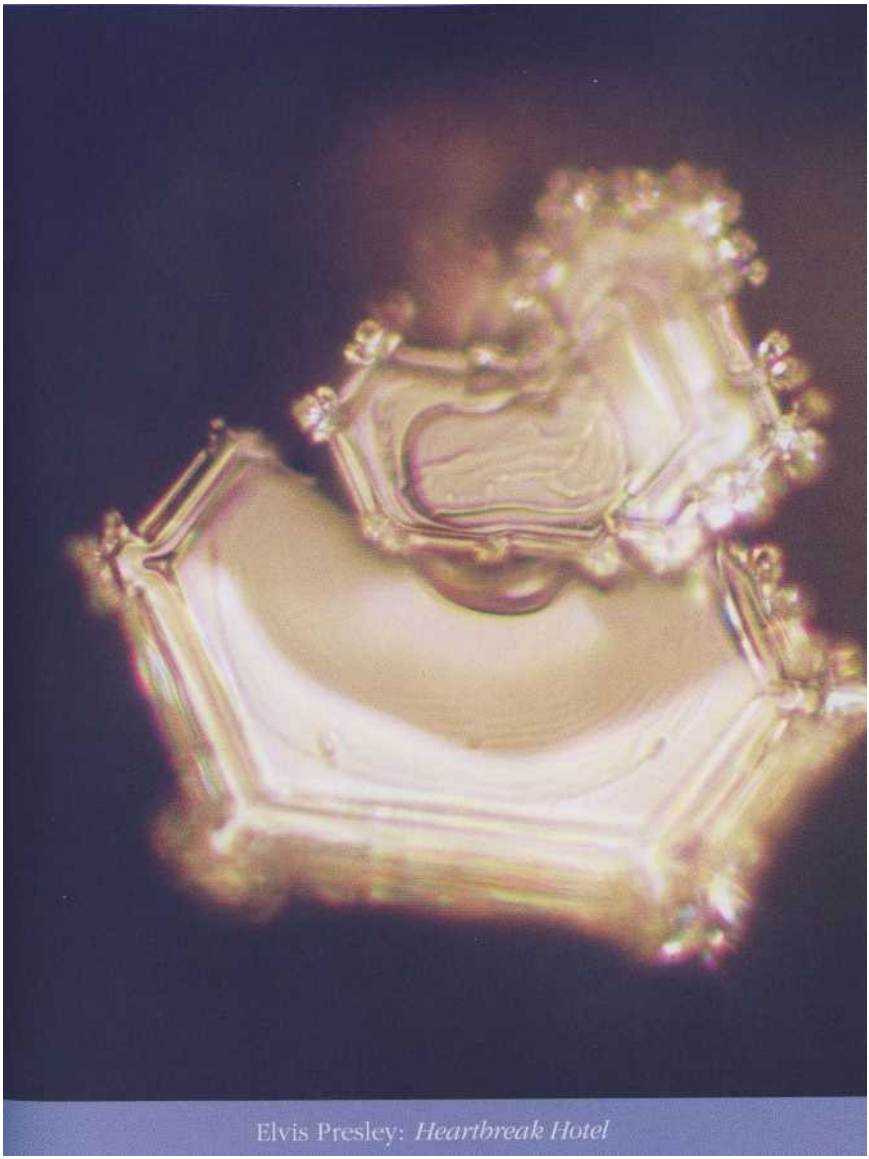

Cu şi cum ar imita cântecul, cristalul este împărţit în două, asemenea unei inimi frânte.

Bud Powell: Visul Cleopatrei

Jazz-ul modern al anilor 1950 a dat naştere acestui frumos cristal, indicând calităţile terapeutice ale acestei muzici, creată într-o perioadă tulbure.

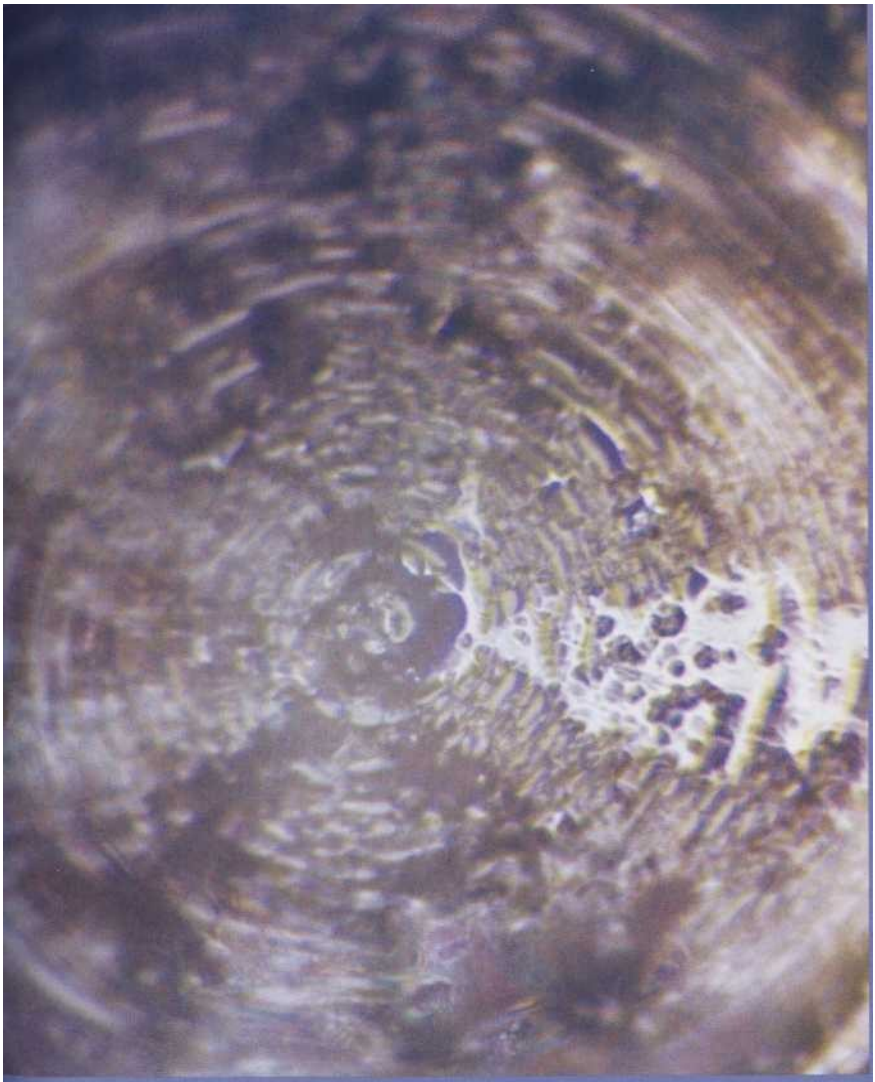

Muzică heavy-metal

Acesta este produsul muzicii gălăgioase, cu versuri vulgare, pline de furie. Rezultatul este asemănător celui obţinut de cuvântul „Prostule!”, ceea ce dovedeşte că apa reacţionează mai puternic la cuvinte decât la muzică.

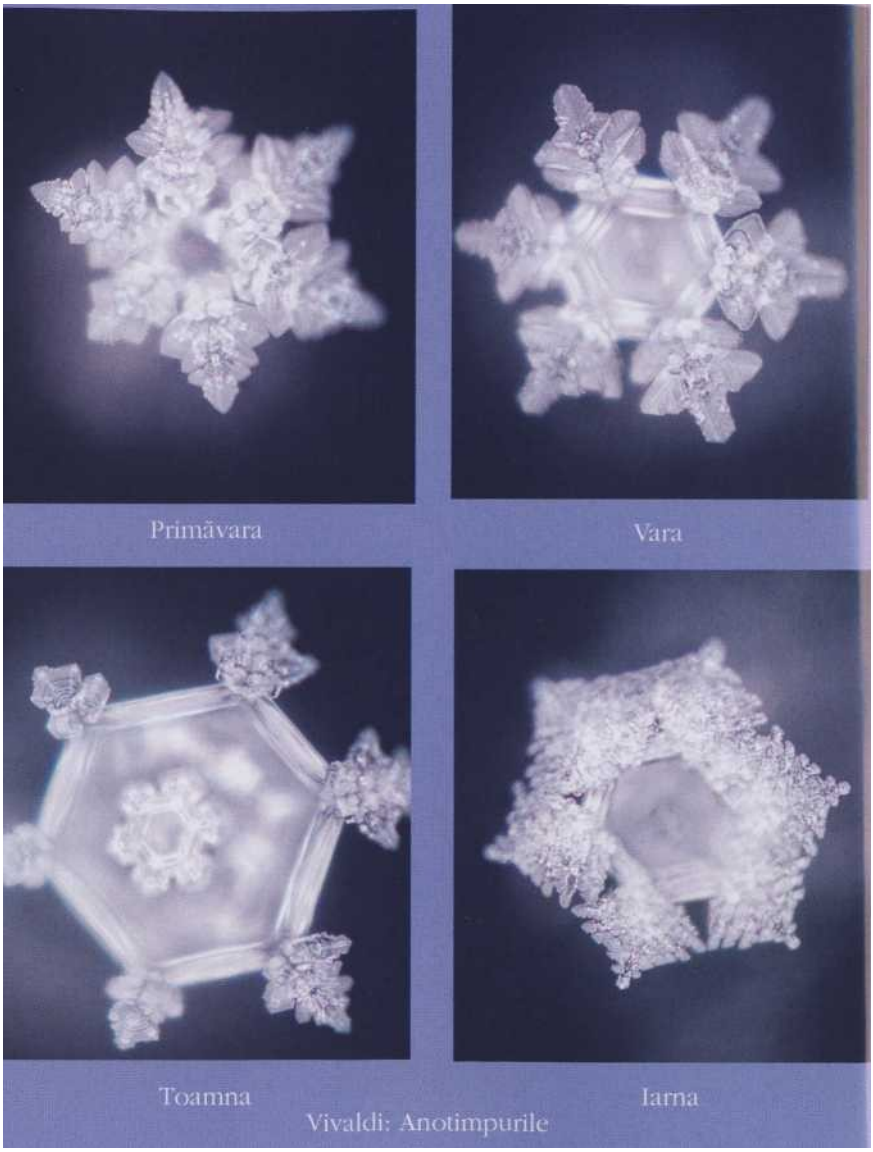

Cele patru anotimpuri sunt bine înfăţişate de aceste cristale: înmuguririle primăverii, vara cea plină de flori, o nouă viaţă promisă de maturitatea toamnei şi neclintirea tăcută a iernii.

Am dat peste o toamnă micuță (dintr-un cântec de copii japonez)

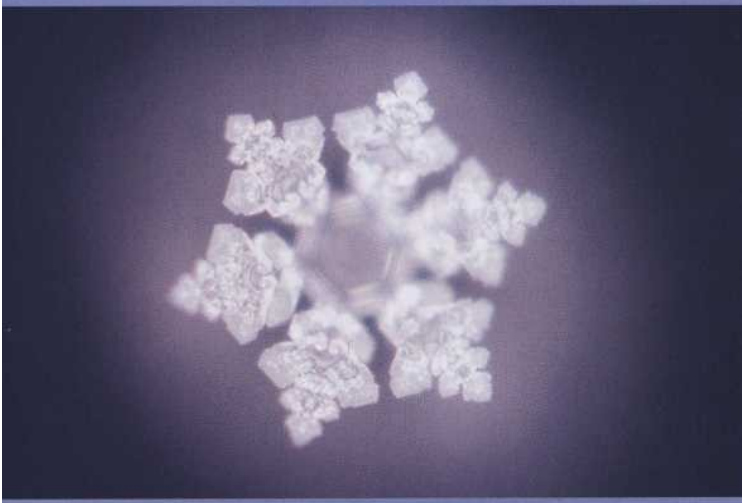

Libelula roșie (dintr-un cântec de copii japonez)

Cuvintele „Am dat peste o toamnă micuţă” au produs un cristal mic cu grăunţe asemănătoare unor frunze căzute, iar cristalul format sub efectul cuvintelor „Libelula roşie” ar putea fi văzut ca reprezentând şase libelule cu aripile larg deschise.

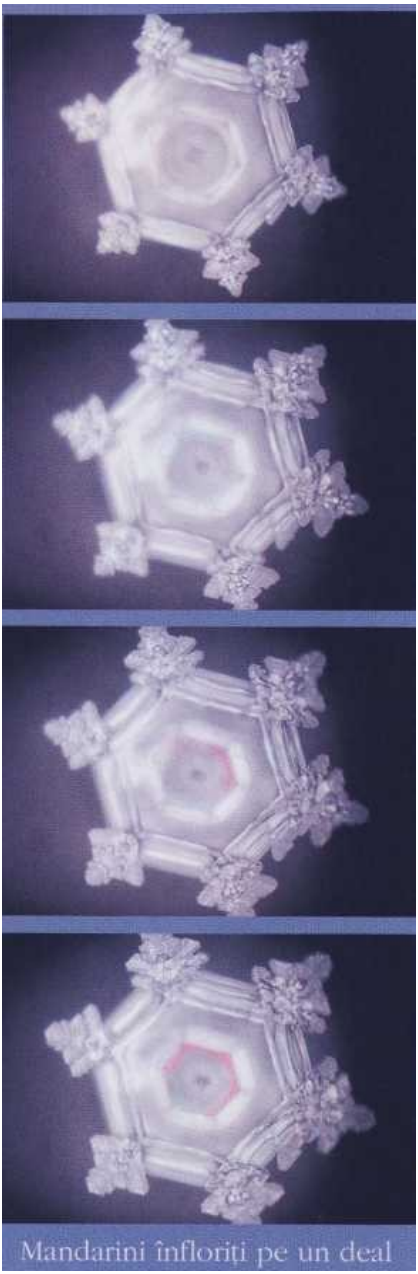

Culoarea acestui cristal s-a schimbat la fiecare zece secunde, dovedind că şi apa respiră. Culoarea din centru, care se schimbă până devine roşie, indică poate culoarea mandarinei care se coace.

Efectele dăunătoare ale undelor electromagnetice

Mostre de apă distilată şi apa căreia i-am arătat cuvintele „iubire şi recunoştinţă” au fost aşezate lângă televizoare, computere şi telefoane mobile. Alte mostre au fost încălzite în cuptoare cu microunde.

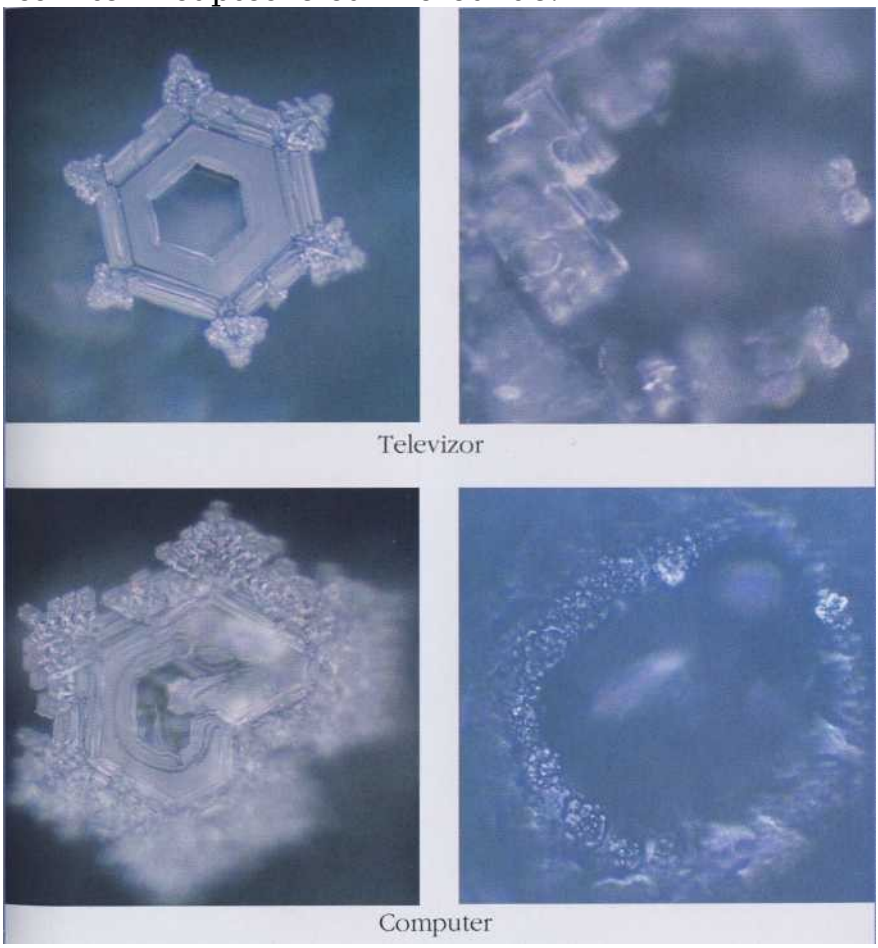

Mostrele de apă din stânga, care fuseseră expuse „iubirii şi recunoştinţei”, au format cristale mai complete decât mostrele de apă distilată, din dreapta. Imaginile arată că e nevoie de moderaţie în folosirea televizorului şi a computerului.

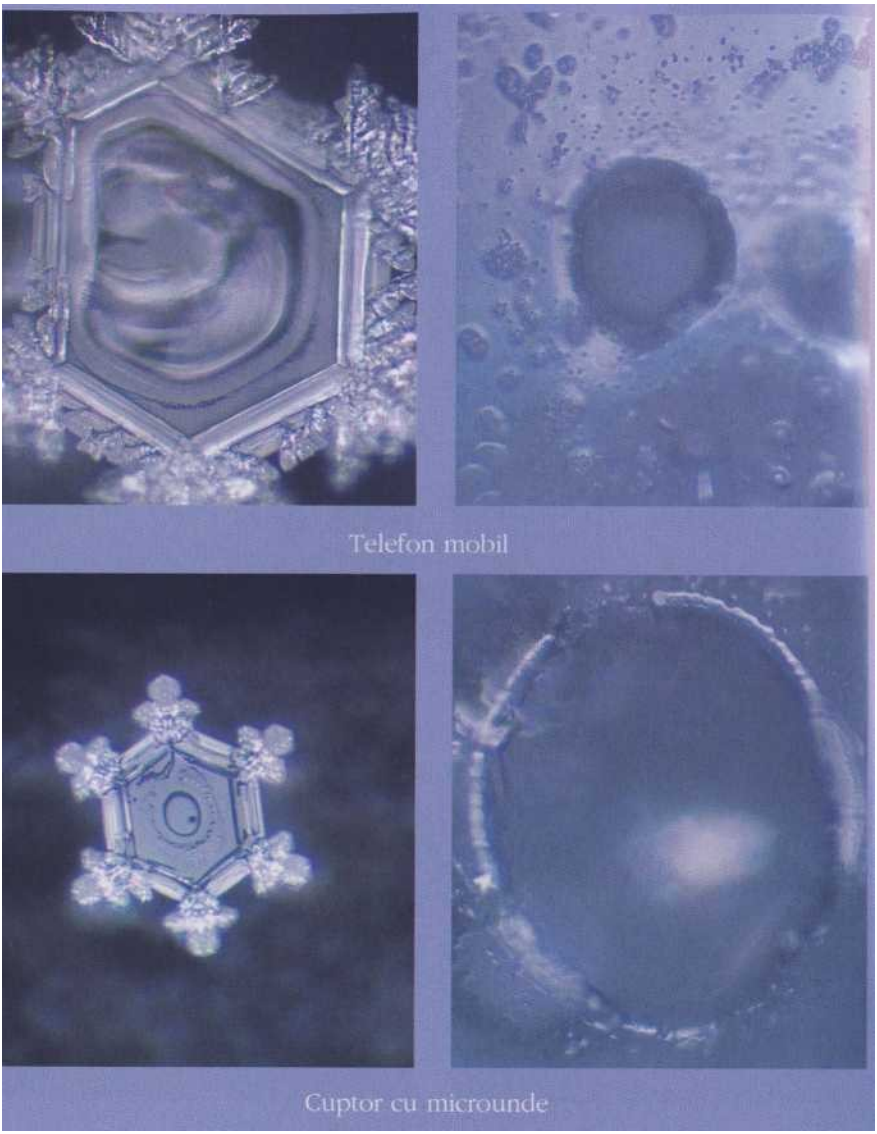

Apa distilată încălzită în cuptorul cu microunde a produs un cristal asemănător celui format de cuvântul „Satana”. Nici apa expusă telefonului mobil nu poate fi prea sănătoasă pentru corpul dumneavoastră.

Apă expusă unui documentar de televiziune benefic

Acest superb cristal s-a format în apa căreia i s-a arătat un documentar despre misterele vieţii. Aşadar, pericolul reprezentat de undele electromagnetice diferă în funcţie de conţinutul informaţional.

Nişte cristale mai puţin obişnuite

În paginile următoare sunt prezentate fotografiile cristalelor formate astfel: în apa unui lac unde s-au făcut rugăciuni; în apa expusă numelui Amaterasu (zeiţa soarelui Shinto); în apa căreia i-au fost arătate imagini cu cercuri din lanuri, delfini şi în apa subterană la scurt timp înainte şi după un cutremur.

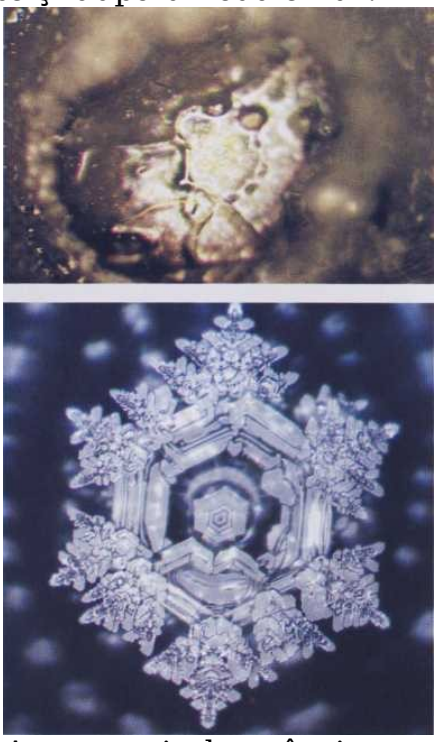

Apa unui lac înainte şi după efectuarea unei rugăciuni budiste tămăduitoare

Stând cu faţa înspre lac, un preot a repetat o rugăciune tămăduitoare. Primul cristal, înainte de rugăciune, arată ca un chip deformat, suferind, iar cristalul format după rugăciune pare ca o lumină ce străluceşte din galaxie.

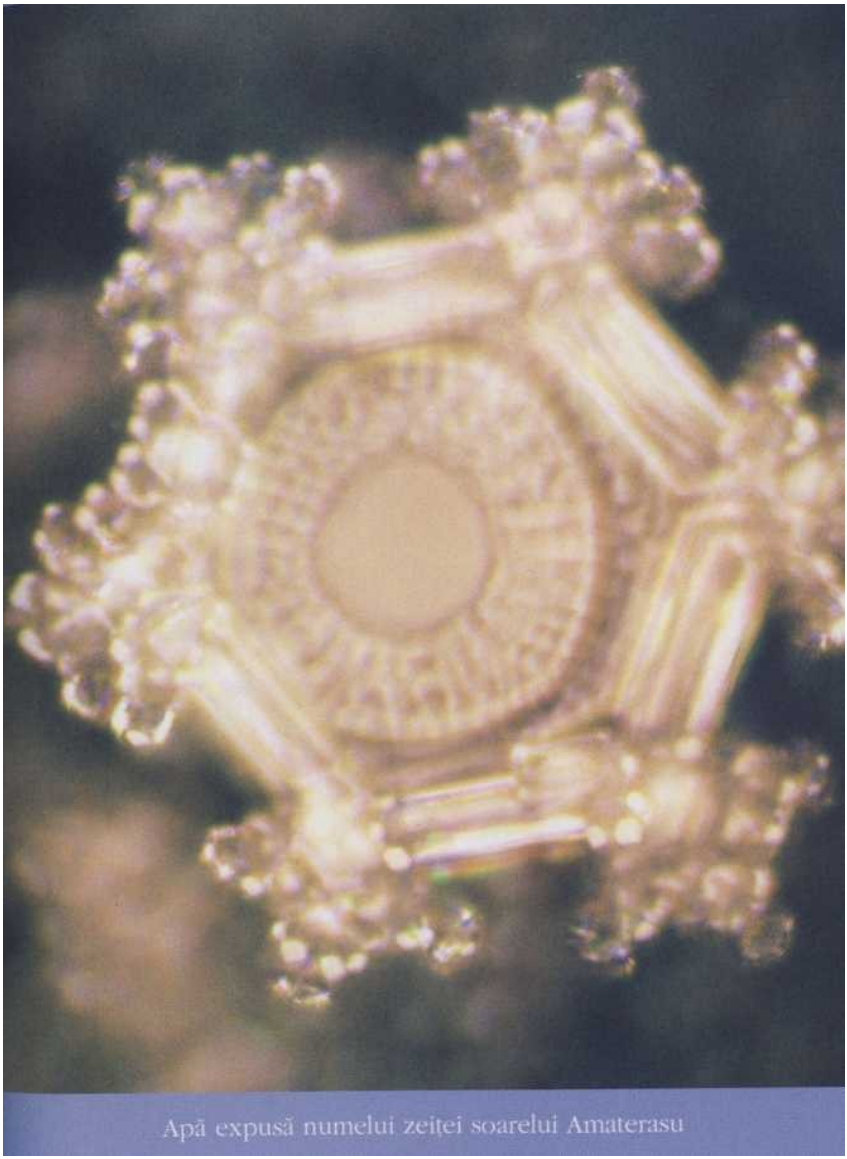

Apă expusă numelui zeiței soarelui Amaterasu

Acest cristal seamănă cu o oglindă frumoasă sau, poate, cu conturul soarelui. Pe lângă faptul că este splendid, radiază măreţie sau chiar sfinţenie.

Un cristal expus fotografiei unui cerc din lan

Apă dintr-un loc sfânt, de la intrarea de est a mormântului sfântului Heitate, din districtul Kumamoto

Cristalul căruia i s-a arătat fotografia cercului din lan seamănă cu un OZN. Apa de la cel mai vechi loc sfânt din Japonia a format un cristal a cărui formă seamănă cu caracterele din limba japoneză semnificând „recunoştinţă

Apă căreia i-am arătat fotografia unui delfin

Se spune despre delfini că ar fi cel puţin la fel de inteligenţi ca fiinţele umane şi că ar avea puteri vindecătoare. Acest cristal nobil pare să radieze forţă tămăduitoare.

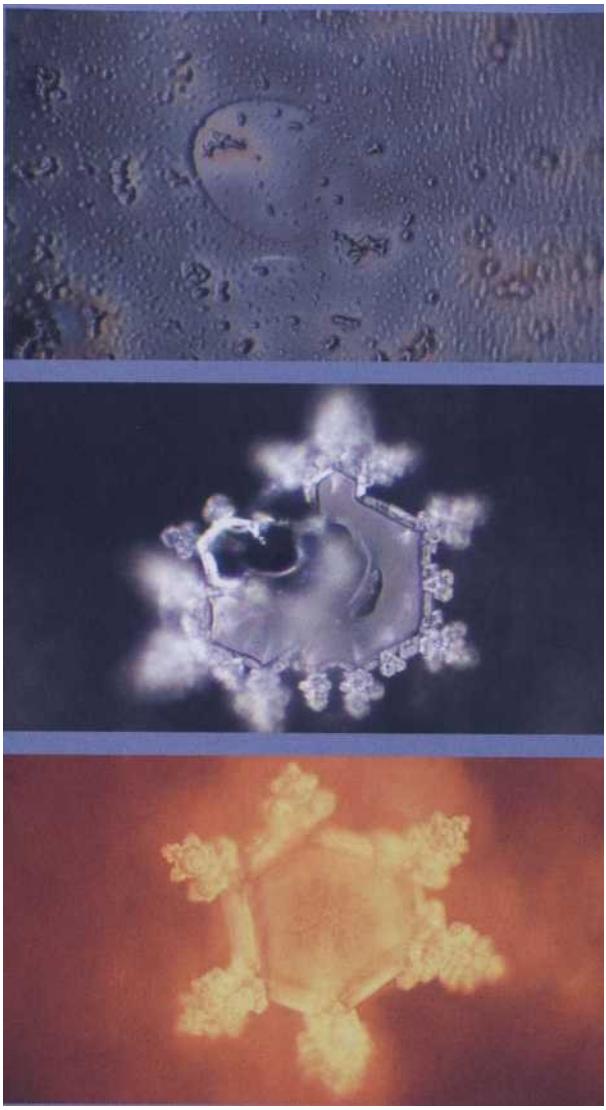

Apă subterană la scurt timp înainte şi după un cutremur din districtul Shimane şi, ulterior, în acelaşi loc.

Înainte de cutremur nu s-a format nici un cristal, ca şi cum apa ar li prevestit cutremurul. După cutremur, apa şi-a redobândit, treptat, capacitatea de a forma cristale.

În timp ce unele feluri de apă au produs cristale sublime, parcă pentru a simboliza toată frumuseţea acestei lumi, cristalele formate în alte tipuri de apă erau diforme

sau nu apăreau deloc, parcă pentru a ne spune ceva despre cotloanele întunecate din suflet.

Când ţin conferinţe, folosesc diapozitive pentru a arăta fotografiile cristalelor de gheaţă. Reacţiile la aceste diapozitive sunt dintre cele mai variate. Deseori aud oamenii trăgând aer în piept de uimire, iar câteodată văd chiar lacrimi în ochii lor. Am descoperit că o singură picătură de apă poate avea diferite efecte de undă asupra unui individ.

Manuela Kihm, persoana care m-a invitat prima oară să ţin o prelegere în Elveţia, a reacţionat la fotografii exprimându-şi sentimentele astfel:

Putem vedea minunea din fotografiile cristalelor de apă cu propriii noştri ochi. Ca urmare, conştiinţa noastră face un salt rapid. Această trezire a conştiinţei are loc aproape instantaneu. Faptul că lucrurile pe care le-am gândit şi le-am simţit pot fi văzute acum cu ochii noştri accelerează această schimbare.

Un alt participant elveţian a reacţionat astfel:

Prin intermediul fotografiilor am putut vedea că energia conştiinţei şi a cuvintelor noastre poate transforma lucruri pe care le putem vedea cu ochii noştri. Aceasta este prima şi singura cale prin care această energie inefabilă poate fi zărită. Nu credem ceea ce nu putem vedea, însă cristalele de gheaţă ne arată totul – nu mai e vorba despre a crede sau a avea îndoieli. Folosindu-se de această metodă, oricine poate să încerce experimentele pe cont propriu pentru a-şi dovedi totul.

Iar un cititor japonez a scris:

Apa nu este doar o substanţă între substanţe – ea este forţa vieţii în natura maiestuoasă.

M-a ajutat să realizez, din nou, misterioasa capacitate a apei de a purifica şi de a da viaţă întregii firi. Pot vedea că sufletul, sentimentele şi vibraţiile au un efect în formarea cristalelor de gheaţă, iar prin aceasta pot simţi importanţa sufletului şi a cuvintelor. Această informaţie este de-a dreptul minunată şi impresionantă într-un mod unic.

Cristalele de gheaţă sunt legate strâns şi permanent de sufletul uman. Când reflectez asupra motivului pentru care cristalele de gheaţă le-au vorbit atâtor oameni, ştiu că aceasta s-a întâmplat din cauză că în ele se găseşte cheia către misterele Universului, iar această cheie poate deschide conştiinţa necesară pentru înţelegerea ordinii adevărate a Universului şi a rolului nostru aici.

Apa este oglinda sufletului. Are multe chipuri, formate prin adaptarea apei la conştiinţa fiinţelor umane. Ce anume îi conferă apei capacitatea de a reflecta ce se află în sufletele oamenilor? Pentru a răspunde la această întrebare, vreau întâi să mă asigur că înţelegeţi următorul lucru: Existenţa înseamnă vibraţie.

Întregul Univers se află într-o stare de vibraţie şi fiecare obiect îşi produce propria frecvenţă, care este unică. Tot ce am de spus în această carte se bazează pe acest fapt. Anii de cercetare a apei m-au învăţat că acesta este principiul fundamental al Universului.

Poate fi exprimat în doar trei cuvinte, însă pentru cei care nu le-au auzit niciodată, sunt cuvinte foarte greu de înţeles.

Vă puteţi întreba, ***Existenţa înseamnă vibraţie? Chiar şi masa aceasta? Scaunul acesta? Trupul meu? Cum poate să fie vibraţie tot ceea ce pot vedea şi atinge?*** Este într-adevăr greu de crezut că lucrurile pe care le poţi apuca în mâini şi examina – lucruri ca lemnul, pietrele, betonul – se află toate în vibraţie.

Însă în ziua de azi ştiinţa mecanicii cuantice admite, în general, că materia nu este altceva decât vibraţie. Când descompunem ceva în cele mai mici componente, intrăm mereu într-o lume bizară, unde tot ce există sunt particule şi unde.

Să ne închipuim că v-aţi putea reduce trupul la o mărime microscopică şi că aţi porni într-o explorare pentru a descoperi secretele acestui univers numit *fiinţă umană.* Aţi vedea în scurt timp că orice lucru nu este alcătuit din altceva decât din atomi, fiecare atom fiind un nucleu cu electroni ce se învârt în jurul lui. Numărul şi forma acestor

electroni şi a orbitelor lor îi conferă fiecărei substanţe un set specific de frecvenţe vibraţionale. Aţi descoperi că, indiferent de substanţă, nimic nu este masă solidă. Există doar nucleul înconjurat de o undă ce se roteşte fără oprire.

Totul se află în continuă mişcare şi vibraţie – din când în când, cu o viteză incredibilă.

Conform *Hanyasbingyo, Sutra budistă* a *înţelepciunii şi* a *Inimii*: „Tot ce poate fi văzut nu are formă, iar ce nu poate fi văzut are formă". Putem spune acum că această ciudată contradicţie, rostită cu secole în urmă de către Buddha, a fost validată de ştiinţa modernă.

Ochii noştri pot vedea obiecte, însă nu pot vedea vibraţii. În orice caz, aş vrea să vă gândiţi dacă nu cumva aţi avut şi dumneavoastră o experienţă asemănătoare cu aceasta:

Staţi de vorbă cu cineva într-o cameră, iar atmosfera este caldă, prietenoasă şi deschisă. Apoi o altă persoană intră în cameră. Din clipa în care a intrat în cameră, observaţi o schimbare în atmosferă, iar acum, în locul căldurii care umplea încăperea, spaţiul este închis ca într-un mulaj întunecat şi rece.

Priveşti chipul noului venit şi vezi o expresie posomorâtă şi umeri încovoiaţi, vezi pe cineva care arată ca şi cum viaţa l-ar fi extenuat, pur şi simplu. Care ar putea fi cauza acestei suferinţe? Poate o inimă frântă, o greşeală la locul de muncă sau doar un dezgust general pentru viaţă – las răspunsul pe seama dumneavoastră. Vreau să vă gândiţi la motivul pentru care s-a schimbat atmosfera din cameră în momentul în care s-a deschis uşa.

Şi fiinţele umane se află în vibraţie şi fiecare individ vibrează la o anumită frecvenţă unică. Fiecare dintre noi are capacităţile senzoriale necesare pentru a simţi vibraţiile celorlalţi.

Cineva care trece printr-o mare tristeţe va emite o frecvenţă a tristeţii, iar cineva care îşi trăieşte viaţa din plin şi este mereu bucuros va emite frecvenţa corespunzătoare. Cineva care îi iubeşte pe ceilalţi va emite o frecvenţă a iubirii, însă din partea cuiva care face rău va

porni o frecvenţă întunecată şi malefică.

Acelaşi principiu se aplică obiectelor şi locurilor. De exemplu, există locuri unde au loc frecvent accidente, locaţii unde afacerile au succes şi locaţii care produc fericire. Şi se prea poate că aţi auzit de o bijuterie care aduce nenorocire posesorilor succesivi.

Aceasta nu se aplică doar obiectelor fizice, ci şi feluritelor fenomene ce au loc în lume emit, de asemenea, frecvenţe specifice. O schimbare în energia din atmosferă are ca urmare fulgere şi furtuni. O energie intensă va produce cataclisme, însă trebuie să înţelegem că acestea nu sunt evenimente negative. Dacă ne gândim la cantitatea imensă de energie negativă care este astfel neutralizată, ar trebui poate să fim recunoscători pentru fulgere şi furtuni.

Pentru o mai clară exemplificare, gândiţi-vă la faptul că oamenilor din întreaga lume le face plăcere să se întâlnească şi să sărbătorească împreună. Când oamenii se adună, purtând haine deosebite, cântând şi dansând, rezultatul este că vibraţiile negative şi care stagnează sunt risipite şi se creează vibraţii ale fericirii.

Toate lucrurile se află în vibraţie şi fiecare vibrează la propria frecvenţă. Înţelegând aceasta, vă veţi lărgi înţelegerea despre Univers. Această înţelegere vă va deschide ochii către lucruri pe care nu le-aţi zărit înainte – lucruri pe care le-aţi înghesuit până acum în străfundurile conştiinţei – iar aceste descoperiri şi sentimente îi vor dărui o nouă viaţă sufletului vostru.

Faptul că toate se află într-o stare de vibraţie înseamnă, de asemenea, că toate creează sunete.

Asta nu înseamnă că putem auzi orice sunet, deşi există persoane care se pare că aud vocile copacilor şi pot comunica cu plantele. Indiferent dacă putem sau nu să auzim sunetele, putem spune că frecvenţa particulară a tuturor obiectelor poate fi interpretată ca fiind sunet.

Se spune că urechea omului poate, în general, să perceapă frecvenţe cuprinse între 15 Hz şi 20.000 Hz (Hz sau Hertz indică numărul de cicluri pe secundă ale undei repetitive). De fapt, e un lucru bun că urechile noastre au

aceste limite – altfel, probabil nu am putea dormi noaptea.

Lumea naturală este, într-adevăr, bine gândită – totul se află în echilibru. Iar atunci când un sunet este produs, întotdeauna există un *maestru receptor* care să-l asculte: apa.

Permiteţi-mi să vă rog să vă gândiţi de ce formarea cristalelor ar fi influenţată de muzică şi de ce s-ar ajunge la rezultate complet diferite în funcţie de cuvintele rostite sau scrise la care apa a fost expusă. Răspunsul se găseşte, din nou, în faptul că totul este vibraţie. Apa – atât de sensibilă la frecvenţa specifică emisă de lume – oglindeşte în mod eficient şi esenţial lumea din afară.

Muzica şi cuvintele rostite sunt vibraţie şi sunt lesne înţelese şi interpretate de oricine. Sunetele ca melodia produsă de o voce umană la o înmormântare budistă creează o frecvenţă tămăduitoare.

Dar cum putem interpreta fenomenul de formare a cristalelor ce sunt afectate de cuvintele scrise pe hârtie şi arătate apei? înseşi cuvintele scrise emit o vibraţie specifică pe care apa o poate simţi. Apa oglindeşte cu precizie toate vibraţiile produse în lume şi transformă aceste vibraţii într-o formă ce poate fi percepută de ochiul uman. Când i se arată un cuvânt scris, apa îl preia ca vibraţie şi exprimă mesajul într-o formă specifică. (Aţi putea privi literele ca un cod vizual pentru exprimarea cuvintelor).Dar ce sunt, în fond, cuvintele? Vechiul Testament afirmă: „La început a fost Cuvântul”. Asta ar însemna că, înaintea creării Universului, exista „Cuvântul”. Interpretarea pe care o dau eu este aceea că „Cuvântul” a creat fiinţele umane, iar acestea au învăţat apoi *cuvinte* din natură.

În timpurile de demult, pe când oamenii trăiau în sânul naturii, ei trebuiau să se apere, aşa că erau sensibili la frecvenţele şi sunetele produse de natură, putând detecta pericolul înainte să fie luaţi pe nepregătite.

Sunetul vântului şuierând, sunetul apei curgând, sunetul unui animal umblând prin iarbă – capacitatea de a înţelege aceste sunete şi de a le transmite celorlalţi

folosindu-şi vocea era necesară supravieţuirii. Este probabil ca aceste încercări spre un limbaj să fi fost simple mesaje de numai câteva cuvinte, însă, o dată cu dezvoltarea culturii şi acumularea de experienţă, vocabularul ni s-a dezvoltat.

De ce sunt atunci limbile vorbite de oameni atât de diferite? E uşor de înţeles dacă ţinem seama de faptul că limba se învaţă din vibraţiile mediului înconjurător. Mediul înconjurător diferă mult de la un loc la altul şi fiecare mediu produce vibraţii diferite. Clima europeană cu vreme schimbătoare şi insulele asiatice cu climă umedă – toate creează vibraţii diferite, care emană din natură. Japonia are patru anotimpuri distincte, şi astfel limba japoneză reflectă aceasta cu un faimos lexic de cuvinte legate de vreme.

Apa expusă cuvântului „Mulţumesc” a produs cristale frumoase în forme geometrice deosebite, indiferent de limba folosită. Însă apa expusă cuvântului „Prostule!” sau altor cuvinte degradante a dat naştere unor cristale vizibil frânte şi diforme.

Potrivit Bibliei, înainte de Turnul Babel, toată lumea vorbea aceeaşi limbă. Poate aceasta ne spune că, deşi locurile şi mediile înconjurătoare diferă, principiile fundamentale ale naturii sunt aceleaşi.

Putem presupune că, atunci când se formează un cristal întreg şi perfect geometric, apa este în armonie cu natura şi cu fenomenul pe care noi îl numim viaţă. Nu se formează cristale în apa care a fost poluată prin ignorarea, din partea noastră, a legilor naturii. Când am încercat să fotografiem cristalele din apa de la robinet din Tokyo, rezultatele au fost lamentabile. Motivul este că apa este epurată cu clor, distrugându-se astfel capacitatea înnăscută a apei de a forma cristale.

Când îngheaţă apa, particulele de apă se îmbină pentru a forma nucleul cristalului, iar când nucleul creşte, luând o formă hexagonală stabilă, apare un cristal de apă vizibil; dar când se găsesc informaţii ce sunt în conflict cu natura, se formează un cristal incomplet.

Cuvintele *recunoştinţă* şi *iubire* alcătuiesc principiile fundamentale în cadrul legilor naturii şi ale fenomenului vieţii. Astfel, după firea ei, apa este predispusă să creeze forma hexagonală. În schimb, cuvinte ca „Prostule!” nu există în natură, ci sunt elemente nefireşti, create de Vorbele ce insultă, rănesc şi batjocoresc sunt rezultatul culturii create de oameni. Este foarte probabil ca în natură să apară doar vibraţii de iubire şi recunoştinţă, iar observarea naturii confirmă aceasta. Copacii şi plantele îşi dovedesc respectul reciproc prin felul armonios în care trăiesc. Aceasta se aplică şi în lumea animalelor. Chiar şi leii ucid doar când le este foame, niciodată din întâmplare. Plantele ce cresc la umbra copacilor nu se plâng, iar animalele nu caută să aibă mai multă mâncare decât au nevoie.

Într-un articol din ediţia Martie-Aprilie 1989 a revistei americane de ştiinţă *21st Century Science and Technology,* Warren J. Hamerman scria că materia organică ce alcătuieşte corpul uman produce o frecvenţă care poate fi reprezentată prin sunet la aproximativ patruzeci şi două de octave deasupra lui do de mijloc (nota aproape de centrul claviaturii unui pian). Standardul modern pentru această notă do este de aproximativ 262 Hz, ceea ce înseamnă că sunetul atinge în jur de 570 de trilioane de Hz. De vreme ce Hz înseamnă vibraţii pe secundă, aceasta indică faptul că fiinţele umane vibrează de 570 de trilioane de ori pe secundă, o cifră care depăşeşte puterea de imaginaţie şi indică un potenţial ascuns incredibil şi minunat.

Este greu de închipuit patruzeci şi două de octave, însă doar realizaţi că frecvenţa fiinţei umane este fantastic de diversificată şi incomparabilă. Fiinţa umană are înăuntrul ei un univers de frecvenţe ce se suprapun, iar rezultatul este o simfonie de proporţii cosmice. Când le vorbesc oamenilor despre vibraţii şi frecvenţe, mă folosesc de ceea ce îmi place să numesc „teoria *do-re-mi-fa-sol-la-si”.* Această teorie simplă spune pur şi simplu că frecvenţa oricărui lucru din Univers poate fi rezumată la şapte părţi

componente – *do, re, mi, fa, sol, la* şi *si.*

Universul este alcătuit dintr-un număr nesfârşit de lucruri de la cea mai joasă la cea mai înaltă frecvenţă. V-ar putea ajuta să vă imaginaţi clapele unui pian aranjate în ordine, începând de la cel mai jos sunet. Dacă apeşi clapele albe, vei atinge sunetele *do, re, mi, fa, sol, la* şi *si.* Urcând pe claviatură cu o octavă, de la un *do* la celălalt, frecvenţa se dublează. Cu alte cuvinte, această dublare a frecvenţei împărţită în şapte părţi rezultă în *do, re, mi, fa, sol, la* şi *si.* Astfel, repetiţia acestor şapte sunete exprimă toate sunetele, de la cel mai jos până la cel mai înalt.

Dar ce revelaţie se poate obţine din înţelegerea frecvenţei ca sunet?

Cea mai importantă revelaţie este aceea a rezonanţei. Sunetele cu aceeaşi frecvenţă intră în rezonanţă. Putem înţelege aceasta folosindu-ne de un diapazon, un instrument în formă de Y, folosit pentru a da tonul unei voci sau pentru a acorda un instrument muzical.

Când un diapazon este lovit cu un ciocănel de cauciuc, producând nota *la,* iar un cântăreţ răspunde cu un sunet *la,* diapazonul şi vocea produc o undă sonoră de frecvenţă unică. Aceasta se numeşte rezonanţă. Când una dintre părţi produce o frecvenţă, iar cealaltă parte răspunde cu acelaşi sunet, ele intră în rezonanţă. Se spune că ce se-aseamănă se-adună, aşa că s-ar părea că vibraţiile se atrag şi interacţionează între ele.

Printr-o observaţie atentă veţi vedea că acest fenomen se întâmplă peste tot în jurul vostru. Un câine ce se plimbă pe stradă probabil că nu le va răspunde altor animale pe lângă care trece, însă poate fi foarte sensibil la un câine de pe cealaltă parte a străzii. Câinii urlă adesea când aud sunetul unei sirene, iar aceasta ar putea fi, de asemenea, un tip de rezonanţă.

Întâlnim aceasta şi în relaţiile dintre oameni: persoanele care produc frecvenţe asemănătoare se simt atrase unele de altele, rezultatul fiind prietenia. Anumiţi oameni rămân indiferenţi unii faţă de ceilalţi, indiferent cât de apropiaţi ar fi fizic. Totuşi, dacă o persoană pe care

n-o simpatizezi intră în contact cu tine, iar tu reacţionezi, aceasta, de asemenea, înseamnă că intri în rezonanţă într-un anumit mod cu acea persoană.

Cel mai mare secret al artelor marţiale japoneze este numit „victoria fără luptă”. Aceasta înseamnă, în esenţă, a evita să intri în rezonanţă cu inamicul. Să lupţi şi să câştigi înseamnă să intri în rezonanţă cu inamicul, iar astfel nivelul relaţiei este foarte scăzut.

Când frecvenţele sunt fundamental incompatibile, ele nu pot intra în rezonanţă. Nu putem accepta ceea ce este fundamental diferit de noi înşine.

În orice caz, este interesant că poate exista rezonanţă chiar şi când frecvenţele nu sunt identice. Aceasta se întâmplă, de pildă, când frecvenţa se dublează. Intonarea la pian a notei la, la 440 Hz şi a aceleaşi note la cu o octavă mai jos, la 220 Hz, produce un sunet ce răsună foarte plăcut; la fel, dacă la sunetul de diapazon răspundem prin intonarea aceluiaşi sunet cu o octavă mai jos, rezonanţa va fi, de asemenea, una plăcută.

Când diferenţa de frecvenţă este dublă, de patru ori mai mare, de opt ori mai mare ş.a.m.d. – sau la jumătate, un sfert etc. – rezultatul este rezonanţa. Principiul acestei legături între frecvenţe se extinde la infinit. Indiferent cât de îndepărtate sunt frecvenţele, rezonanţa va exista dacă una dintre cele două cifre este multiplul celeilalte. De asemenea, putem spune că pentru fiecare sunet, de la fiecare nivel, există câte un sunet rezonant, la toate celelalte niveluri.

Dacă stăm să ne gândim, oamenii se simt atraşi de Hristos, de Buddha şi de alţii care emit un nivel înalt de vibraţii, dar, de asemenea, ne simţim atraşi de speţa joasă a renegaţilor societăţii (cum sunt Bonnie şi Clyde). Pare o inconsecvenţă, dar se poate explica prin faptul că oamenii intră în rezonanţă cu alţii la niveluri diferite. Este posibil ca această dihotomie să facă parte, în mod natural, din viaţă.

Pentru o mai bună înţelegere în acest domeniu, am putea să ne gândim cum să interpretăm, din perspectiva

frecvenţei vibraţionale, fenomenul îndrăgostirii dintre două persoane?

Iubirea este un tip de rezonanţă. De exemplu, dacă aveţi capacitatea nivelului de frecvenţă 10, veţi intra în rezonanţă cu alţii de la acelaşi nivel sau, poate, şi cu cineva de la un nivel puţin mai înalt, să zicem 12.

Când oamenii intră în rezonanţă şi se îndrăgostesc, aceştia ajung la cel mai înalt nivel al capacităţii lor. Dacă o persoană cu capacitatea 10 care, până atunci, s-a folosit doar de 5 părţi din această capacitate, se îndrăgosteşte de cineva cu capacitatea 12, atunci el sau ea va începe în mod natural să se folosească de întreaga capacitate 10, indicând o creştere a frecvenţei.

Când eşti îndrăgostit, lucrezi mai eficient, iar munca pe care o faci (şi, adesea, chiar mediul tău înconjurător) se poate transforma în bine fără ca tu să observi. Persoanele care continuă să lucreze eficient până la vârste înaintate sunt, aproape fără excepţie, îndrăgostite. Desigur, această iubire nu se limitează la iubirea romantică. Pot fi incluse respectul afectuos şi atracţia pentru alte persoane. Iubirea ne determină creşterea nivelului frecvenţei. Ea ne face să strălucim. Nu ar fi minunat dacă am putea fi îndrăgostiţi toată viaţa?

Majoritatea lucrurilor din natură emit frecvenţe stabile. Fiecare vrăbiuţă are, în esenţă, aceeaşi vibraţie (deşi, între ele, vrăbiuţele pot simţi mici diferenţe), iar sunetele emise de câini sau pisici nu variază prea mult. În schimb, fiinţa umană are capacitatea de a se folosi după bunul său plac de gama *do, re, mi, fa, sol, la, si,* pentru a crea melodii frumoase. Nu găsiţi şi dumneavoastră că aceasta este o capacitate minunată?

Oamenii sunt singurele făpturi care pot intra în rezonanţă cu toate celelalte fiinţe şi lucruri din natură. Putem comunica cu tot ce există în Univers. Putem să emitem energie şi, în schimb, să primim energie. Totuşi, această capacitate este o sabie cu două tăişuri. Când acţionează în slujba propriei lăcomii, oamenii emit energie care lucrează la distrugerea armoniei din natură.

Pângărirea Pământului nostru este rezultatul unui impuls neîmblânzit pentru câştig, lăcomie şi pentru împlinirea poftelor, născute din revoluţia industrială. Aceasta a dus la stilul de viaţă al consumului în masă, periclitând în mod serios mediul global.

Am pornit la drum într-un nou secol, o perioadă din istorie în care trebuie să realizăm schimbări serioase în modul nostru de gândire. Doar fiinţele umane pot rezona cu tot restul lumii şi, din acest motiv, este esenţial să ne schimbăm modul de gândire, pentru a putea trăi în armonie cu natura şi pentru a nu mai continua să distrugem Pământul. Vibraţia pe care o dăm Pământului şi planeta pe care o creăm depinde de fiecare dintre noi în parte.

Cum veţi alege să vă trăiţi viaţa?

Dacă vă umpleţi inima de iubire şi recunoştinţă, vă veţi găsi înconjuraţi de atâtea lucruri vrednice de iubit şi pentru care puteţi fi recunoscători şi veţi ajunge chiar să vă bucuraţi de viaţa plină de sănătate şi fericire pe care o căutaţi! Dar ce se va întâmpla dacă emiteţi semnale de ură, nemulţumire şi tristeţe? Probabil veţi ajunge într-o situaţie care vă va face nesuferiţi, nemulţumiţi şi trişti.

Viaţa pe care o trăiţi şi lumea în care trăiţi sunt în mâinile dumneavoastră.

Cap. 2 – Poarta către o altă lume

Acum, aş vrea să vă rog să lăsaţi această carte din mână, să vă turnaţi un pahar cu apă şi să îl aşezaţi pe masă, în faţa dumneavoastră. (Sau, dacă nu se poate, imaginaţi-vă că aţi făcut-o).

Ce vedeţi în pahar?

Puteţi vedea încăperea în care vă aflaţi, peisajul de pe fereastră şi puteţi simţi întreaga atmosferă din jur – toate acestea surprinse de apa din pahar.

Apa este atât de banală încât rareori stăm să ne gândim la ea. Deşi o bem, ne spălăm şi o folosim la gătit în

fiecare zi din viaţă, puţine persoane îşi petrec mult timp reflectând serios asupra apei. Probabil că nimic nu este mai misterios decât apa.

Unul dintre cele mai misterioase lucruri despre apă este simplul fapt că gheaţa pluteşte în ea. La alte substanţe care trec de la starea lichidă la cea solidă, creşte densitatea moleculelor şi a atomilor care formează masa solidă, iar respectiva substanţă devine ceva mai grea. Însă particulele apei se aliniază într-un mod extrem de regulat, cu multe spaţii largi între ele. Când gheaţa se transformă din nou în apă, particulele devin de sute de mii de ori mai active. Particulele fiind mai active, spaţiile acelea se umplu, făcând apa în starea lichidă mai densă şi mai grea decât cea din starea solidă.

Apa are cea mai mare greutate la 4°C (39°F). Aceasta este temperatura la care particulele active de apă umplu spaţiile libere din structura moleculară. Pe măsură ce temperatura creşte, particulele devin şi mai active, ceea ce duce la scăderea densităţii.

Din această cauză, indiferent cât de joasă este temperatura deasupra unui lac (sau a oricărei alte ape), temperatura de la fundul apei rămâne constantă, la 4°C. Ca urmare, vieţuitoarele din lac pot supravieţui iernilor lungi, sub gheaţă.

Dacă apa s-ar comporta ca celelalte substanţe, iar gheaţa s-ar scufunda la fund, ce s-ar întâmpla? Probabil că noi nu am fi aici. La fiecare scădere de temperatură, fundul lacurilor şi al oceanelor ar îngheţa şi toate vieţuitoarele ar muri.

Datorită faptului că gheaţa pluteşte, chiar şi atunci când suprafaţa apei este acoperită de gheaţă, mediul biologic de sub gheaţă permite continuitatea vieţii.

De asemenea, apa are capacitatea unică de a dizolva alte substanţe şi de a le purta cu sine. Gândiţi-vă cât de multă materie poate fi dizolvată în apă şi cât de dificil este de redat apei stadiul iniţial de puritate. În instalaţiile tehnice semiconductoare şi în fabricile chimice se folosesc purificatori speciali pentru apă pentru păstiaiea apei foarte

pure, dar din momentul în care această apă este pusă într-un vas din plastic (sau din aproape orice alt material), impurităţile încep să se dizolve. Este deosebit de dificil să păstrezi apa în starea perfect pură. Nu vă veţi mira să auziţi că până şi apa de la robinet şi cea din râurile ce par perfect curate, conţine multe impurităţi şi minerale.

Această capacitate a apei de a dizolva alte substanţe creează un fel de „supă a vieţii care aprovizionează oceanele cu substanţele hrănitoare necesare vieţii. Această *supă* a devenit locul de naştere al tuturor vieţuitoarelor de pe Pământ.

într-adevăr, apa este forţa care creează şi dă viaţă. Fără apă, particulele nu s-ar amesteca şi nu ar circula. Apa a creat haosul pe Pământ şi tot ea a dat naştere ordinii – rezultatul fiind o planetă ce abundă de viaţă.

O credinţă străveche spune că acolo unde este apă, este şi viaţă. În Japonia, locul de unde izvora apă din pământ era considerat sacru şi de un nivel energetic înalt, ceea ce îl făcea locul ideal pentru ridicarea unui altar. Alte locuri au fost, de asemenea, numite sacre datorită „surselor de energie" care emiteau, iar aceste locuri s-au dovedit aproape întotdeauna ca aflându-se deasupra unor ape subterane. Apa este mama vieţii şi, în acelaşi timp, energia vieţii, datorită caracteristicilor sale unice.

Cercetările mele în misterele apei mă fac să mă gândesc că apa nu aparţine acestui Pământ.

De ce credeţi că există atâta apă pe Pământ? Cele mai multe explicaţii afirmă că atunci când s-a format Pământul, acum vreo 4,6 miliarde de ani, apa s-a transformat în aburi, s-a evaporat şi a produs ploaia care a căzut pe Pământ, formând astfel oceanele.

Însă totul a început cu naşterea soarelui. Bulgări imenşi de gaze s-au adunat la un loc şi au început să se rotească, formând o minge roşie. Resturile de praf şi gaze s-au adunat şi ele, alcătuind Pământul şi celelalte planete din sistemul solar. Pe atunci, Pământul era încă o minge de magmă topită ce conţinea hidrogen. Pe măsură ce magma s-a răcit, hidrogenul s-a evaporat în atmosfera proaspăt

formată.

Însă nu toţi oamenii de ştiinţă sunt de acord cu această teorie, iar unii propun alternative radical diferite. Unul dintre aceştia este Louis Frank de la Universitatea din Iowa, care a sugerat că apa a ajuns pe această planetă sub forma unor gheţari veniţi din spaţiu.

Profesorul Frank şi-a început cercetările deoarece l-a nedumerit faptul că fotografiile din sateliţi arătau pete negre; a ajuns la concluzia că aceste pete negre erau mici comete căzând pe Pământ.

Aceste mini-comete sunt de fapt mingi de apă şi gheaţă cântărind mai bine de o sută de tone şi care cad în atmosfera Pământului într-o proporţie de aproximativ douăzeci pe minut (sau zece milioane pe an). Teoria este aceea că aceste mingi de gheaţă au bombardat Pământul şi acum patruzeci de miliarde de ani, formând mările şi oceanele, iar acest fenomen continuă şi în ziua de azi.

Forţa de gravitaţie a Pământului atrage aceste comete de gheaţă în atmosferă, iar căldura soarelui le evaporă, transformându-le în gaz. În spaţiul exterior, începând de la 55 de kilometri deasupra Pământului şi până aproape de suprafaţa terestră, pe parcursul căderii, particulele de gaz se amestecă cu aerul din atmosferă şi sunt suflate într-o parte şi-n alta, căzând pe Pământ sub formă de ploaie sau ninsoare.

Acum câţiva ani, a fost puternic mediatizat un anunţ, făcut de NASA şi Universitatea din Hawaii, care relata că teoria profesorului Frank este într-adevăr veridică. Cu toate acestea, mai sunt încă mulţi oameni de ştiinţă care refuză să accepte această nouă modalitate de a privi lumea.

Dacă noua abordare a chestiunii ar câştiga credibilitate pe scară largă, multe cărţi din bibliotecile lumii ar trebui să fie rescrise. Ar afecta aproape toate teoriile ştiinţifice ce tratează viaţa pe această planetă, precum cea a originii omului şi teoria evoluţionistă a lui Darwin.

Este o idee universal acceptată aceea că nu poate

exista viaţă în lipsa apei, iar dacă acceptăm că apa, sursa oricărei vieţi, a fost trimisă din spaţiu, atunci, în mod logic, ajungem la concluzia că toate formele de viaţă, inclusiv cea a fiinţelor umane, este de natură extraterestră.

Dacă continuăm cu această teorie a apei, ca fiind de natură extraterestră, probabil vom putea înţelege mai bine numeroasele caracteristici neobişnuite ale apei.

De ce pluteşte gheaţa? Cum de poate apa să dizolve atât de multe? Cum de poate un prosop să absoarbă apa, sfidând, aparent, legile gravitaţiei? Privind apa ca nefăcând parte din această lume, misterele acestea ca şi altele care ţin de apă pot părea mai uşor de înţeles.

Apă venită din spaţiu – poate părea o idee exagerată. Dar nu vă şi intrigă imaginaţia? încheindu-şi lunga călătorie prin Cosmos, apa îşi începe următoarea fază de călătorii pe planeta noastră.

Blocurile de gheaţă ajung pe Pământ, apoi se transformă în nori şi, în cele din urmă, cad pe Pământ sub formă de ploaie sau ninsoare. Apa spală apoi munţii, sapă în pământ, îmbogăţindu-se în minerale, apoi iese din nou la suprafaţă. Din râuri şi oceane soarele evaporă apa, aducând-o din nou în atmosferă pentru a forma, din nou, nori.

Această apă şi mineralele pe care le poartă cu ea pe durata acestui ciclu, fac ca viaţa să poată exista. Dioxidul de carbon din atmosferă se dizolvă în oceane, făcând posibilă fotosinteza şi creând astfel un sistem ecologic perfect echilibrat.

Oceanul este locul unde, acum vreo 3,8 miliarde de ani, a apărut prima sclipire de viaţă. Aceasta a devenit o algă capabilă de fotosinteză, ceea ce a dus la asigurarea primei provizii de oxigen. Oxigenul, interacţionând cu razele ultraviolete ale soarelui, a înconjurat Pământul într-un fel de brâu protector numit stratul de ozon.

Apoi, în urmă cu circa 420 de milioane de ani, viaţa a păşit pentru prima oară afară din apă, eliberându-se din adâncurile oceanului cu ajutorul oxigenului şi a stratului de ozon.

Se presupune că apariţia strămoşilor noştri umanoizi s-a petrecut abia în urmă cu 20 de milioane de ani, în Africa. Dacă considerăm că istoria de 4,6 miliarde de ani a Pământului constituie un singur „an”, atunci fiinţa umană s-a născut la ora opt seara, în ultima zi a anului – totul fiind posibil datorită formării oxigenului şi a stratului de ozon.

Iar forţa care a creat viaţa şi i-a permis să evolueze a fost, bineînţeles, apa. Apa a putut face acestea deoarece are capacitatea singulară de a dizolva substanţele nutritive necesare vieţii şi de a le purta apoi din munţi şi râuri până în oceane.

Aşa că următorul lucru despre care ne întrebăm este dacă această grandioasă dramă a vieţii este doar un accident. Când ne gândim la povestea a cărei intrigă a început în vremuri atât de îndepărtate încât ne simţim imaginaţia împovărată, când ne gândim la naşterea vieţii pe această planetă şi la modul de creare a unui sistem perfect care a îngăduit evoluţia, nu putem să nu sperăm şi să nu simţim că, în toate acestea, este implicată cumva o intenţie măreaţă.

Kazuo Murakami, profesor emerit la Universitatea Tsukuba, a devenit cunoscut în întreaga lume pentru interpretarea pe care a adus-o codului ADN, numit *renin.* Părerea lui despre această chestiune este că, cu cât înţelegi mai profund ADN-ul, cu atât mai obligat te simţi să admiţi că cineva anume a jucat un rol în înregistrarea atâtor informaţii amănunţite şi sofisticate într-un spaţiu atât de mic. Termenul pe care îl foloseşte pentru a descrie această existenţă este ceva *măreţ.*

Grandioasa dramă a apei şi a vieţii nu poate fi explicată dacă excludem existenţa a ceva *măreţ.* Povestea se desfăşoară chiar şi astăzi, după scenariul scris de intenţiile măreţe ale Cosmosului.

Ce informaţii a adus cu ea apa din trecut când a părăsit spaţiul cosmic şi a căzut pe Pământ? Putem presupune că purta în ea programul necesar dezvoltării vieţii. Acum sper că începeţi să aveţi o imagine mai clară despre ce înseamnă viaţa.

Apei care cade din cer îi trebuie zeci sau chiar sute de ani să se infiltreze în pământ şi să devină apă subterană. Joan S. Davis de la Universitatea Tehnică din Zürich a făcut, timp de circa treizeci de ani, cercetări asupra apei de râu din Elveţia, pe care o numeşte *apă înţeleaptă. Î*n schimb, apa care a căzut de curând, o numeşte *apă tânără.*

Căzând pe Pământ, intrând în pământ şi reieşind apoi, apa adună informaţii de la diversele minerale şi devine *înţeleaptă.*

După cei treizeci de ani în care a fost profesoară, Joan s-a retras de la universitate, iar acum cercetează pe cont propriu. Am avut onoarea de a face o prezentare alături de ea la un simpozion din Elveţia. Cercetările ei se concentrează pe prelucrarea apei. Sistemul actual de aprovizionare cu apă transportată prin ţevi lungi are ca urmare o apă nu prea sănătoasă pentru trup. Când apa este expusă la presiune ridicată şi curgând în linie dreaptă prin ţevi, legăturile apei se sfărâmă, pierzând mineralele.

Prin urmare, Joan şi-a îndreptat atenţia spre a găsi căi simple de aprovizionare cu apă sănătoasă pentru un număr cât mai mare de oameni, inclusiv pentru cei săraci. Una dintre propunerile ei este folosirea cristalelor: când sunt introduse în apă cristale mici de gheaţă, mineralele din apă se păstrează, iar, astfel, apa aceasta va ajuta la creşterea unor recolte mai bogate. Joan a făcut, de asemenea, cercetări în vederea îmbunătăţirii calităţii apei folosind magneţi şi inventând robinete care să dea apei o mişcare circulară. Ea vrea să descopere cum se poate introduce mişcarea naturală a apei în sistemul de aprovizionare cu apă.

Iată ce are de spus despre cercetările ei:

Am auzit că multă lume se interesează de cercetările tale asupra cristalelor de gheaţă.

Cred că aceste cercetări le vor aduce oamenilor nişte sugestii importante. Una dintre ele ar fi respectul crescut pentru apă. Alta ar fi realizarea faptului că apa răspunde chiar şi celei mai subtile energii. De asemenea, vreau să le

aduc la cunoştinţă oamenilor de ştiinţă şi autorităţilor că, la momentul actual, nu este alocată aproape nici o sumă de bani pentru studiul apei.

Consider că cercetările mele pot fi folosite în domeniile sănătăţii şi ale îngrijirii medicale. Nu prea există interes pentru importanţa caracteristicilor fizice ale apei. De exemplu, se spune că apa minerală este sănătoasă, dar puţini ştiu că mineralele din apa minerală pot dăuna arterelor. De asemenea, apa minerală carbonizată are aciditatea ridicată, ceea ce este nesănătos pentru trup. În orice caz, ar trebui să înlocuim apa îmbuteliată cu apa curgătoare, naturală. Apa vrea să fie liberă.

Joan ne mai transmite următoarele cuvinte:

Ce contează acum este să ne redobândim dorinţa de a trata apa cu respect. În cadrul culturii noastre moderne ne-am pierdut atitudinea respectuoasă faţă de apă. În Grecia antică, oamenii omagiau cu adevărat apa şi multe legende greceşti se bazează pe protecţia apei. Însă a apărut ştiinţa şi a respins aceste mituri, deoarece nu erau ştiinţifice. Apa şi-a pierdut caracterul mistic, devenind doar o substanţă ca oricare alta de care tehnologia poate dispune după bunul plac. Spunem uneori: „Apa purificată nu este pură”. Apa prelucrată în staţiile de tratare nu este apa care produce cristale minunate. Nu de purificare are nevoie apa, ci de respect.

Aceste vorbe înţelepte sunt rezultatul a mulţi ani de observare a apei. A fost deosebit de încurajator faptul că un om de ştiinţă de o asemenea calitate şi-a exprimat, din respect pentru apă, interesul pentru cercetările mele asupra cristalelor de apă.

Iar, în final, Joan mi-a dat următorul sfat:

Dacă reuşeşti să pui bazele fizice pentru teoriile tale privind cristalele de gheaţă, vei putea face un anunţ foarte convingător către întreaga lume, chiar de aici, căci Elveţia este recunoscută în întreaga lume pentru cercetările sale asupra apei.

Acest îndemn m-a încurajat cu adevărat într-o vreme când aveam de gând să deschid un centru în Elveţia pentru

a-mi promova cercetările asupra apei.

Apa înregistrează informaţii şi, circulând prin pământ, distribuie aceste informaţii. Această apă trimisă din spaţiu este plină de informaţii despre viaţă, iar una din modalităţile de a descifra aceste informaţii este observarea cristalelor de gheaţă.

Când mă uit la nenumăratele cristale minunate ce se formează în apă am senzaţia că privesc la materializarea vieţii ce se desfăşoară în faţa ochilor mei. Cristalele care se formează când îi arăţi apei cuvinte pozitive sunt de-a dreptul fantastice. Răspunsul apei la cuvintele *iubire* şi *recunoştinţă* este pur şi simplu grandios. Aceste cuvinte pozitive îi conferă suflet apei, pe care-l materializează, pentru a reda viaţa în deplinătatea ei.

De asemenea, am impresia că faptul de a privi cristalele de gheaţă este un act de creare a vieţii. Aceasta pentru că, atunci când privim cristalele de gheaţă, apa îşi schimbă înfăţişarea cu fiecare clipă. Privirea are energia sa specifică şi, în timp ce o privire binevoitoare dăruieşte curaj, o privire răutăcioasă îndepărtează sentimentul curajului.

O familie abonată la revista noastră a făcut un experiment interesant. Au pus orez în două borcane şi, în fiecare zi, timp de o lună, i-au spus „Mulţumesc” orezului dintr-un borcan şi „Prostule” celui din celălalt borcan, urmărind schimbarea suferită de orez pe parcursul acelei perioade. Chiar şi copiii, întorcându-se de la şcoală, rosteau aceste cuvinte în faţa borcanelor cu orez.

După o lună, orezul căruia i s-a spus „Mulţumesc” a început să fermenteze, având un miros suav ca cel de malţ, pe când orezul căruia i s-a spus „Prostule” a putrezit şi s-a înnegrit.

Am scris despre acest experiment într-o carte pe care am publicat-o şi, ca urmare, sute de familii din Japonia au făcut experimentul. Cu toţii au avut aceleaşi rezultate. Una dintre familii a încercat o extindere a experimentului: ca şi ceilalţi, i-au spus „Mulţumesc primului borcan cu orez, „Prostule” celui de al doilea, iar apoi au pregătit un al

treilea borcan cu orez pe care l-au ignorat pur şi simplu.

Ce credeţi că s-a întâmplat? Orezul pe care l-au ignorat a putrezit mai repede decât cel căruia i-au spus „Prostule”. Alţii care au încercat ulterior acest experiment au avut aceleaşi rezultate. Se pare că a fi ridiculizat nu este chiar atât de distrugător ca a fi ignorat.

Faptul de a acorda cuiva atenţie pozitivă sau negativă este, oricum, o modalitate de a transmite energie. Forma cea mai degradantă a comportamentului este aceea de a nu acorda atenţie.

Cred că acest experiment conţine o lecţie foarte importantă pentru noi. Trebuie să avem grijă să le acordăm copiilor noştri atenţie şi să vorbim cu ei. Rostirea cuvintelor de iubire şi bunătate ar trebui să înceapă încă din timpul concepţiei.

Purtându-vă frumos cu plantele din casă – privindu-le blând şi rostindu-le cuvinte de laudă – le veţi ajuta să fie sănătoase şi pline de viaţă. Acelaşi lucru este valabil şi pentru animalele de casă şi chiar pentru insecte. Prin această carte sper ca un număr cât mai mare de oameni să dobândească respect pentru apă şi să o privească într-un mod mai prietenos. Rezultatul va fi că apa va produce mai multe cristale frumoase, iar astfel vom participa la crearea unei lumi micuţe, dar frumoase.

Nu am nici o îndoială că Dumnezeu se bucură pe deplin de creaţia Sa şi că doreşte să ne dăruiască şi nouă capacitatea Sa de a crea. Atunci va privi în jos către noi cu ochi blânzi, în timp ce ne vom folosi liberul arbitru în practicarea acestei abilităţi.

Memoria modulului de viaţă a ajuns pe acest Pământ, purtată de sufletul apei. Din această memorie s-a născut viaţa, au apărut fiinţele umane şi, în sfârşit, te-ai născut şi m-am născut. Iar astăzi privim din nou apa şi-i insuflăm viaţă. Conştiinţa, conştienţa şi bunăvoinţa ta, ca şi surâsul tău pornit dintr-un sentiment de iubire – toate acestea îi dăruiesc apei o nouă viaţă şi au ca urmare crearea unui Univers nou şi măreţ.

Cap. 3 – Din conştiinţă se naşte totul

De când mă aflu sub vraja miraculoaselor puteri ale apei, am fost binecuvântat cu şansa de a vedea şi întreprinde experimente pe multe tipuri de apă din întreaga lume. Fiecare mostră de apă din diferitele locuri de pe Pământ are caracteristici unice şi minunate.

De asemenea, am văzut cu proprii mei ochi cum este poluată apa. Organizaţia mondială a comerţului (World Trade Organization) a afirmat că secolul al XX-lea a început cu războaie pentru petrol şi că în secolul al XXI-lea se vor da războaie pentru apă.

Am menţionat faptul că nu există apă de la robinet în Japonia care să poată produce cristale desăvârşite şi întregi, din cauza folosirii clorului. Clorul, introdus în apă la începutul secolului al XX-lea în Londra, a fost folosit şi în Japonia începând cu cel puţin cincizeci de ani în urmă. Spre deosebire de apa de la robinet, apa de izvor, cea din cursul superior al râurilor şi din alte surse naturale formează cristale superbe. Totuşi, cea mai mare parte a apei care ţâşneşte astăzi din pământ a căzut din nori de mai bine de cincizeci de ani – cam în perioada când a început industrializarea în Japonia.

Poluarea apei de ploaie s-a întins la scară globală. Am încercat să fac fotografii ale cristalelor formate în apa de la robinet dintr-un oraş din Japonia, apă ce fusese poluată cu dioxină, dar nu am reuşit să scot la iveală nici măcar un cristal. Reziduurile industriale circulă, poluând apa în circuitul ei şi împrăştiind toxine în întreaga lume.

Există însă speranţă. Locuitorii oraşului cu apa poluată cu dioxină au devenit extrem de interesaţi de protecţia apei, iar acum, de la an la an, este tot mai uşor să produci cristale.

Poluarea s-a născut în propria noastră conştiinţă. Am început să gândim că vrem un stil de viaţă îmbelşugat şi comod cu orice preţ, iar acest egoism a dus la poluarea mediului, care, acum, afectează orice colţ al lumii.

Am văzut din fotografiile cristalelor că apa este oglinda sufletelor noastre. Cum ne arată sufletele – şi cum ar trebui să arate? Aceste întrebări pot fi dezlegate tot de către apă.

Încotro ne îndreptăm? Care este rolul nostru în protejarea acestei planete? Astfel de întrebări se pot naşte doar dacă recunoaştem măreţia fiinţei umane. Poate că a venit vremea să încetăm să mai considerăm omul ca mijlocitorul răului. Cred că subestimăm capacităţile înnăscute pe care le are fiecare dintre noi. Dispunem de puteri incredibile.

Oamenii de ştiinţă estimează că există între 108 şi 111 elemente. (Cred că cifra este 108 – din motive pe care le voi explica mai încolo). Până acum, ştim cu siguranţă că 90 din aceste elemente se află în corpul uman – dintre toate vietăţile, numai corpul uman conţine atât de multe elemente. Eu cred însă că mai sunt elemente nedescoperite în noi (sau că vom acumula restul elementelor pe măsură ce evoluăm şi ne apropiem de desăvârşirea fiinţei umane).

Fiinţele mai evoluate conţin o gamă mai largă de elemente. În comparaţie cu omul, plantele conţin mult mai puţine elemente, şi care este urmarea acestui lucru? Putem deduce că mai puţine elemente înseamnă o capacitate mai mică pentru emoţii. Diverse animale pot simţi durerea, dar este foarte probabil că doar oamenii (şi alte animale apropiate, ca nivel de evoluţie, omului) pot simţi unele emoţii superioare ca tristeţea şi pasiunea.

Privind corpul uman ca pe un univers conţinut în sine, este normal să tragem concluzia că purtăm în noi toate elementele. Conform budismului, omul se naşte cu 108 de dorinţe lumeşti (de exemplu: dezordinea, ataşamentul, gelozia şi vanitatea) care ne chinuie de-a lungul vieţii. Cred că este logic să concludem că aceste 108 dorinţe lumeşti corespund celor 108 elemente.

De fapt, primul dispozitiv de detecţie a vibraţiilor pe care l-am introdus în Japonia a adus multe dovezi în direcţia aceasta. Dispozitivul putea măsura vibraţiile

singulare emise, transmiţându-le apoi în apă. Am putut măsura vibraţiile mai multor persoane diferite şi am descoperit că vibraţiile negative pe care le emitem corespund vibraţiilor emise de diversele elemente.

De pildă, vibraţiile produse la iritare sunt echivalente celor ale mercurului, vibraţiile produse la furie – plumbului, iar cele la tristeţe şi supărare – aluminiului. La fel, nesiguranţa ţine de cadmiu, disperarea şi deznădejdea de fier, iar stresul şi încordarea de zinc.

În ultimii ani s-a afirmat că folosirea cratiţelor şi ustensilelor de bucătărie din aluminiu ar putea contribui la declanşarea bolii Alzheimer. Dacă este adevărat, probabil este din cauză că aluminiul are aceeaşi frecvenţă cu tristeţea, astfel încât tristeţea şi gândurile sumbre ale bătrâneţii atrag aluminiul, declanşând boala Alzheimer.

Joan Davis, specialistă în cercetări asupra apei, menţionată în capitolul anterior, relatează următorul episod interesant:

Un fizician a făcut un experiment, căutând să afle în ce fel poziţia stelelor afectează apa. Folosind apă ce conţinea diverse minerale, a testat rapiditatea cu care hârtia absoarbe apa în funcţie de cum sunt aşezate stelele.

Descoperirea sa a fost că, atunci când Saturn domină Pământul, plumbul reacţionează lăsându-se absorbit de hârtie, pe când celelalte elemente cum sunt cuprul, argintul şi fierul, au reacţionat puţin sau chiar deloc.

Putem deduce din aceasta că există o legătură strânsă între planeta Saturn şi plumb. Metalele intră în rezonanţă cu emoţiile şi stările omului, deci următoarea deducţie logică este că Saturn se află în relaţie strânsă cu starea de furie.

Poate că legătura dintre constelaţii şi caracterul omului, despre care vorbesc astrologii, are de-a face cu metalele.

Aceasta este o teorie foarte însemnată pentru mine, cu atât mai mult cu cât am propriile mele concepte despre legătura dintre cele 108 de dorinţe lumeşti şi elemente. Numărul planetelor din sistemul solar este 9, o cifră care

multiplicată cu 12, dă cifra 108. Folosind tabelul periodic al elementelor, o să descifrăm poate, într-o zi, ce planete corespund elementelor.

Chiar în timp ce lucram la planul pentru această carte, am văzut o emisiune la televizor unde se spunea că toate elementele de pe Pământ au apărut din căldura uriaşă provocată de o stea care a explodat undeva, departe, în spaţiu. Iată încă un element interesant din jocul acesta de puzzle. De-a lungul vieţii vom fi victimele celor 108 de dorinţe lumeşti, dar cum ar trebui să abordăm emoţiile negative care par imposibil de evitat? Cunoaşterea modului în care ar trebui să ne comportăm în legătură cu emoţiile negative este aceeaşi cunoaştere de care avem nevoie pentru a ne descurca bine în această viaţă. Ce ar trebui, deci, să facem când ne simţim mintea plină de furie, tristeţe, invidie sau alte gânduri negative?

Mai întâi trebuie să înţelegem că nu este posibil sau necesar să ne eliberăm de propriile noastre sentimente. Nimeni nu este întru totul liber de gânduri negative. Cu toţii purtăm în noi memoria strămoşilor din vremuri îndepărtate, începând cu naşterea primei fiinţe umane, şi tuturor ne este scris să moştenim o parte din negativismul lor.

Oricum ar fi, este într-adevăr dureros să nu ne putem elibera de neîncetatele gânduri şi sentimente negative care ne macină sufletul. Chiar şi pentru o clipă, ce am putea face să ne eliberăm de tot acest negativism?

Sprijinindu-se pe principiile vibraţiei, răspunsul este limpede. Tot ce avem de făcut este să emitem sentimentul opus celui negativ. Combinând două unde opuse, sentimentul negativ dispare.

Cu câţiva ani în urmă, o universitate din Japonia a creat o metodă de a şterge sunetul prin sunet. Produceau un sunet care avea rolul de a şterge zgomotul nedorit, dând astfel naştere la linişte (de pildă, în jurul unui telefon). Identificând lungimea de undă a zgomotului nedorit, cercetătorii puteau produce opusul acelui zgomot şi, emiţându-l prin difuzoare, să anuleze complet sunetul

dintr-un anumit loc. Această metodă a fost deja folosită pentru a combate zgomotul făcut de motorul automobilelor.

Există corespondenţe ale acestui principiu, cu privire la sentimentele umane. Orice sentiment negativ are, la polul opus, un corespondent pozitiv. Următoarea listă conţine sentimente care dau naştere la frecvenţe opuse.

ură recunoştinţă furie bunătate teamă curaj anxietate pace lăuntrică stres prezenţă de spirit

Faptul că două sentimente opuse generează aceeaşi undă este semnificativ din două motive. În primul rând, asemenea lui Jekyll şi Hyde, cu toţii avem două feţe. Probabil vă este cunoscut faptul că persoanele nervoase, cu firi aprinse, izbucnesc adesea în plâns şi că nu vi se pare un lucru neobişnuit ca o persoană considerată cumsecade să comită, dintr-o dată, o nelegiuire. De multe ori auzim despre un bărbat care este drăguţ şi atent cu prietena lui, că începe să facă ameninţări şi să fie violent dacă ea se gândeşte să-l părăsească.

La fel cum nu există om fără fir de răutate în el, tot astfel nu există om rău până în măduva oaselor. Faptul că adăpostim în noi sentimente opuse ne face, pur şi simplu, umani.

Prin urmare, dacă v-aţi îmbolnăvit din cauza sentimentului de ură, atunci va trebui să căutaţi vindecarea în sentimentul de recunoştinţă.

Însă chiar dacă sunteţi conştienţi de aceste lucruri, tot poate fi dificil să vă umpleţi inima de recunoştinţă dacă ea este deja plină de ură împotriva altora. În astfel de clipe v-ar putea fi de folos să vă bazaţi pe serviciile unui terapeut. Se poate ca apa miraculoasă de la Lourdes din Franţa, despre care se spune că ar avea puteri tămăduitoare, să poarte în ea sentimentele de gratitudine ale Maicii Domnului. Ca urmare, persoanele care s-au îmbolnăvit din cauza vibraţiilor de ură se pot vindeca miraculos dacă beau din această apă sfântă.

Acelaşi principiu este folosit şi în homeopatie. Cum se face că, dacă diluăm otravă în apă până la punctul unde,

fizic, nu mai poate fi detectată, soluţia care înainte fusese toxică devine, acum, leac? Când substanţa în sine dispare şi nu mai rămân decât informaţiile cuprinse în vibraţii, otrava şi medicamentul devin una.

Dacă ne gândim logic, medicamentele nu sunt bune pentru trup. Poate că atenuează unele simptome şi înlătură durerea, dar ele pot să devină şi o otravă periculoasă.

Medicamentele care înlătură durerea au frecvenţa vibraţională opusă durerii pe care o avem în vizor. Amestecând diverse substanţe într-un laborator veţi putea găsi frecvenţa pe care o căutaţi. Dacă, injectând respectiva substanţă într-un şoarece, obţineţi efectul dorit, puteţi apoi să încercaţi să o daţi şi oamenilor.

Când medicamentul ajunge în corp şi opreşte durerea, se opresc şi vibraţiile substanţelor combinate, iar diverse substanţe revin la stadiul lor iniţial, emiţând vibraţiile lor specifice. Dar dacă se întâmplă ca aceste vibraţii să dăuneze altor structuri celulare, vor apărea efectele secundare negative.

Medicamentele sunt eficiente în tratamentul bolilor, dar nu înţelegem cu adevărat cum se face că ele funcţionează. Dacă veţi privi medicamentele conform principiului vibraţiilor, veţi avea o perspectivă inedită. De exemplu, în timpul unei operaţii, frecvenţa vibraţională afectată va fi tratată cu o frecvenţă mult mai puternică. Să spunem că se întâmplă să cădeţi de pe o clădire şi vă izbiţi de pământ. În clipa impactului, frecvenţa corpului vă creşte de sute de ori, iscând, evident, o situaţie critică. Schimbări bruşte şi dramatice ale vibraţiei corpului au ca urmare dureri mari şi răni. În astfel de cazuri, tratamentul, ca să fie eficient, trebuie să implice frecvenţe la fel de intense sau mai puternice – iar asta se obţine adeseori cu ajutoml bisturiului. Instrumentele ascuţite au, în mod normal, frecvenţe înalte şi este de datoria chirurgului să folosească astfel de instrumente pentru a tăia corpul pacientului şi a-i readuce frecvenţa la normal.

După părerea mea, medicul care se ocupă cu tratarea corpului uman trebuie să fie, mai întâi, un filozof. În trecut,

medicul era şamanul sau preotul comunităţii, care îndemna lumea să urmeze legile naturii, să-şi trăiască viaţa într-un mod corect şi să se folosească de puterile tămăduitoare existente în natură.

Dacă medicii ar trata nu numai părţile bolnave ale corpului, ci şi conştiinţa umană, cred că am observa o scădere considerabilă a nevoii de medici şi spitale. Persoanele bolnave ar merge la cel mai apropiat filozof care să-i ajute să înţeleagă unde au greşit şi s-ar întoarce apoi acasă cu hotărârea de a trăi o viaţă mai bună. Se prea poate ca medicii viitorului să aibă rolul de sfătuitori, în mai mare măsură decât rolul medicilor din ziua de astăzi.

Am discutat cu mulţi oameni despre problemele lor de sănătate şi am ajuns să înţeleg că bolile sunt, în mare parte, rezultatul sentimentelor negative. Dacă puteţi şterge cauza unor astfel de sentimente, aveţi capacitatea înnăscută de a vă reveni dintr-o boală. Nu trebuie subestimată importanţa unei atitudini pozitive.

Gândirea pozitivă vă va întări sistemul imunitar şi vă va ajuta pe calea însănătoşirii – fapt pe care comunitatea medicală începe să îl înţeleagă. Există, de exemplu, un medic care îşi tratează pacienţii bolnavi de cancer prin escaladări de munţi. Dăruindu-le oamenilor un motiv de a trăi, le ridică moralul şi le întăreşte sistemul imunitar.

De asemenea, există un interes crescând în medicina holistică – pe lângă tratarea simptomelor de boală se are în vedere stilul de viaţă al pacientului şi bunăstarea mentală a acestuia. De fapt, medicii au format de curând o organizaţie numită Societatea de Medicină Holistică din Japonia2, care promovează acest tip de medicină în Japonia.

Au trecut vremurile în care credeam doar ceea ce vedeam cu ochii liberi şi începem în sfârşit să descoperim importanţa sufletului. Este un pas în direcţia bună şi cred că, în acest secol, va deveni modul de gândire al celor mai mulţi oameni.

Trupul uman este în esenţă apă, iar conştiinţa este sufletul. Metodele de a ajuta apa să curgă uşor sunt

superioare tuturor celorlalte metode medicale accesibile nouă. Ideea principală este să ne păstrăm sufletul într-o stare pură, nepoluată. Vă puteţi imagina ce ar însemna să ne circule prin corp apă care să poată forma cristalele acelea superbe? Dacă îi permiteţi, acest lucru poate deveni realitate.

Dintre toate medicamentele, nu există nici unul cu puterile tămăduitoare ale iubirii. De când am realizat acest lucru, le spun mereu oamenilor că *imunitatea* înseamnă *iubire.* Ce altceva ar putea fi mai eficient în combaterea forţelor negative şi în redarea vitalităţii corpului?

În orice caz, am simţit în ultima vreme nevoia să-mi schimb terminologia. Acum ştiu că doar iubirea singură nu creează imunitate, ci iubirea şi recunoştinţa împreună. M-am convins de acest lucru după următorul experiment.

Am încălzit apă într-un cuptor cu microunde, iar apoi am încercat să văd efectul câmpului magnetic asupra cristalelor. Am folosit două tipuri de apă: apă distilată şi apă de la robinet căreia i-am arătat cuvintele *iubire* şi *recunoştinţă.* Cristalele formate în apa distilată au ieşit doar parţial şi nedesăvârşite, dar apa căreia îi arătasem cuvintele *iubire* şi *recunoştinţă* a produs cristale întregi. Cu alte cuvinte, *iubirea* şi *recunoştinţa* au reuşit să facă apa imună la efectele dăunătoare ale câmpului magnetic.

Am menţionat că apa căreia i se arată cuvintele *iubire* şi *recunoştinţă* formează cele mai frumoase cristale. Desigur că şi cuvântul *iubire* poate forma, de unul singur, cristale frumoase, dar *iubirea* şi *recunoştinţa* împreună dau naştere unor cristale de o profunzime şi un rafinament unice, cu o strălucire de diamant.

Şi am mai descoperit că cristalele formate sub influenţa *iubirii* şi *recunoştinţei* seamănă mai mult cu cristalele produse sub efectul unic al *recunoştinţei* decât cele influenţate doar de *iubire.* Aceasta indică faptul că vibraţia *recunoştinţei* este mai intensă şi are o forţă mai mare de influenţă. Iubirea tinde să fie mai degrabă o energie activă, constând în actul de a dărui în mod necondiţionat. În schimb, recunoştinţa este o energie mai

degrabă pasivă, un sentiment izvorât din faptul că ţi-a fost dăruit ceva, din cunoştinţa faptului că ţi-a fost dăruită viaţa şi din actul de a primi acest dar bucuros, cu ambele braţe larg deschise.

Legătura dintre iubire şi recunoştinţă poate fi asemănată aceleia dintre soare şi umbră. Dacă iubirea este soarele, recunoştinţa este luna. Dacă iubirea este bărbatul, recunoştinţa este femeia. Atunci ce înseamnă când spunem că energia pasivă a umbrei sau a recunoştinţei este mai puternică decât iubirea? Reflectând asupra acestei întrebări, am dat peste un concept interesant care a devenit o pistă importantă în dezlegarea întrebării privind modul în care ar trebui să ne trăim viaţa.

Care este legătura dintre iubire şi recunoştinţă? Pentru un răspuns la această întrebare putem să folosim apa drept model. Molecula apei este alcătuită din doi atomi de hidrogen şi unul de oxigen, reprezentaţi de formula H2O. Dacă iubirea şi recunoştinţa s-ar îmbina, ca oxigenul şi hidrogenul, într-o proporţie de 1 la 2, recunoştinţa ar fi de două ori cât iubirea.

Sugestia mea este că echilibrul spre care trebuie să tindem este acela în care recunoştinţa este dublă faţă de iubire. La un seminar, după ce am afirmat acest lucru, două tinere femei s-au apropiat de mine şi mi-au spus: „Am fost foarte impresionate. Aţi spus, de fapt, că omul are o gură pentru vorbit şi două urechi pentru ascultat, nu-i aşa?”

„Aşa este – chiar aşa!” am exclamat şi am ştiut că devenisem un pic mai înţelept.

Dacă privim natura, putem vedea că energia pasivă este mai puternică. Peştii din mări şi oceane depun cantităţi uriaşe de icre, dar nu toate ajung să fie clocite. Doar un număr mic ajunge la stadiul de a da viaţă puilor, în vreme ce restul ouălor sunt oferite drept hrană altor vieţuitoare. Au trăit oamenii într-o proporţie de două părţi de recunoştinţă şi una de iubire? Senzaţia mea este că exact opusul este valabil.

Fără îndoială, nu putem nega măreţia iubirii, iar

majoritatea oamenilor au o idee generală despre puterea iubirii. Însă am fost crescuţi într-o cultură în care întreaga noastră atenţie este îndreptată asupra energiei iubirii, în timp ce al doilea element al formulei nu prea este luat în seamă.

Atenţia umanităţii s-a îndepărtat de la ceea ce nu se poate vedea şi s-a îndreptat spre lumea fizică, evidentă. Şi, pentru a ne însuşi cât mai mult din această lume fizică, am tăiat păduri şi am cucerit deşerturi în efortul de a asigura dominaţia supremă a culturii noastre.

Se poate, într-adevăr, ca aceşti paşi înainte făcuţi de societatea umană să fie rezultatul iubirii – faţă de familiile şi patriile noastre – însă, cât timp vom continua să ne trăim viaţa bazându-ne pe această strategie, conflictele nu vor mai lua sfârşit. Istoria secolului al XX-lea a fost o istorie a luptelor şi a războaielor.

Poate că începem, în sfârşit, să înţelegem că direcţia în care ne îndreptăm nu duce nicăieri. Am făcut prea multe sacrificii pentru a ne asigura bogăţiile vieţii. Au fost distruse păduri şi am pierdut ape curate, ba chiar am porţionat şi am vândut pământ.

Lumea are nevoie acum de recunoştinţă. Trebuie să începem învăţând ce înseamnă să ai destul. Trebuie să simţim recunoştinţă pentru faptul de a ne fi născut pe o planetă cu o natură atât de bogată, recunoştinţă pentru apa care îngăduie viaţa. Ştim cu adevărat cât de minunat este să putem respira o gură bună de aer curat?

Dacă deschideţi ochii, veţi vedea că lumea este plină de nenumărate lucruri care vă merită recunoştinţa.

Când v-aţi umplut de recunoştinţă, gândiţi-vă la cât de pură va fi apa din tot corpul vostru. Când se va întâmpla acest lucru, voi înşivă veţi fi un minunat şi strălucitor cristal de lumină.

Cap. 4 – Lumea se va schimba într-o singură clipă

Ştiţi de unde puteţi face rost de apă cu adevărat

bună, pură?

Poate de la poalele Alpilor Elveţieni sau de la poli? Nu-i greu, în ziua de astăzi, să găseşti apă îmbuteliată cu pretenţia de a fi cea mai bună apă din lume, dar putem cumpăra, într-adevăr, apă bună?

Apa nu este pur şi simplu H20. Indiferent cât de naturală sau pură este apa pe care o beţi, fără un suflet pur, apa nu va avea un gust bun.

Permiteţi-mi să vă întreb: Cât de limpede vă este sufletul? Cât de mult vă împovărează problemele de serviciu? Cum e cu problemele din familie? Aveţi conştiinţa încărcată? Dacă da, se prea poate ca apa pe care o beţi să vi se pară stătută şi greoaie.

După ce participaţi cu plăcere la un sport sau la un alt fel de exerciţiu, apa – chiar şi cea de la robinet – are un gust delicios şi înviorător. Cu alte cuvinte, contează mai mult ce este în interiorul vostru.

Îmi dau seama că acestea sună ca şi cum aş spune că totul se întâmplă în mintea voastră, dar ce încerc de fapt să vă spun este că atunci când beţi apa cu un sentiment de recunoştinţă, apa însăşi este, fizic, alta decât dacă o beţi când sufletul vă este plin de sentimente sumbre.

Afectele şi sentimentele noastre influenţează lumea în fiecare clipă. Dacă transmiteţi cuvinte şi imagini creative, veţi contribui la crearea unei lumi faimoase. Însă emiţând mesaje distructive, veţi contribui la distrugerea Universului.

Dacă ajungeţi să fiţi conştienţi de acest lucru, nu veţi mai fi în stare să le spuneţi celor din jur cuvinte de supărare, nici să-i învinovăţiţi pe alţii de propriile voastre greşeli şi slăbiciuni. Aveţi puterea de a schimba lumea într-o clipă. Tot ce aveţi de făcut este o simplă alegere: *Veţi alege o lume a iubirii şi recunoştinţei sau o lume chinuită, plină de nemulţumire şi lipsuri?* Răspunsul depinde de atitudinea voastră chiar din acest moment.

Potrivit învăţăturilor budiste, toate lucrurile şi fenomenele din lume se află în continuă schimbare şi nimic nu se schimbă vreodată. Din perspectiva principiilor

vibraţionale, energia vibraţiei trebuie să rămână în mişcare continuă.

Înţelegerea faptului că totul există în clipa de faţă vă va aduce speranţă şi lumină în viaţă. Nu veţi mai avea de ce să vă faceţi probleme din cauza trecutului şi veţi şti că viitorul poate fi tot ce veţi *dori* să fie. Dumneavoastră, cel sau cea din acest moment, deţineţi cheia către orice.

Dacă vreţi să aflaţi cât de mare poate fi impactul conştiinţei voastre asupra lumii, vă sugerez să faceţi un mic experiment printr-un joc pe care îl vom numi „ştergerea norilor". Vreau să încercaţi să ştergeţi norii folosindu-vă de puterea gândului.

Într-o zi cu cerni parţial noros uitaţi-vă la cer şi ochiţi un singur nor, unul nu prea mare. Gândurile pe care le aveţi sunt foarte importante în acest joc, aşa că este important să credeţi cu tărie că norul va dispărea, dar nu trebuie să vă străduiţi prea tare. Dacă vă concentraţi prea tare aţi putea chiar să împiedicaţi energia în drumul ei.

Când sunteţi pregătiţi, imaginaţi-vă o rază invizibilă de energie îndreptată, din conştiinţă, asupra norului şi care îl sfărâmă în bucăţi. Urmăriţi cu mintea cum raza-laser ţinteşte în tot norul şi nu numai într-un singur loc.

Rostiţi apoi, la timpul trecut, „Norul a dispărut"; în acelaşi timp, spuneţi-i energiei (din nou la timpul trecut), „îţi mulţumesc că ai făcut asta". Dacă respectaţi aceşti paşi, sunt sigur că norul va începe să se subţieze şi că, în câteva clipe, va dispărea.

Aceasta arată cum conştiinţa umană poate avea un impact enorm asupra lumii din jurul nostru. Norii sunt făcuţi din apă sub formă de gaz, de aceea reacţionează atât de prompt voinţei noastre.

În mod tradiţional, dacă cineva susţine puterea de influenţă a conştiinţei umane asupra lumii fizice riscă sigur să fie ostracizat pe motiv că nu gândeşte ştiinţific, însă ştiinţa a ajuns la un punct în care ignorarea conştiinţei şi a minţii ne limitează capacitatea de înţelegere a lumii din jurul nostru.

Mecanica cuantică, anumite teorii psihologice (cum e

teoria lui Jung) şi ingineria genetică ne învaţă că există şi altă lume decât cea pe care o cunoaştem atât de bine. Această lume nu poate fi văzută cu ochiul liber, nici atinsă cu mâna. Este o lume unde însuşi timpul nu există.

Cunoscutul teoretician al fizicii cuantice David Bohm numeşte lumea accesibilă simţurilor noastre „ordinea explicită”, iar firea dinăuntru „ordinea implicită”. Concepţia sa este că tot ce există în ordinea explicită a fost cuprins în ordinea implicită şi că fiecare element al ordinii explicite conţine toate informaţiile din ordinea implicită.

Aceasta ar putea fi ceva mai greu de înţeles, dar ceea ce spune el este că fiecare element din Univers conţine informaţiile despre *toate* celelalte elemente din Univers. Cu alte cuvinte, în fiecare individ – chiar şi într-o singură celulă – se găsesc toate informaţiile din şi despre Univers.

Aceste informaţii ale Universului includ *timpul.* Altfel spus, faptul că existaţi aici şi acum este inclus în informaţiile din Univers, împreună cu toate informaţiile din trecut, prezent şi viitor. Deci schimbarea lumii într-o singură clipă nu este o simplă fantezie.

Dar să reflectăm un moment la clipa de faţă. Cum o putem explica prin ştiinţa fizicii? David Bohm explică cum un anumit aspect al Universului interior este proiectat asupra fiecărei clipe din timp, creând astfel prezentul. Următorul moment în timp este, de asemenea, o proiecţie a unui alt aspect ş.a.m.d. Cu alte cuvinte, în fiecare clipă ne este arătată o altă lume. Doar că fiecare lume momentană va influenţa următoarea lume momentană, iar astfel avem impresia aceleaşi lumi continue.

Conform acestei teorii, lumea se schimbă în fiecare clipă, recreată în continuu. Conştiinţa noastră are un rol în această creare a lumii. Cred că, dacă veţi deveni conştienţi de acest lucru, viaţa dumneavoastră nu va mai fi aceeaşi.

Am discutat unele lucruri complicate şi se poate să fi dat naştere la confuzii. Dar dacă ne întoarcem cu gândul la cristale ne-ar fi poate mai uşor să găsim răspunsuri. Această lume se schimbă cu fiecare clipă, iar apa recunoaşte cea dintâi această schimbare.

Am menţionat faptul că am inventat un dispozitiv de măsurare a vibraţiilor şi că l-am folosit pentru a înţelege mai bine apa. În după-amiaza invadării Irakului de la începutul primului Război din Golf am măsurat vibraţia apei de la robinet din Tokyo şi am descoperit o creştere neobişnuit de acută în valorile vibraţiilor produse de mercur, plumb, aluminiu şi alte substanţe dăunătoare corpului uman. Nu părea să existe vreo explicaţie logică pentru acest lucru; la început am crezut că se întâmplase ceva cu echipamentul meu, dar repetarea măsurătorilor mi-a dovedit contrariul. De-abia a doua zi, când am citit ziarele, am făcut legătura. Ştirile despre declanşarea Războiului din Golf umpleau prima pagină din ziare. S-a spus că greutatea bombelor lansate în prima zi a acestui război a fost egală cu cea a tuturor bombelor lansate în timpul Războiului din Vietnam.

În Japonia, la mii de kilometri depărtare de Orientul Mijlociu, am putut măsura vibraţiile substanţelor nocive aproape în momentele izbucnirii războiului. V-aţi putea întreba: *Chiar este posibil?*

Sigur, efectele nocive ale bombelor din Orientul Mijlociu nu au fost transportate imediat în Japonia. Dar vibraţiile negative create prin lansarea bombelor pe o parte a Pământului au ajuns imediat în celălalt capăt al Pământului. Aceste vibraţii s-au întins dincolo de limitele timpului şi spaţiului.

Am senzaţia că vibraţiile nu există în cadrul lumii noastre tridimensionale şi nici într-o lume dintr-o dimensiune invizibilă, ci într-o lume intermediară. Când se întâmplă ceva pe Pământ, indiferent în care dintre lumi, apa detectează prima acest lucru şi ne transmite această informaţie nouă.

La vremea Războiului din Golf nu începusem încă să fac fotografii cu cristale, dar dacă aş fi făcut sunt sigur că ar fi fost nişte fotografii foarte interesante.

Să vă mai dau un exemplu când vibraţiile au influenţat puternic şi rapid lumea fizică. De data aceasta, s-a folosit puterea rugăciunii pentru a purifica apa. Am

chemat la barajul Fujiwara din centrul Japoniei un preot Shinto din secta Shingon, pe nume Houki Kato, să facă incantaţii. Prima oară când l-am cunoscut mi-a arătat două poze care impresionaseră multă lume, aşa că am dorit să văd şi eu ce era în acele fotografii. O fotografie fusese făcută înaintea unei incantaţii, iar cealaltă după; a doua poză prezenta o diferenţă impresionantă – apa era vizibil mai curată.

Puterea incantaţiei venise de la *spiritul cuvintelor,* deci este posibil ca energia *spiritului cuvintelor* să fi fost cea care a purificat apa din lac. Pentru a verifica acest lucru, am vrut să fac poze cu cristale formate în apa dinainte şi după o astfel de incantaţie.

Preotul a stat pe marginea lacului şi a făcut o incantaţie de aproximativ o oră, pe care am înregistrat-o. După incantaţie, am stat de vorbă cu preotul; după cincisprezece minute m-au chemat cei din echipa mea.

„Este incredibil! Apa se limpezeşte sub ochii noştri”, a spus cineva. Şi chiar aşa era. Se putea vedea clar cum apa devenea tot mai transparentă, în timp ce o priveai. Am putut chiar să vedem vegetaţia de pe fundul lacului, care fusese acoperită de apa tulbure.

Am fotografiat apoi cristalele. Cristalele formate în apă înainte de incantaţie erau diforme şi semănau cu chipul unei persoane ce suferă cumplit. Dar cristalele din apa de după incantaţie erau întregi şi superbe. Înăuntrul unui hexagon se afla un hexagon mai mic, totul fiind învăluit într-o aureolă de lumină. Sigur, a luat ceva timp după incantaţie până să se limpezească apa, ceea ce arată că transformările din substanţe ce pot fi observate cu ochii liberi au loc treptat. Dar nu există îndoială că vibraţiile rugăciunilor sunt transmise pe cale nemijlocită şi rapidă obiectelor din jur, influenţând apa din apropiere. Acesta a fost un fenomen fizic pe care nu îl putem explica dacă nu acceptăm ideea că mai există o altă lume în cadrul celei pe care o numim lumea noastră.

Dar asta nu este totul. La câteva zile după acest experiment, presa a relatat un incident. În lac fusese găsit

corpul unei femei şi, auzind acestea, mi-am amintit de cristalele formate în apă înaintea rugăciunii, de asemănarea formei cristalelor cu un chip în agonie.

Poate că prin aceste cristale sufletul femeii a încercat să ne spună ceva. Îmi place să cred că suferinţa ei a fost alinată, într-o oarecare măsură, de rugăciune.

Mai există o lume pe lângă cea în care trăim. Privind la lumea noastră din acea lume, putem vedea lucruri care acum nu ne sunt evidente.

Profesorul Rupert Sheldrake din Anglia este un cercetător al cărui ţel este promovarea unei noi viziuni asupra lumii, în legătură cu lumea invizibilă nouă. După ce a obţinut doctoratul în biochimie la Universitatea Cambridge a fost conferenţiar de biochimie şi biologie la Cambridge şi, pe lângă asta, membru al Royal Society.

Teoria profesorului Sheldrake este dezvoltată într-o carte pe care acesta a scris-o în urmă cu mai bine de douăzeci de ani, pe care însă revista de ştiinţă *Nature* a respins-o afirmând că ar trebui să fie arsă. În ciuda acestei respingeri, teoria profesorului a atins inimile multora, iar cercetările pe marginea teoriei continuă. Cum de a atras atâta atenţie?

Se spune adeseori că, dacă un lucru se întâmplă de două ori, se va mai tot întâmpla. Probabil vi s-a părut ciudat faptul că accidentele, crimele şi nelegiuirile au tendinţa să se repete, în serie. Dacă vă gândiţi la istorie şi la curentele sociale, veţi vedea că de-a lungul perioadelor mari de timp, în general, evenimentele se repetă. Cum se poate explica această ciudată repetare a evenimentelor? Profesorul Sheldrake a căutat să afle răspunsul pe cale ştiinţifică.

De obicei, oamenii de ştiinţă abordează lucrurile pe care nu le pot vedea cu ochii lor prin reducţie, pentru a izola un fenomen fizic. Însă profesorul Sheldrake a ales un cu totul alt mod de abordare.

Conform teoriei sale, când un lucru se tot repetă se creează un *câmp morfic,* iar rezonanţa cu acest câmp morfic măreşte probabilitatea repetării acelui incident. Un

câmp morfic nu este informaţie pe bază de energie, ci mai degrabă un fel de schiţă pentru construcţia unei clădiri.

Putem privi aceasta ca pe o exemplificare a teoriei rezonanţei. Profesorul Sheldrake sugerează că incidentele pot rezona în acelaşi fel ca sunetele. Vorbeşte despre locul unde se întâmplă astfel de incidente numindu-l câmp morfic, iar fenomenul repetării unor incidente similare îl numeşte *rezonanţă morfică.*

Deşi teoria sa a fost ferm respinsă în revista *Nature,* aceasta s-a făcut cunoscută şi a fost luată în serios de persoanele cu vederi mai largi, ceea ce a dus la discuţii importante. Fără îndoială că profesorul Sheldrake s-a abătut de la căile bătute ale ştiinţei, dar trebuie să recunoaştem că teoria lui contribuie mult la explicarea unor mistere pe care ştiinţa tradiţională nu a ştiut cum să le abordeze.

În dezbaterile obişnuite despre astfel de mistere, discuţia revine adesea asupra cristalelor de glicerină. În primii patruzeci de ani de la descoperirea glicerinei, ideea general acceptată a fost că glicerina nu formează cristale. Şi, într-o zi pe la începutul secolului al nouăsprezecelea, glicerina dintr-un recipient transportat de la Viena la Londra a început brusc să cristalizeze.

La scurtă vreme după asta, într-un cu totul alt loc, alt lot de glicerină a cristalizat. Fenomenul a început să se răspândească, iar astăzi este un fapt general recunoscut că glicerina formează cristale când temperatura scade sub 17°C (63T).

Ce să înţelegem deci din acest lucru?

Când s-au format prima oară cristale (indiferent din ce motiv), s-a creat un câmp morfic şi, în final, în conformitate cu câmpul morfic, glicerina a devenit o substanţă care formează cristale. Acest tip de fenomen s-a petrecut şi la multe alte substanţe. În ciuda hazardului ce domneşte în lume, dacă o substanţă a format o dată cristale, formarea cristalelor va deveni ceva obişnuit la acea substanţă.

Cu nu prea mulţi ani în urmă, un post de televiziune

din Anglia a hotărât să facă un experiment public pentru a vedea dacă teoria rezonanţei morfice a profesorului Sheldrake poate fi confirmată. Întâi, au pictat două tablouri: ambele păreau nişte picturi făcute la întâmplare, dar unul ascundea chipul unei femei cu o pălărie, iar celălalt, un bărbat cu mustaţă. Chipurile erau născocite astfel încât nu puteau fi recunoscute.

Experimentul s-a desfăşurat în trei etape. Prima etapă: înainte de emisiunea în direct, un grup de participanţi au fost puşi să spună ce vedeau în acele picturi. A doua etapă: în timpul emisiunii a fost dezvăluit secretul tabloului reprezentând bărbatul cu mustaţă. A treia etapă: după emisiune, un alt grup de participanţi, care nu avuseseră voie să vadă emisiunea, au fost de asemenea întrebaţi ce vedeau în picturile respective.

Care credeţi că au fost rezultatele? Al doilea grup s-a descurcat mult mai bine decât primul în identificarea bărbatului cu mustaţă. Cei care au făcut experimentul au făcut tot posibilul să asigure aceleaşi împrejurări şi telespectatorilor din alte ţări decât Anglia şi Irlanda, iar rezultatele au arătat mereu că al doilea grup se descurcă de trei ori mai bine decât primul.

Experimentul acesta ne arată că dacă cineva devine conştient de un lucru, atunci şi alte persoane vor avea tendinţa să conştientizeze acelaşi lucru. Efectul câmpului morfic a determinat impresionanta creştere a răspunsurilor corecte.

Conform profesorului Sheldrake, ADN-ul nu este singurul factor care determină trăsăturile asemănătoare la membrii unei familii – rezonanţa morfică joacă şi ea un rol. Teoria profesorului Sheldrake ne ajută, de asemenea, să înţelegem aşa-numitele coincidenţe (cu trimitere la „sincronicitate”), fenomenele conştiinţei de grup (memoria colectivă) şi modelele arhetipale.

Aspectul important din teoria profesorului Sheldrake este acela că, o dată ce rezonanţa morfică s-a răspândit, se întinde în întreg spaţiul şi timpul. Cu alte cuvinte, o dată ce se formează un câmp morfic, el va avea un impact

instantaneu asupra tuturor celorlalte locuri, având ca urmare o transformare instantanee pe plan global.

Când am auzit prima dată de teoria profesorului Sheldrake, nu mi-am putut abţine interesul, deoarece cercetările mele asupra cristalelor de apă nu sunt altceva decât o încercare de a exprima rezonanţa câmpului morfic într-un mod ce poate fi văzut cu ochiul liber.

Când am făcut primele încercări de a fotografia cristale, nu am avut nici o reuşită timp de două luni însă, o dată ce am reuşit să fac prima fotografie, şi alţi cercetători au început să aibă succes. Poate că acesta este tot rezultatul rezonanţei morfice.

Prima oară am auzit de lucrările profesorului Sheldrake dintr-o carte bestseller din Japonia, intitulată *Din ce cauză se întâmplă aceste lucruri?* de Eiichi Hojiro, dar am devenit cu adevărat interesat când l-am văzut pe profesorul Sheldrake într-un documentar de televiziune numit *Şase oameni de ştiinţă demni de interes.* Soarta a vrut ca la patru ani după aceea să am ocazia de a-l întâlni pe profesorul Sheldrake în timpul unei serii de prelegeri prin Europa. S-a întâmplat ca un prieten care lua parte la seminarul meu să o cunoască pe soţia profesorului Sheldrake, aşa încât m-am pomenit că sunt invitat la casa lor din Londra.

Am fost bucuros să aud că el aflase deja despre cercetările mele asupra cristalelor de apă; mi-a spus: „Primesc cel puţin o dată pe săptămână o scrisoare în care mi se povesteşte despre tine”. Aveam multe întrebări pentru profesorul Sheldrake, dar şi el era foarte interesat de cercetările mele şi până la urmă s-a dovedit că avea la fel sau chiar mai multe întrebări pentru mine.

El mi-a împărtăşit următoarele lucruri:

Am făcut cercetări privind organismele vii şi comportamentul lor, însă nu privind apa; deci nu mă pricep prea bine în acest domeniu. Este însă destul de probabil ca în viitor să se stabilească legături între cercetările mele şi cercetările tale privind cristalele de apă.

Domeniul care mă interesează cel mai mult este efectul actului de observare asupra celui observat. Sunt oameni care ştiu când cineva îi priveşte de la spate. Vreau să cercetez acest fenomen şi să încerc să-l exprim într-un mod statistic.

Există riscul ca documentaţia acestor cercetări să fie subiectivă, aşa că mă întrebam dacă nu s-ar putea să folosim apa în experimentele noastre. Voi încerca să fotografiez cristale, să văd cum se transformă apa în diferite împrejurări, de exemplu când este ignorată, când este privită de oameni cu înzestrări deosebite, de oameni normali şi, în sfârşit, de oameni deosebit de malefici.

Acestea aduceau foarte bine cu experimentul în cadrul căruia orezul din borcanul ignorat a putrezit mai repede decât orezul din borcanele expuse cuvintelor „Mulţumesc" şi „Prostule". Când i-am povestit despre acest experiment, a devenit şi mai interesat şi mi-a sugerat că dacă aş încerca efectul simplei observări a apei aş obţine mai uşor rezultate decât folosind orezul (care implică procesul complicat de dezvoltare a microbilor).

Actualmente, profesorul Sheldrake este foarte interesat de fenomenul telepatiei. A făcut un experiment pentru a afla dacă şi câinii reacţionează în momentul în care stăpânii lor pornesc spre casă. Folosind un echipament video pentru observare, a reuşit să dovedească acest fenomen în mai mult de două sute de cazuri.

Aş vrea să vă împărtăşesc un mesaj pe care l-am primit de la profesorul Sheldrake: Vieţile noastre se datorează mişcării unei energii nevăzute. Din acest motiv sper că vom fi mereu, cu toţii, conştienţi de aceasta şi că vom acorda atenţie celor din jurul nostru şi lucrurilor care se întâmplă. Este foarte important, deoarece acţiunea de a privi un lucru are o influenţă imediată asupra acelui lucru. Toţi par să ştie aceasta, dar nimeni nu-l pune în practică. Acasă, părinţii trebuie să acorde atenţie şi grijă copiilor lor. Este acelaşi lucru.

Faptul de a vă concentra atenţia – asupra oricărui lucru – este o expresie de iubire. Profesorul Sheldrake este

iniţiatorul acestor studii despre impactul conştiinţei asupra obiectelor, aşa încât spusele sale au o importanţă deosebită.

Combinând învăţăturile apei cu teoriile propuse de profesorul Sheldrake vom face paşi importanţi în dezlegarea numeroaselor mistere din lumea în care trăim. Fiecare dintre noi are puterea magică de a schimba lumea. Cu toţii am fost înzestraţi de către Dumnezeu cu puterea de a crea. Dacă ne folosim la maximum de această putere, vom putea schimba lumea într-o singură clipă.

Pentru cei care nu întrezăresc sfârşitul grijilor şi suferinţelor lor, această perspectivă ar trebui să le fie o mare alinare. Ţie – da *ţie* – îţi stă în putere să schimbi lumea!

Totul în lumea asta este intercorelat. Orice ai face în clipa aceasta, o altă persoană face acelaşi lucru altundeva. Aşadar, de ce tip de câmp morfic ar trebui să fim interesaţi să creăm? Vom crea câmpuri de suferinţă şi răutate sau o lume plină de iubire şi recunoştinţă?

Ori de câte ori stai în faţa unei ape şi transmiţi mesaje de iubire şi recunoştinţă, undeva în lumea asta cineva se umple de iubire şi recunoştinţă. Nu trebuie să mergi nicăieri. Apa din faţa ta se află în relaţie cu apa din întreaga lume. Apa pe care o priveşti va rezona cu apa de peste tot, iar mesajul tău de iubire va ajunge la sufletele tuturor oamenilor din lume.

Putem acoperi lumea şi Pământul cu iubire şi recunoştinţă. Acestea vor deveni un măreţ câmp morfic care va schimba lumea. Nu este vorba despre timp şi spaţiu; acum, aici, se pot întâmpla lucruri minunate şi miraculoase.

Fotografiile prezentate în carte sunt dovezi convingătoare pentru faptul că putem să ne vindecăm şi să ne transformăm alături de planeta noastră atât prin gândurile pe care le trăim deliberat cât şi prin modurile în care punem în aplicare aceste gânduri.

Aceste fotografii sunt dovezi materiale privind faptul că energia vibraţională umană, cuvintele, ideile şi muzica

influenţează structura moleculară a apei. Ele relevă incredibila capacitate de reflecţie a apei, la fel de vie şi receptivă la toate emoţiile şi gândurile noastre.

Apa ne îndeamnă să contemplăm mult mai profund spre propria noastră fiinţă, pentru că ea ne reflectă conştiinţa, inima şi sufletul! Atunci când ne privim prin oglinda apei, mesajul ei devine uimitor, cristalin şi limpede.

Depinde de fiecare om în parte ce fel de influenţă aduce în jurul său, prin gândurile, cuvintele şi acţiunile sale, astfel îşi modelează realitatea fizică. Oglinda apei ne redă fidel proiecţiile cuvintelor şi gândurilor noastre care influenţează direct structura materiei fizice.

Dacă dorim să avem o viaţă frumoasă trebuie să avem grijă să bem apă proaspătă în fiecare zi şi, de asemenea, să fim atenţi la modul în care gândim, simţim, vorbim şi acţionăm pentru a nu influenţa negativ apa din interiorul nostru.

Să nu uităm că tot ceea ce facem, de la gând, privire, gest, vorbă, faptă, se înregistrează undeva, în finitul care ne înconjoară şi când plecăm din viaţă ne întâlnim cu noi, fiind direct răspunzători pentru tot ceea ce am făcut, bine sau rău! Tu ce alegi? întreabă-ţi sufletul şi îţi va răspunde! întreabă dacă trupul tău doreşte apa pe care urmează să o bei, fii bun cu gândul, cu vorba şi cu fapta şi îţi vei crea, cu liberul arbitru, raiul tău veşnic, vei descoperi adevărul divin, calea către lumină şi iubire!

Apă căreia i s-au arătat poze cu peisaje naturale

Am aşezat un vas de sticlă cu apă pe nişte poze înfăţişând peisaje frumoase, apoi am fotografiat cristalele care s-au format. Iată reacţia apei la pozele respective.

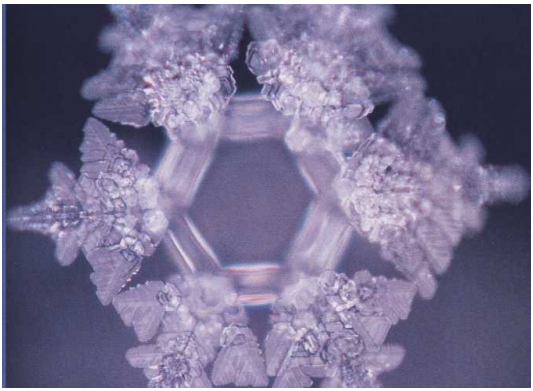

Cristalul acesta, format sub influenţa imaginii ce reprezintă Soarele, este mare şi frumos ca şi Soarele.

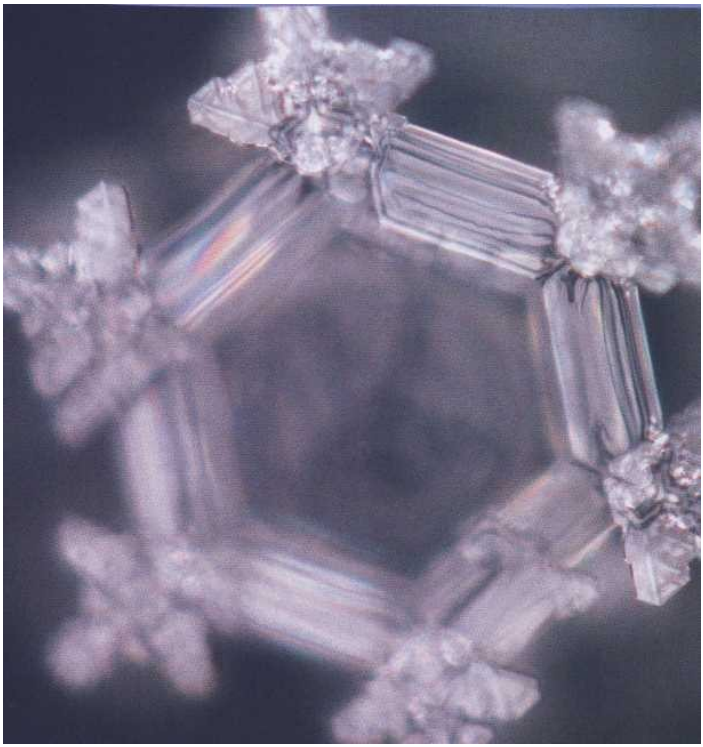

Muntele cu valoare simbolică pentru Japonia. Întâmplător, cristalul pare învăluit de primele raze din zori.

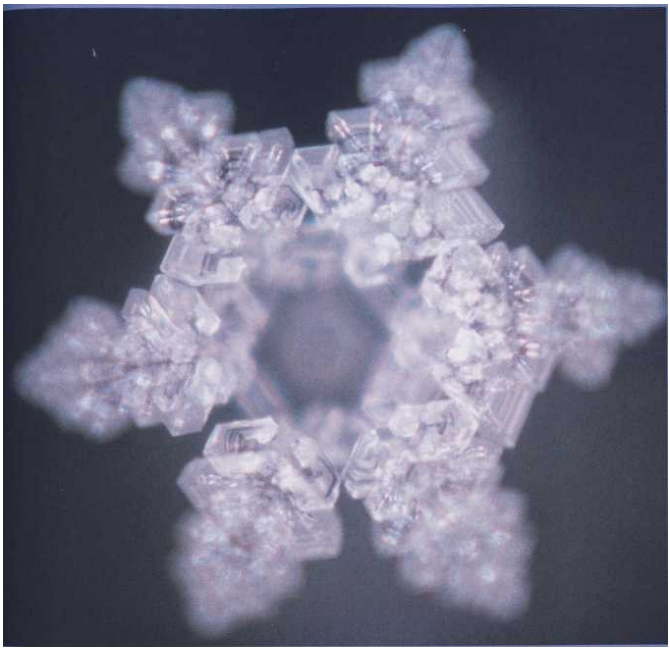

Vârfurile Munţilor Stâncoşi, coloana vertebrală a Americii de Nord, sunt acoperite cu gheţari. Cristalul pare de asemenea înrămat în zăpadă.

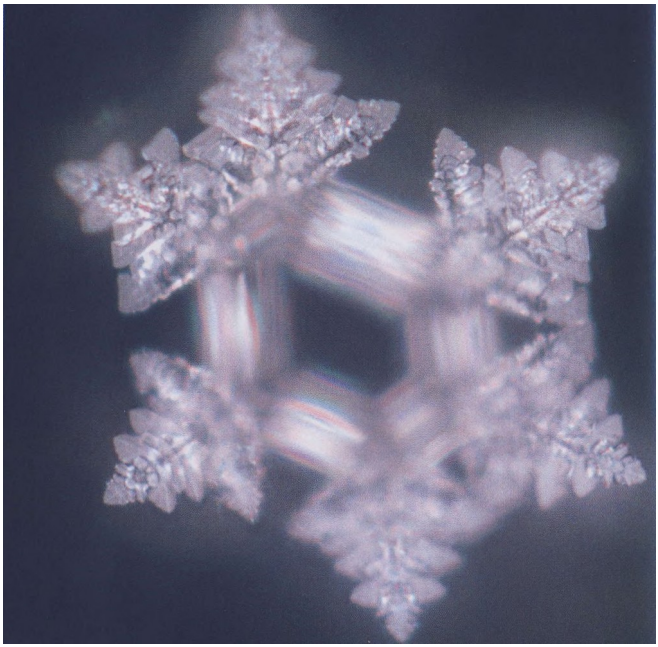

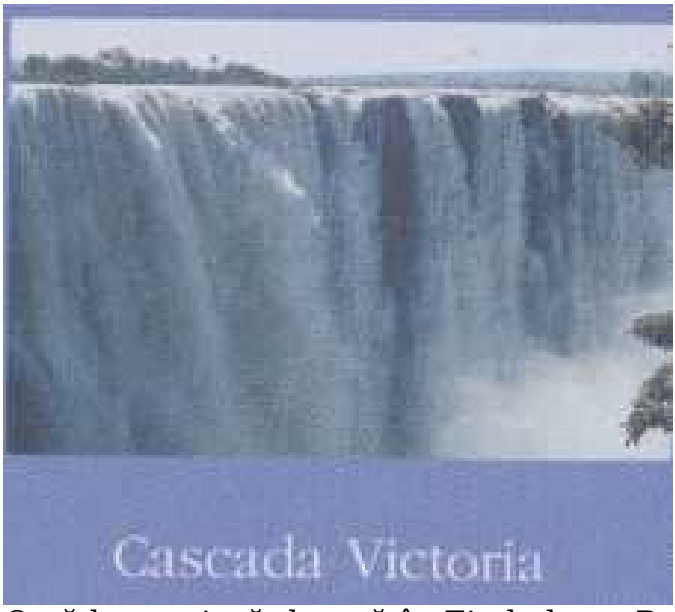

O cădere uriaşă de apă în Zimbabwe. Parcă pentru a reda prăvălirea apei, cristalul este format din coloane late.

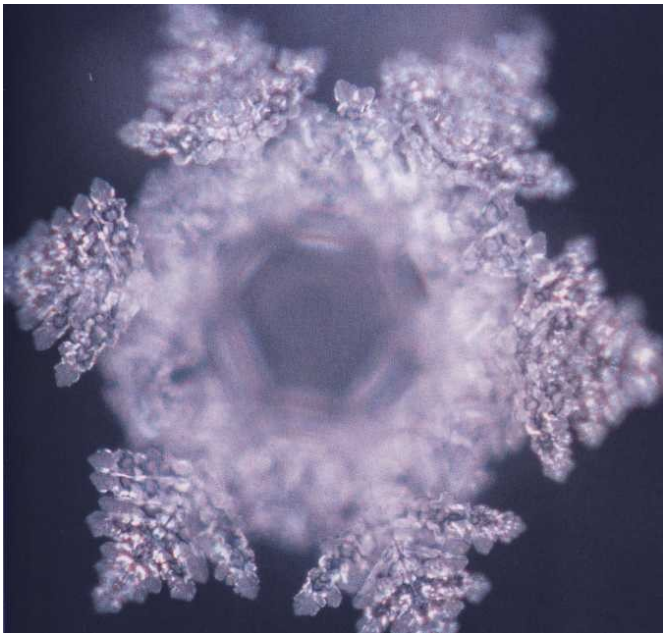

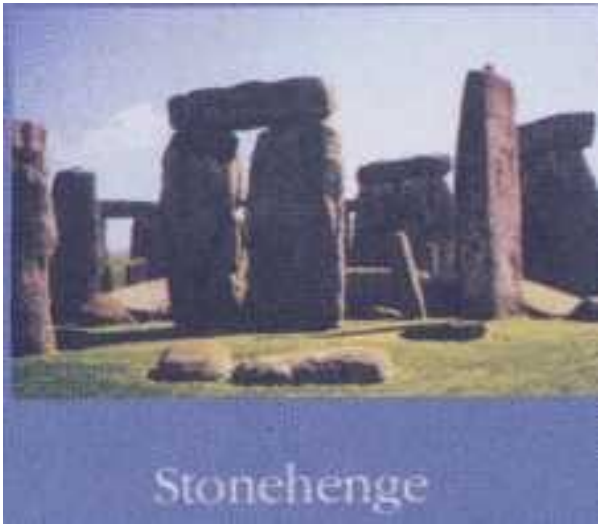

Stonehenge, o gigantică construcţie de piatră din Anglia, a fost ridicată pe un loc de mare intensitate energetică, iar cristalul emană de asemenea multă energie.

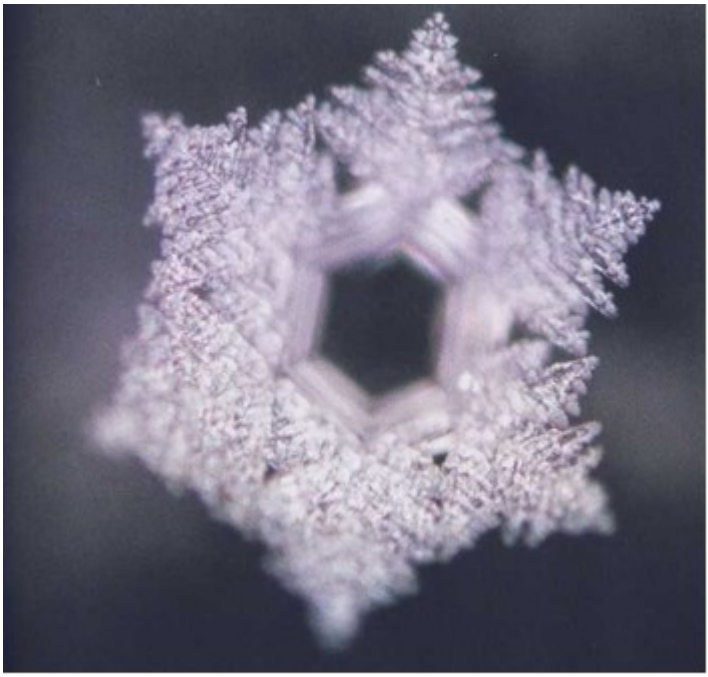

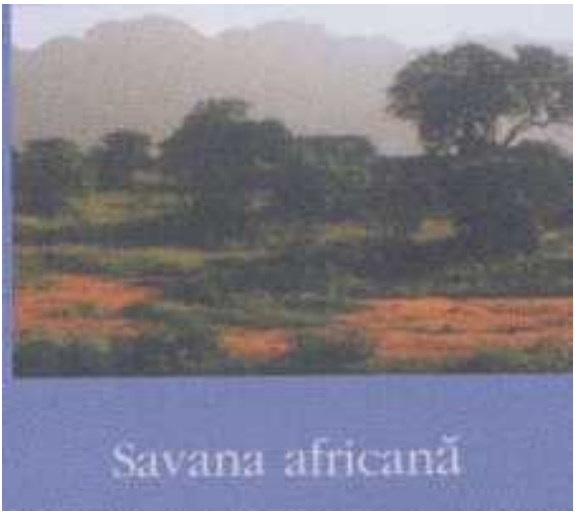

Cristalele par să oglindească verdeaţa hrănitoare dar limitată din savană.

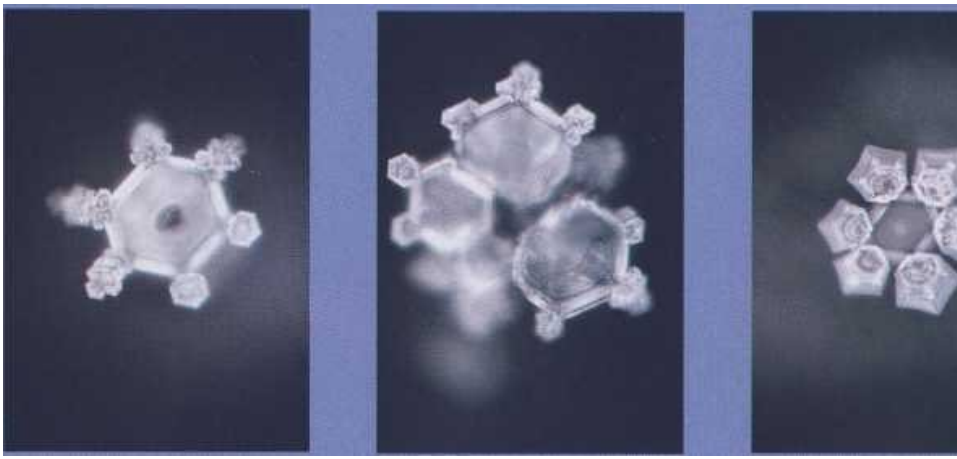

Recif de coral

Toate cele trei cristale sunt unice, dar formate din cristale mai mici, structurate minuţios. Forma şi culoarea lor aduc aminte de frumuseţea şi vitalitatea coralilor din ocean.

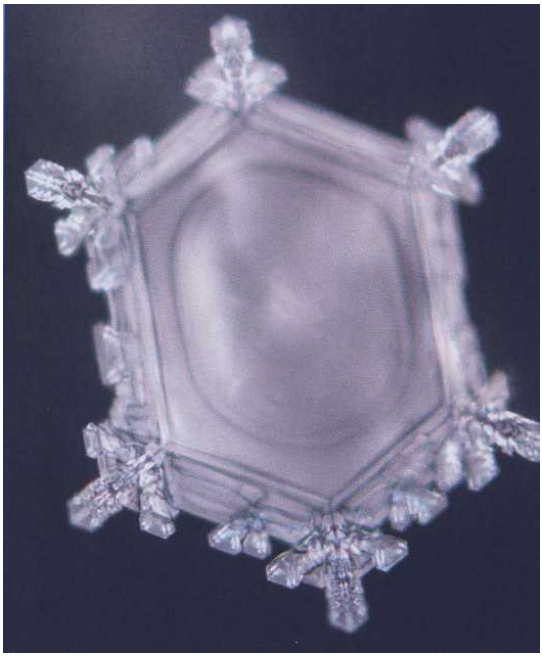

Pădure tropicală în Sud – Estul Asiei

Această pădure tropicală plină de viaţă păstrează un sistem ecologic vechi de milioane de ani. Cristalul pare rezultatul unui echilibru ferm şi dăinuitor.

Machu Picchu, Peru

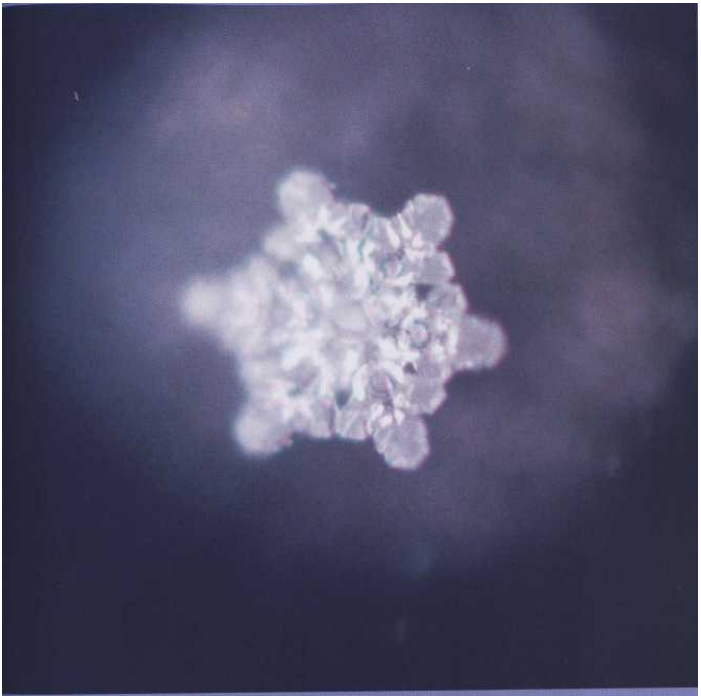

Machu Picchu, Peru

Micuţ, dar superb precum un diamant, cristalul ne aminteşte de gloria imperiului Incaş

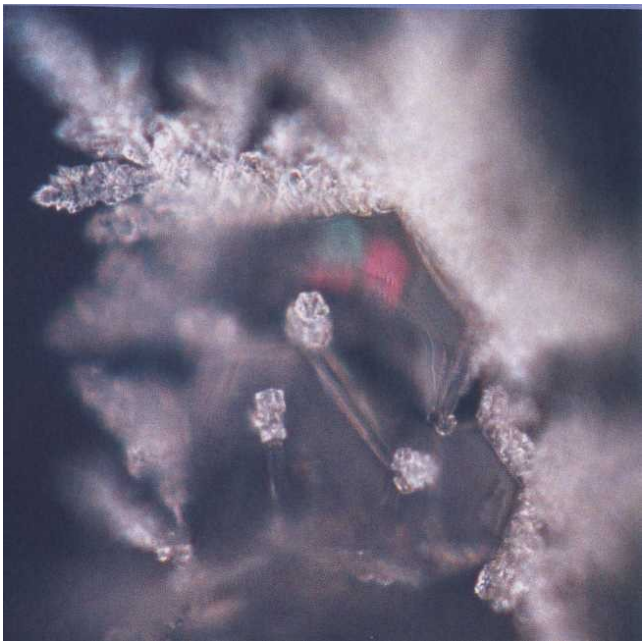

Un ochi de apă în Yellowstone

Acesta este un lac cu o apă de un albastru pur, din Parcul Naţional Yellowstone. Cristalul are uimitoarea culoare şi strălucire a unei bijuterii fine.

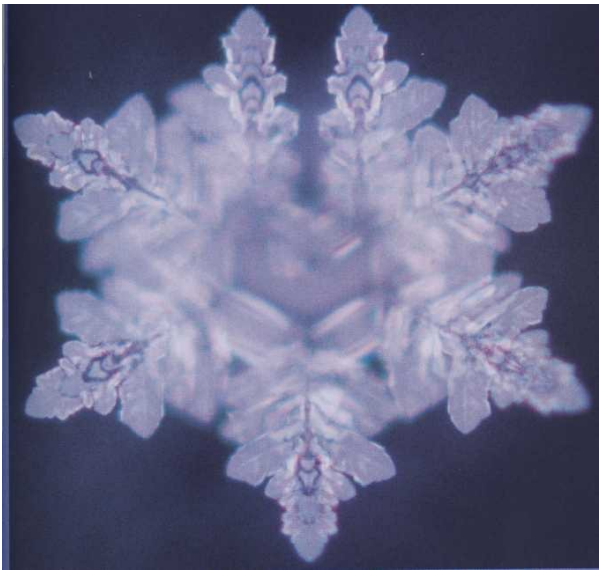

Heitate, cel mai vechi loc sfânt din Japonia, a rămas aproape necunoscut până acum câţiva ani, când această zonă a fost identificată ca locaţia unor porţi mitologice din piatră. Cristalul este asemenea unor două porţi deschise.

Apă expusă muzicii din întreaga lume

Muzica diferitelor culturi din lume are ritmuri şi melodii variate. Apa surprinde aceste trăsături specifice, înfăţişându-ni-le prin cristale.

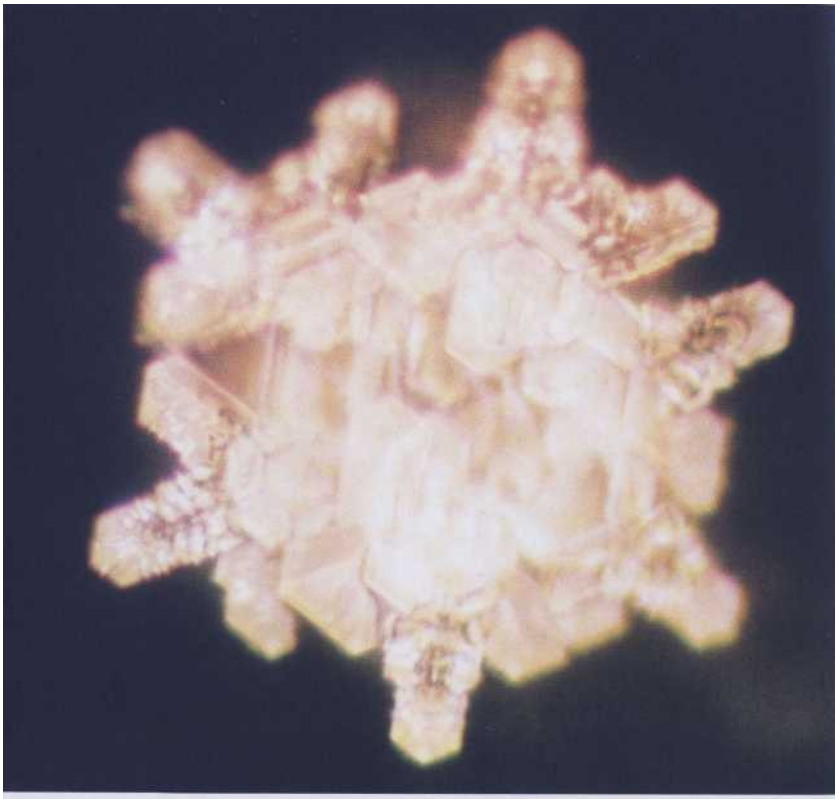

Cântec budist din Tibet

Îmbinările amănunţite din structura cristalului indică forţa, asemenea templelor din Tibet.

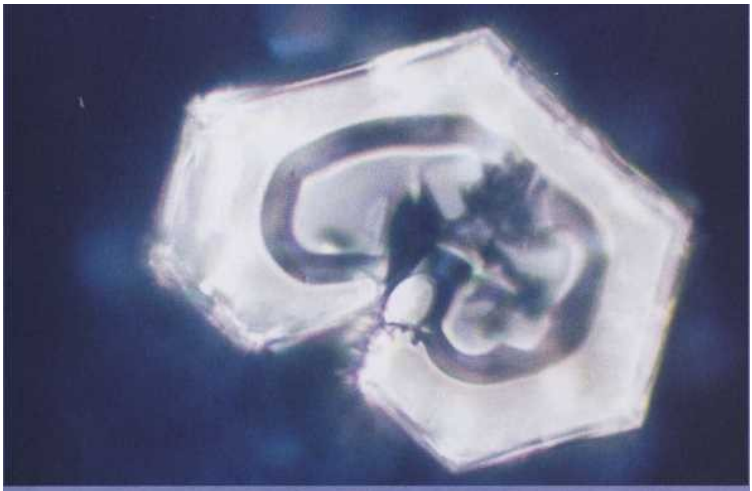

Arirang (cântec tradiţional coreean)

Ketjak (muzică din Bali)

Arirang este un cântec trist despre despărţirea unor îndrăgostiţi, iar cristalul pare să exprime o inimă frântă. Ketjak a dat naştere unui cristal cu structură minuţioasă, făcându-ne să înţelegem că muzica poate alina sufletul prin puterea sa vindecătoare.

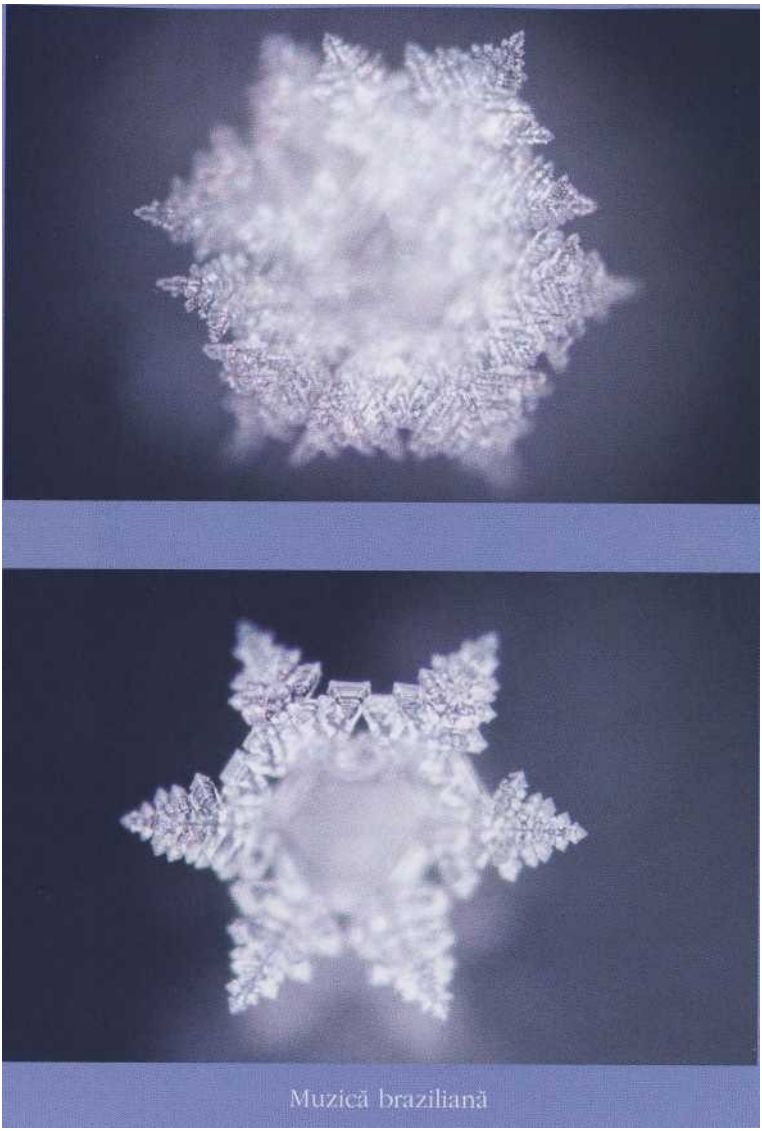

Ambele cristale sunt în formă de stea. Par să ne spună că mişcarea corpului şi cântatul cu voce tare ajută la întărirea sistemului imunitar

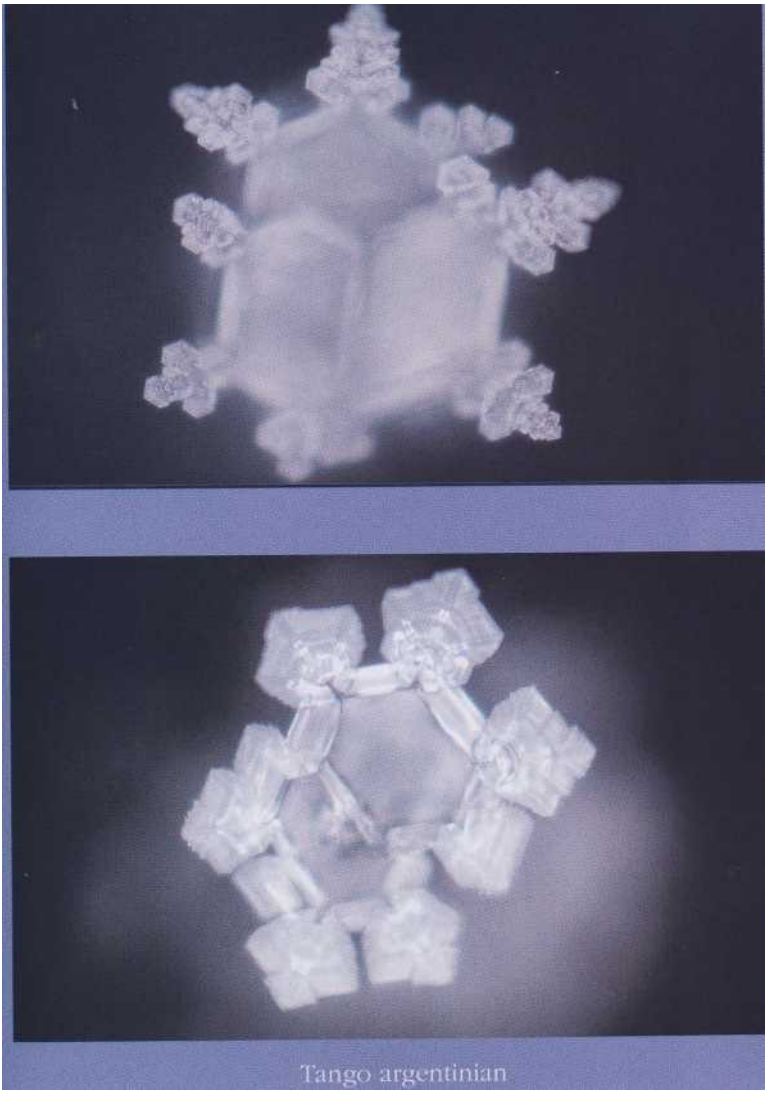

Tango argentinian

Ambele cristale sunt unice, formate din perechi de cristale reprezentând o pereche de dansatori. Pur şi simplu, îţi face plăcere să te uiţi la ele!

Muzică religioasă

Forma pare să reprezinte dorinţa oamenilor de a fi în armonie cu Dumnezeu. Tipurile de muzică din întreaga lume au puteri vindecătoare.

Polcă din Cehoslovacia

Polca butoiașului de bere din Austria

Deşi Cehoslovacia şi Austria se află la distanţă una ele alta, aceste melodii produc cristale asemănătoare.

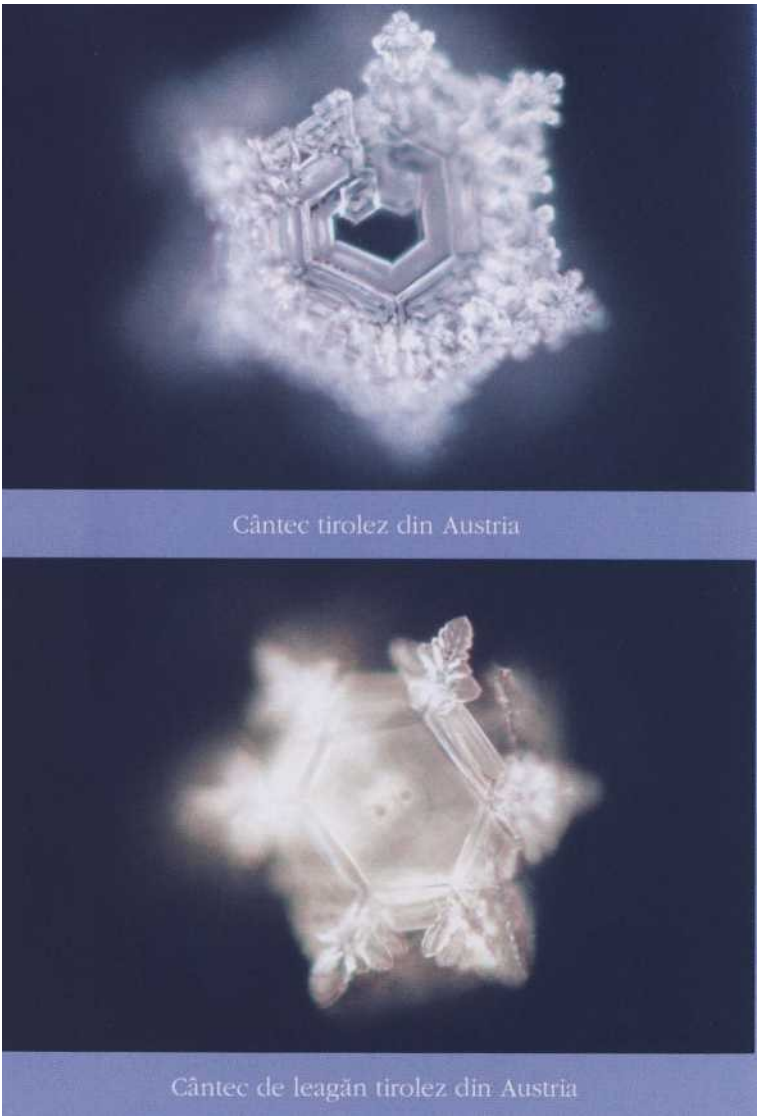

Şi aceste cristale sunt unice. Cristalul de sus ne trimite cu gândul la o gură ce cântă o melodie tiroleză, iar în centrul cristalului de jos putem vedea ceva ce seamănă cu un copilaş.

Apă de la robinet din întreaga lume

Din cauza metodelor de tratare a apei, este dificil să produci cristale în apa de la robinet de aproape oriunde în lume. Poate e timpul să cooperăm şi să învăţăm unii de la alţii cum să avem grijă mai bine de apă.

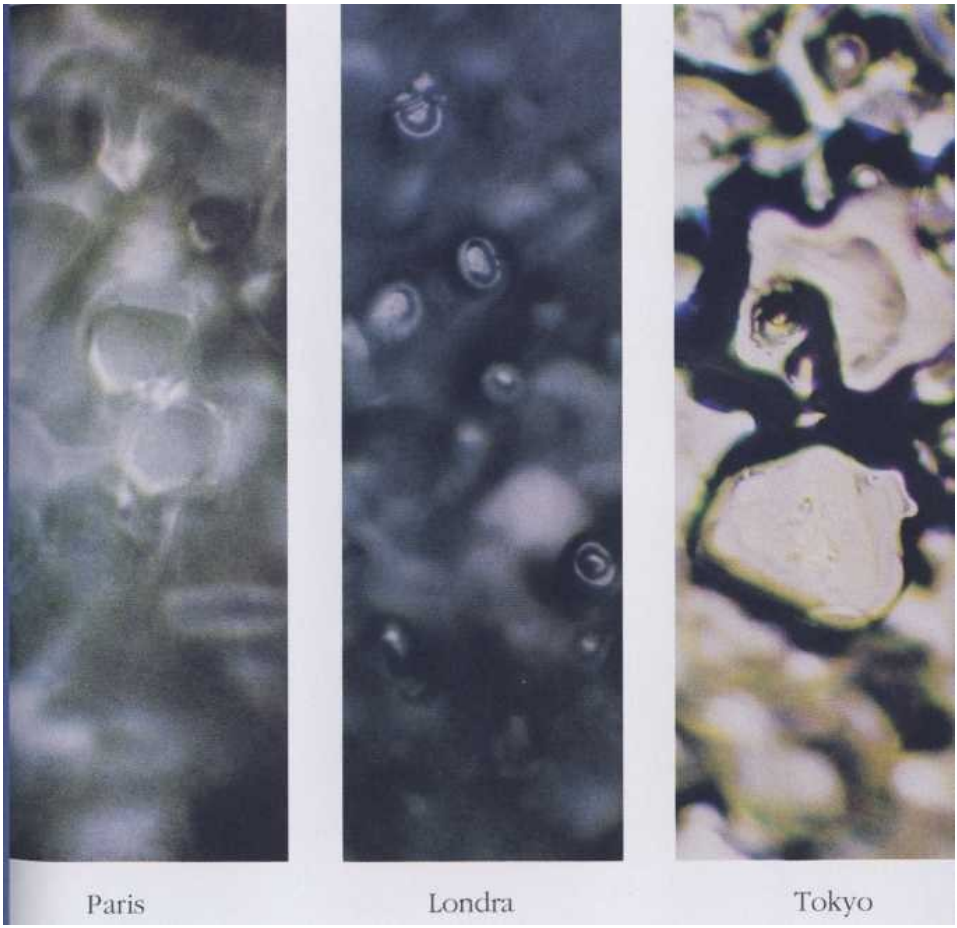

Nu se formează nici un cristal, ca urmare a folosirii de substanţe care afectează capacitatea naturală a apei de a da viaţă.

Roma

Veneţia

Berna

Nici chiar în Veneţia, oraşul apelor, nu s-au putut forma cristale în apa de la robinet. În apa din Berna, în Elveţia, de-abia dacă s-au format cristale.

Washington D.C.

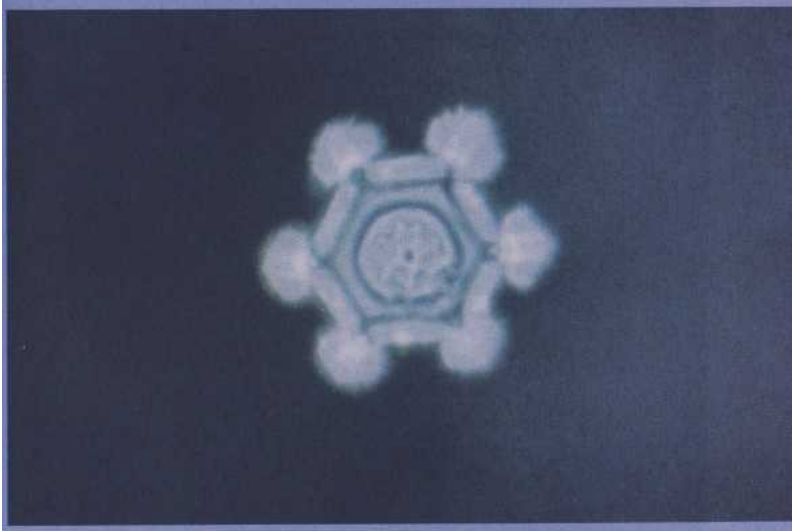

New York

În mod surprinzător, apa câtorva mari oraşe din Statele Unite a produs cristale frumoase. Acesta s-ar putea să fie rezultatul eforturilor de a proteja apa, ca de exemplu folosirea, în Manhattan, a rezervoarelor din cedru.

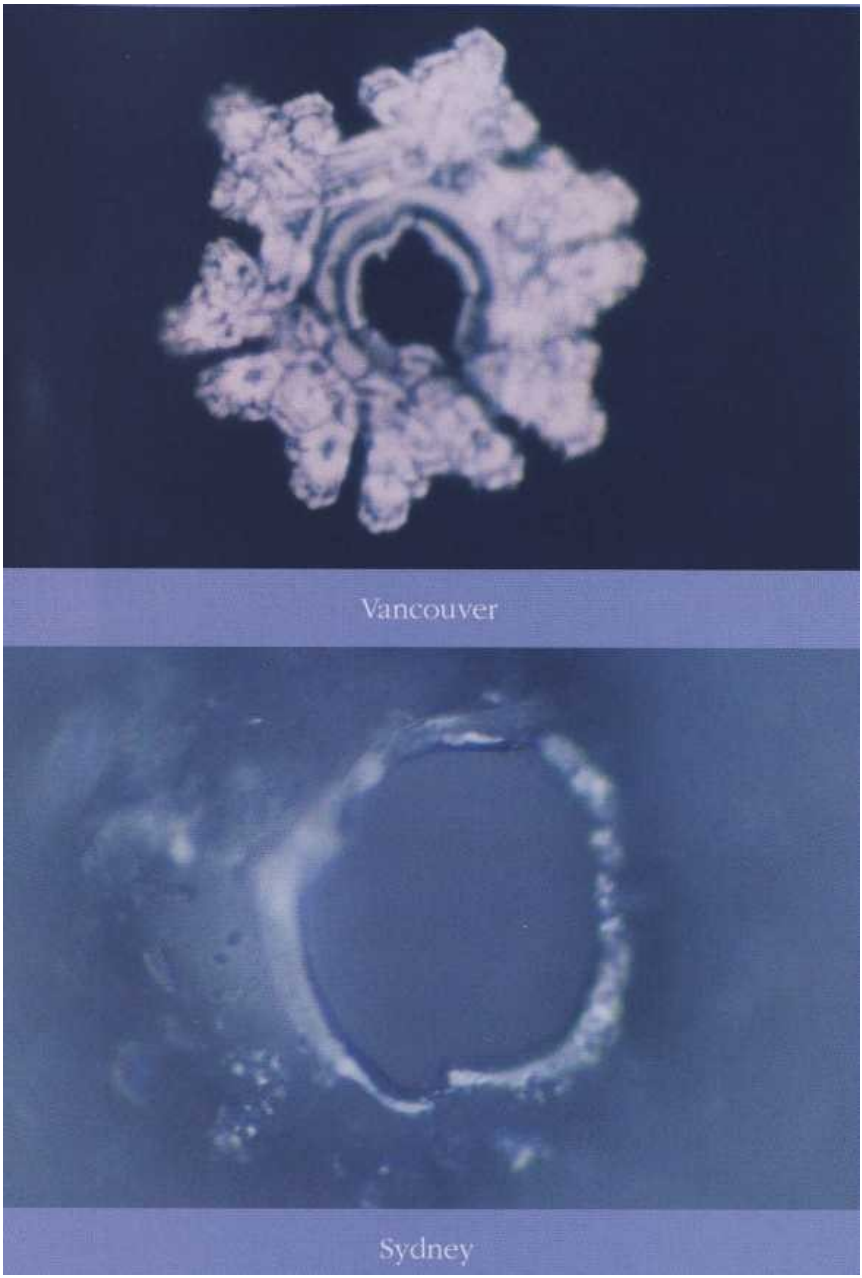

Apa din Vancouver a format cristale relativ întregi, probabil datorită aprovizionării bogate cu apă din Munţii Stâncoşi. Apa din Sydney a produs un cristal surprinzător de diform.

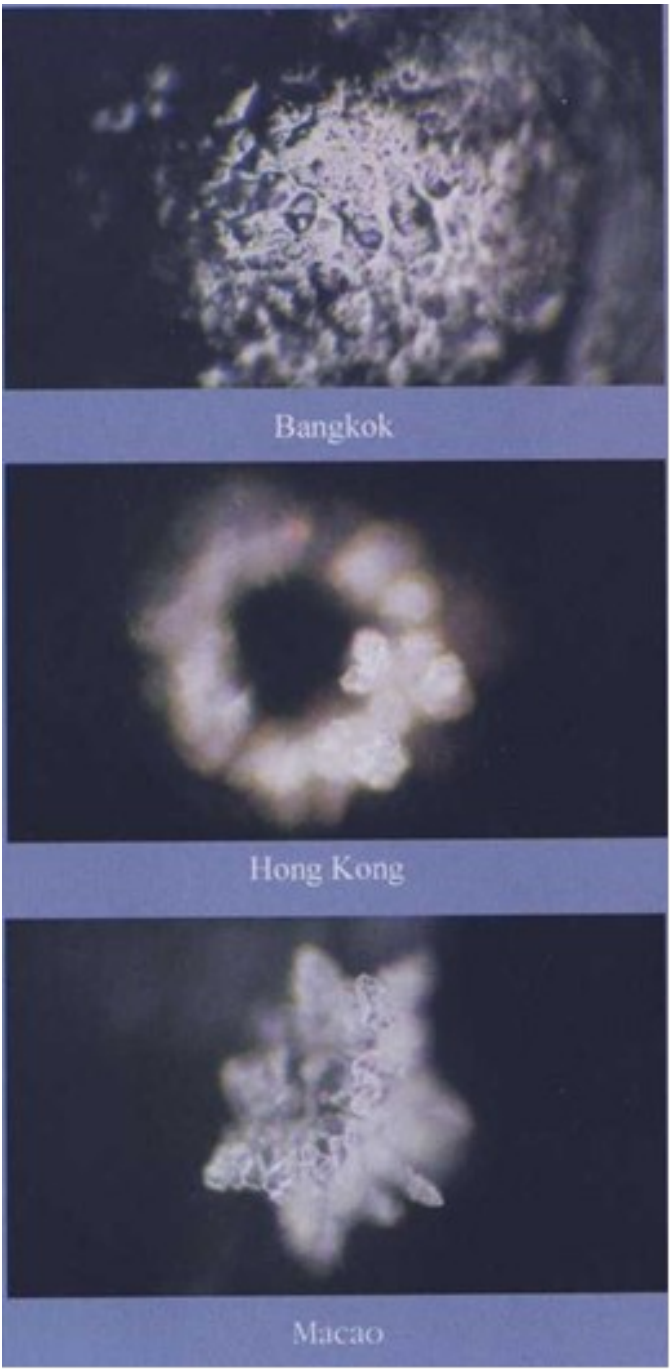

Se pare că apa din Asia este cea mai puţin bună chiar

şi decât cea din numeroase oraşe din Europa şi America.

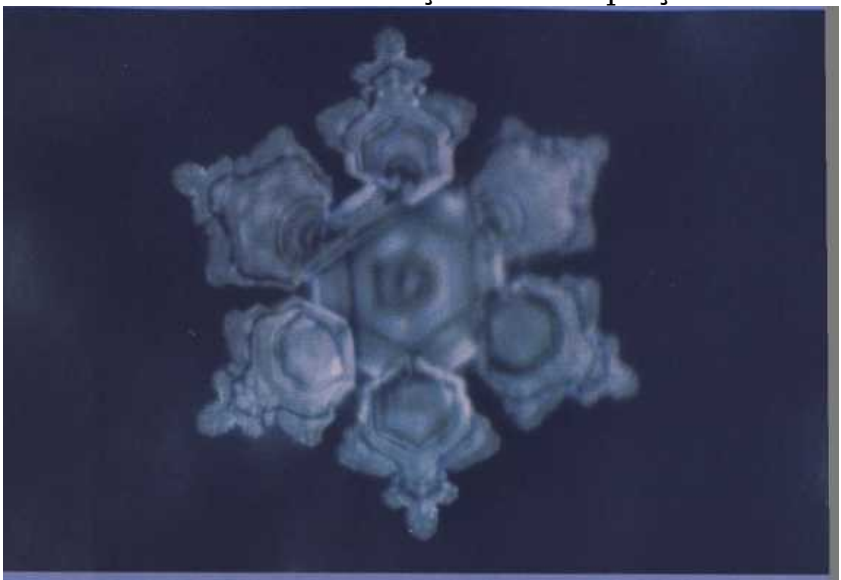

Buenos Aires

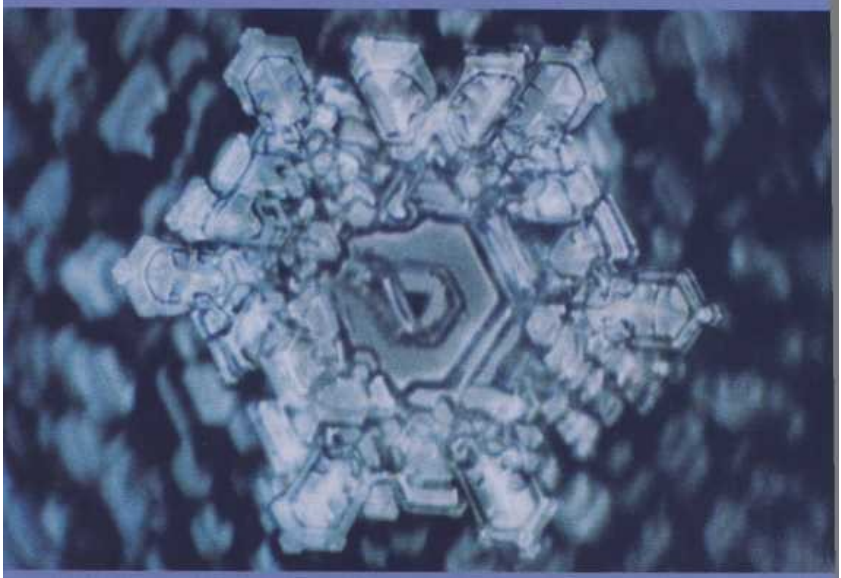

Manaus

Aceste cristale sunt din două oraşe din America de Sud. Manaus se află pe marginea bogatului râu Amazon, în Brazilia. Şi apa din Buenos Aires a produs cristale

frumoase.

Splendoarea apei naturale

Cristale bine structurate, în formă de bijuterii, s-au format în apa naturală din gheţari, izvoare şi râuri.

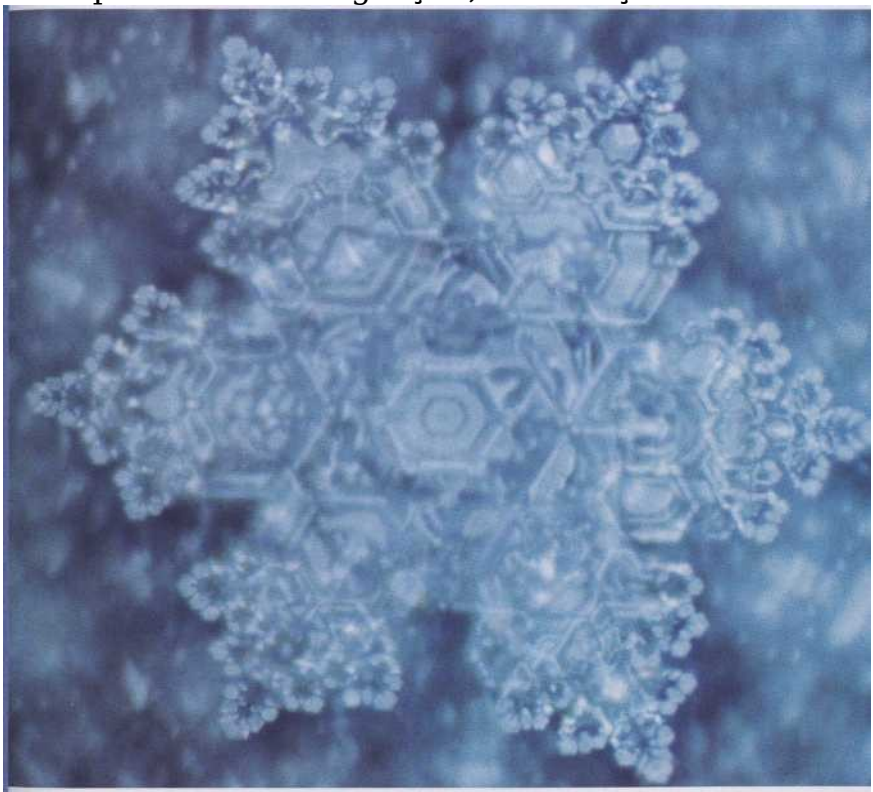

Apă de izvor din Saijo, Hiroshima

Acest cristal cu structură minuţioasă pare un frumos ornament din argint. O parte din cea mai gustoasă şi mai bună apă din Japonia provine din Saijo. (Cu această apă se prepară şi băutura alcoolică japoneză din orez, ce se serveşte caldă, numită sake).

Apă de izvor Sanbu-ichi Yusui din Kita-koma-gun, districtul Yamanashi

Cristalul pare să strălucească la fel ca Soarele. Zăpada topită alunecă de pe vârfurile muntelui Yatsugatake, intră în pământ şi ţâşneşte ca apă de izvor. Aceasta este o expresie a adevăratei frumuseţi a naturii.

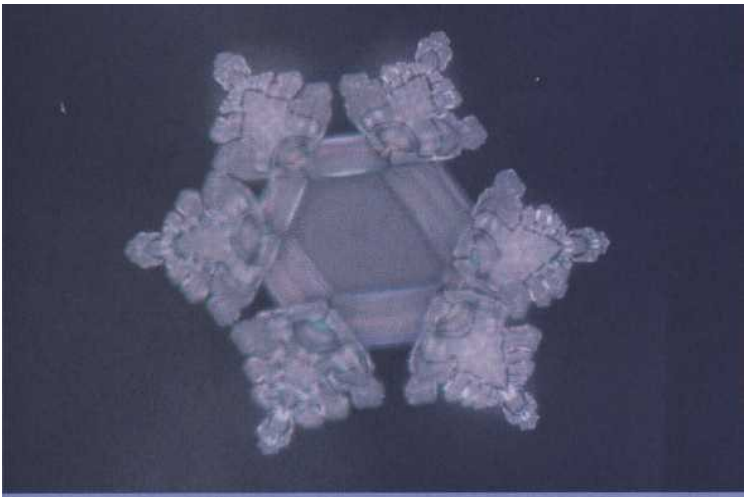

Apă de izvor din lacul Chuzenji

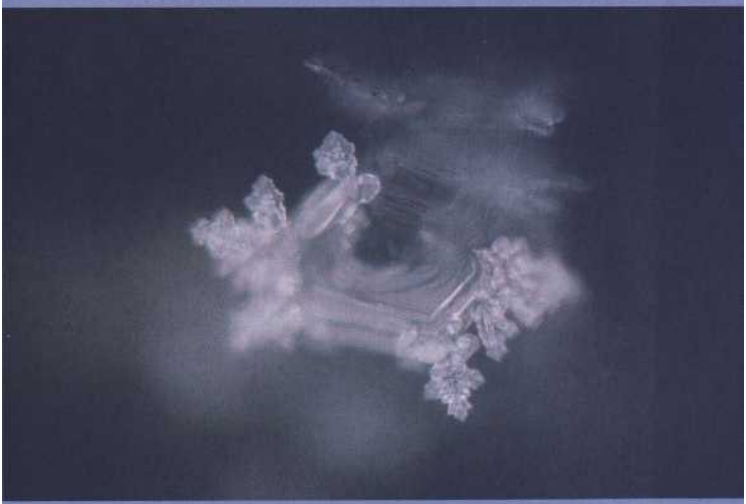

Apă de izvor din lacul Chuzenji, tratată cu clor

Cristalul de sus s-a format folosind apa de izvor de la un hotel de pe malul lacului Chuzenji. Tratarea cu clor a apei, la cererea conducerii locale, a avut urmări vizibile – după cum se observă la cristalul de jos.

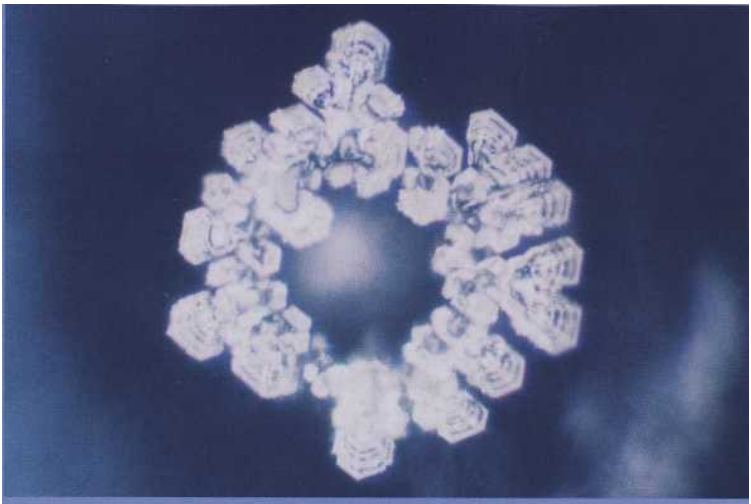

Apă de izvor de la Lourdes

Fontana di Trevi (Fântâna din Trevi)

Cristalul format în apa de la Lourdes, din Franţa, seamănă cu cel format sub influenţa cuvântului „înger”. Cristalul format în apa din Fontana di Trevi, din Italia, este unic, semănând cu monezile de aur pe care oamenii le aruncă în fântână.

Apă de izvor din Tasmania

Apă subterană din Noua Zeelandă

Apa de izvor provenită dintr-o zonă bogată în diamante, din Tasmania, a dat cristalelor forma unor mici diamante. Şi în apa din Noua Zeelandă s-au format cristale frumoase.

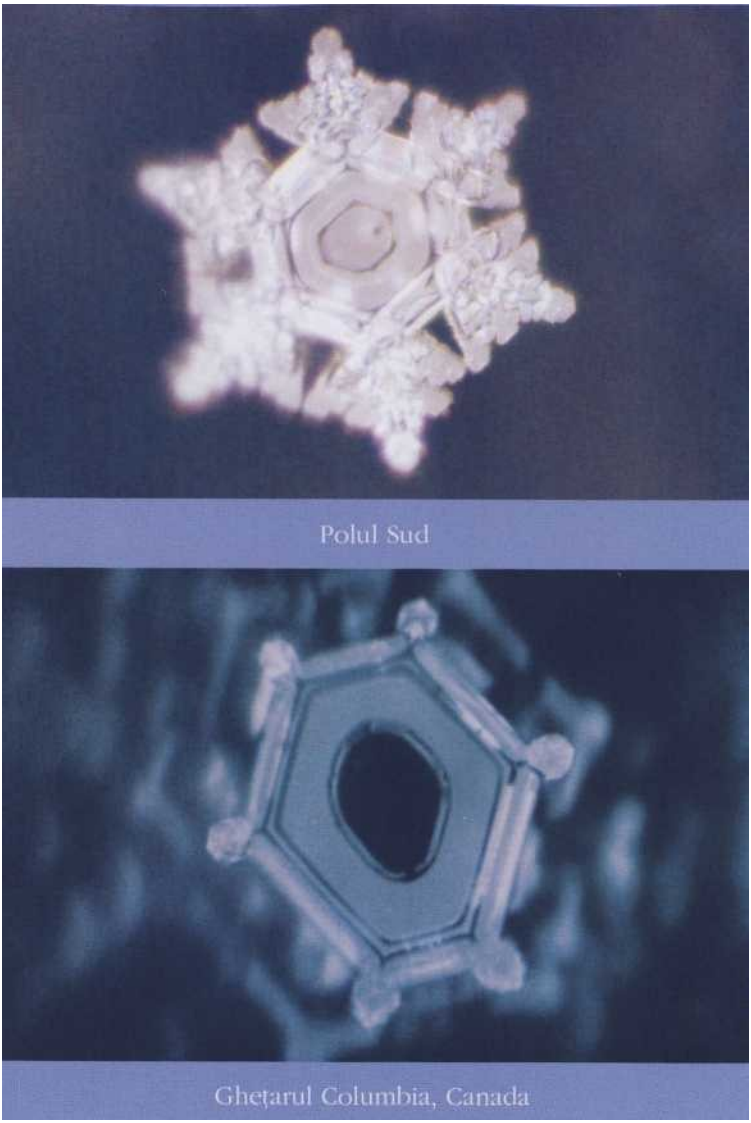

Polul Sud

Gheţarul Columbia, Canada

La Polul Sud, zăpada strânsă de mii de ani s-a consolidat, scoţând la iveală cristale cu aspect ferm – cum arată imaginea de sus. Apa folosită pentru formarea ambelor cristale provine din zăpada ele la suprafaţă, conţinând astfel o cantitate mică din substanţele poluante din ziua de azi.

Lacul Tenderfoot, Wisconsin

Un lac în apropierea Muntelui Myohyang, Coreea de Nord

Am recoltat apă din lacul Tenderfoot, aflat în fundul unei râpe. Mostra de apă din Coreea de Nord a fost prima pe care am primit-o din această ţară, iar rezultatul a fost un cristal minunat într-o formă fantezistă.

Lacul Brienz

Lacul Maggiore

Aceste cristale s-au format în apa recoltată chiar de mine în Elveţia. Nu-i de mirare că aceste cristale provin din Elveţia, capitala apei în Europa.

Cap. 5 – Un surâs ce îmbrăţişează lumea

Din dorinţa ca un număr cât mai mare de oameni să afle despre minunatele mistere ale Universului în felul cum acestea sunt relevate prin intermediul cristalelor de apă, mi-am publicat în Japonia colecţia de poze cu cristale de apă, însă cele mai multe răspunsuri le-am primit din Europa. Se pare că s-a creat un efect de undă în sufletele oamenilor, care s-a extins cu o viteză mai mare decât mi-aş fi putut imagina.

Care să fie factorul care a trezit interesul atâtor persoane din atâtea ţări diferite? Eu cred că în momentul în care o persoană priveşte fotografiile cu cristale de apă, are loc o transformare fizică în apa din corpul acelei persoane. Apa are un mesaj pentru lume: *Lumea, este unită prin iubire şi recunoştinţă.*

Iubirea şi recunoştinţa sunt principiile fundamentale ale naturii. La capătul lungii sale călătorii prin Cosmos, apa a ajuns pe Pământ, purtând în sânu-i iubire şi recunoştinţă. Iubirea şi recunoştinţa au creat prima sclipire de viaţă, îngrijindu-se apoi de hrana necesară dezvoltării. Când privim imaginile cristalelor de apă, ni se trezeşte o amintire ancestrală aflată adânc înrădăcinată în apa din fiecare celulă a noastră.

Mesajul apei este iubirea şi recunoştinţa.

Uitaţi-vă încă o dată la imaginile cu cristale de la paginile 129 – 160. Aceste imagini oglindesc frumoasa noastră lume. Fotografiile arată transformarea apei în funcţie de peisajele minunate şi de muzica din întreaga lume şi prezintă o comparaţie între apa de la robinet şi apa naturală.

După cum am menţionat în primul capitol, lumea a aflat pentru prima oară de cercetările mele din prima mea colecţie de fotografii cu cristale de apă. Acest lucru a fost posibil datorită strădaniei doamnei Shizuko Ouwehand, o japoneză cu cetăţenie olandeză care acum îmi este translator.

Fiindu-mi prezentată de o cunoştinţă comună,

Shizuko mi-a făcut o vizită la birou la mai puţin de o lună după prima publicare a acestei colecţii de fotografii, în Japonia, iar eu i-am arătat un exemplar al cărţii.

Din clipa în care s-a uitat la fotografii mi-am dat seama că a rămas impresionată. A cumpărat pe loc şaptezeci şi şapte exemplare pe care le-a trimis unor prieteni şi cunoştinţe din Olanda, Elveţia, Germania, Statele Unite, Australia şi din alte ţări.

Nu a trecut mult după ce a expediat cărţile, şi a început să primească foarte multe răspunsuri. Era ca şi cum aceste cristale ar fi fost exact lucrul pe care îl caută oamenii – lucrul de care avem nevoie în vremurile grele în care trăim. Mai târziu, Shizuko m-a invitat să fac o prezentare în cadrul unui mic seminar anual pe care îl ţine în Zurich, Elveţia, şi care se numeşte „în căutarea nestematelor umane”.

La o săptămână după acest eveniment trebuia să aibă loc o adunare anuală importantă; asistat de Shizuko, am avut ocazia de a ţine o prelegere în faţa mai multor reporteri şi de a fi intervievat pentru câteva reviste. Rezultatul a fost un imens val de interes pentru a descoperi şi a înţelege munca mea.

Una dintre persoanele care au organizat acest eveniment major este Manuela Kilim, şi ea numărându-se printre aceia care au fost încântaţi la vederea fotografiilor. Ea a transmis următorul mesaj:

Am doi copii şi ştiu că este o mare diferenţă dacă le vorbeşti cu dragoste sau dacă pur şi simplu le porunceşti. Există o diferenţă între „Hai să facem lucrul ăsta” şi „Fă asta”. De asemenea, înţeleg foarte bine că aceste lucruri sunt simţite de fiecare celulă a noastră.

Cristalele de apă ne învaţă lucruri importante pentru viaţa noastră de zi cu zi. În fiecare zi suntem înconjuraţi de câmpuri magnetice. Ni se pare imposibil să trăim fără computere. Dar putem vedea clar diferenţa enormă dintre a nu fi conştient de riscul expunerii la câmpuri magnetice şi a fi conştient şi atent. Am fost foarte impresionată.

După ce a văzut fotografiile, Manuela mi-a propus să

susţin un seminar pe care avea să îl organizeze. A vorbit întâi la o agenţie a mediului înconjurător dintr-un orăşel numit Sanglant pentru a ţine o prelegere despre apă şi mediu, dar i s-a spus că nu o puteau ajuta deoarece era un subiect prea delicat. Ea a apelat atunci la persoane mai deschise la chestiuni spirituale şi a adunat un grup de oameni dornici să cerceteze ceea ce nu poate fi văzut cu ochiul liber. Toţi cei care auziseră despre cristalele de apă erau vizibil impresionaţi şi inspiraţi.

Datorită străduaniei Manuelei, în decursul unei săptămâni am făcut prezentări în trei oraşe din Elveţia şi m-ani întors în Japonia ştiind că există un număr mare de persoane dornice să înveţe mai multe despre munca mea.

Primei invitaţii din partea Manuelei i-au urmat multe altele şi ori de câte ori am vorbit despre cristalele de apă, reacţia a fost senzaţională. Am avut ocazia să fac multe excursii în Europa pentru a ţine conferinţe şi prezentări în săli pline de oameni al căror interes pentru apă era personal sau profesional.

Articolele ce au urmat acestor evenimente au dus la un nou val de interes în întreaga lume şi, pe măsură ce tot mai mulţi oameni arătau interes pentru colecţia de fotografii, am fost asaltat de propuneri pentru a ţine conferinţe şi prezentări. Vestea despre munca mea s-a răspândit din Europa în Statele Unite, unde am fost invitat să vorbesc la Harvard şi la o şcoală specială din suburbiile Boston-ului, frecventată de copii care nu îşi găsesc locul în societatea americană afectată de arme, droguri şi violenţă. Probabil că sensibilitatea aceasta deosebită a elevilor i-a făcut mai receptivi la informaţiile despre cristalele de apă. Sunt aproape convins că elevii au devenit conştienţi de faptul că rostirea cuvintelor neprietenoase dăunează atât apei cât şi celorlalţi oameni. Îmi închipui, cu zâmbetul pe buze, că, ajungând acasă, ei le-au spus părinţilor să nu mai rostească vorbe ca „Fă-ţi temele!” sau „Fă-ţi curat în cameră!”

Dar acesta este doar un alt aspect al fenomenului rezonanţei. Pe măsură ce persoanele ale căror suflete

delicate au fost rănite într-un fel sau altul află despre cristalele de apă, mesajul apei se răspândeşte şi mai rapid în jurul lumii.

De asemenea, am putea spune că acesta este rezultatul căutării unor răspunsuri în vremurile acestea tulburi. Nu am nici o îndoială că cristalele de apă vor ajunge în centrul atenţiei tuturor acelora din întreaga lume care caută să găsească un sens în haos.

Vizitele mele în Germania, Elveţia, Olanda, Anglia, Franţa, Italia, Canada şi Statele Unite mi-au dat ocazia să cunosc şi să corespondez cu mulţi oameni din întreaga lume care se ocupă şi ei cu cercetări asupra apei. Poate din cauză că apa este atât de misterioasă sunt şi modurile de abordare atât de diferite şi neconvenţionale. Acest mare interes pentru apă presupune că mereu se ţin simpozioane şi adunări în întreaga lume, făcând din mine un om ocupat – câteodată prea ocupat. Simpozionul din Elveţia s-a mai ţinut încă de două ori la Lucerna şi este foarte probabil să devină, cu timpul, un eveniment internaţional. Am participat, de asemenea, la simpozioane din Australia şi Anglia.

La început m-am întrebat cât interes poate exista pentru apă în Europa şi în alte ţări, dar ştiu acum că celelalte ţări sunt la fel sau chiar mai interesate decât Japonia. Îmi aduc aminte când am auzit despre un grup de japonezi care vizitau Lacul Zurich. Lacul era atât de frumos încât unul dintre turişti l-a întrebat pe ghidul elveţian: „Cum de nu sunt gunoaie pe lângă lac?” Ghidul, care considera de la sine înţeles ca lacul să fie curat, nu a ştiut prea bine ce să răspundă şi l-a întrebat pe japonez „Cum de puneţi o astfel de întrebare?”

Oriunde călătoresc, iau cu mine diapozitive cu imagini ale cristalelor de apă, iar apoi le arăt oamenilor cristalele formate în apa din oraşele lor. Când aud ce mesaj am pentru ei şi când văd diapozitivele, europenii rămân vizibil surprinşi şi impresionaţi. Reacţiile acestea sincere dovedesc faptul că au o conştiinţă puternică în ceea ce priveşte apa.

În orice caz, cercetările mele sunt limitate când produc cristale în Japonia, aşa încât lumea a cerut să creez un centru de cercetare în Europa. La rândul meu, am făcut cunoscută o idee care mi-a umblat multă vreme prin minte.

Ideea este grandioasă şi unică – am de gând să creez un institut de cercetare în forma unui cristal de apă hexagonal. Laboratorul pentru studiul cristalelor de apă se1 va afla în centru, iar alte şase laboratoare vor fi amplasate în jurul centrului, pentru studiul altor teme şi domenii ştiinţifice ca: fizică şi matematică, biologie şi medicină, astronomie şi oceanografie, filozofie şi religie, chimie şi inginerie. Fiecare laborator va fi specializat în 18 categorii de cercetare, pentru ca, însumate, să dea cifra 108.

M-am gândit la acest lucru mult timp, din clipa când am început să mă întreb de ce mediul înconjurător de pe Pământ este într-o stare atât de gravă, de ce oamenii sunt atât de confuzi şi de ce civilizaţia noastră este asemenea lor. Reflectând asupra acestor întrebări am ajuns la concluzia că este vorba de o combinaţie, în primul rând, între mândria şi corupţia din comunitatea oamenilor de ştiinţă şi, în al doilea rând, acţiunea autorităţilor de a permite şi încuraja în mod conştient formarea unei astfel de societăţi.

Sigur, există şi oameni de ştiinţă cu voinţă proprie şi care, în munca lor, se ghidează după propria conştiinţă, însă luând în considerare starea societăţii, ne dăm seama că sunt foarte puţini cei care îşi îndeplinesc munca cu intenţia de a ajuta omenirea şi de a curăţa planeta pe care trăim.

De exemplu, în această categorie nobilă nu intră oamenii de ştiinţă ce sunt la mâna autorităţilor din Japonia care insistă ca apa să fie tratată cu clor, cauzând astfel un declin total al societăţii.

Bineînţeles că nu doar oamenii de ştiinţă sunt singurii vinovaţi pentru problemele acestea. Bazele societăţii s-au şubrezit într-atâta încât o mână de oameni de ştiinţă ni mai are cum să schimbe direcţia nefastă în

care suntem îndreptaţi.

Cum putem schimba direcţia şi, totodată, să facem ceva pentru a îmbunătăţi simţitor deplorabila stare; lucrurilor care cuprinde comunitatea oamenilor de ştiinţă. Cred că trebuie să începem prin a schimba mediul şi sistemele legate de comunitatea oamenilor de ştiinţă.

În cadrul laboratorului pe care îl am în minte comunitatea locală îi sprijină pe oamenii de ştiinţă care se concentrează asupra propriului domeniu de activitate şi, în acelaşi timp, se află în legătură ci oameni de ştiinţă din alte domenii, obţinând astfel o vedere largă care îi ajută să-şi traseze cursul cercetărilor. Comunitatea locală se va îngriji şi de asigurarea finanţări necesare şi a altor ajutoare pe care, la momentul actual, cercetătorii nu le pot obţine pe cont propriu. Cred că asta va duce la descoperiri şi progrese ale ştiinţei care vor contribui în mod real la viitorul Pământului şi al omenirii.

Îi văd cu ochii minţii pe cercetători adunându-se 1; restaurantul central cu autoservire, purtând discuţii îr timpul gustărilor de dimineaţă şi de prânz şi anunţând 1; sfârşitul zilei rezultatele cercetărilor lor.

Sigur că există multe obstacole în calea împliniri acestui vis, dar simt acum că primul pas a fost făcut Indiferent care vă sunt intenţiile, este un pas important să le faceţi cunoscute. Spun asta cu siguranţa multor an de experienţă în afaceri. Încă de când eram copil k spuneam mereu celor din jur ce gândeam şi ce aveam de gând să fac şi mi s-a spus mereu că vorbesc prea mult. Dar simplul fapt de a spune ceva este un mod de a atrage energia în direcţia ta. În special când spui ceva celorlalţi oameni, energia vine înspre tine, ajutându-te să îţi atingi ţelurile.

Dacă vă exprimaţi intenţiile, ele se vor împlini. Bineînţeles, nu spun să faceţi afirmaţii la voia întâmplării – este important să rostiţi ce simţiţi cu adevărat, să vă ascultaţi sufletul. Cuvântul vă este promisiune, deci, când spuneţi ceva, trebuie să fiţi hotărâţi să vă angajaţi în ce aţi spus. De asemenea, făcându-vă cunoscute intenţiile faţă de ceilalţi poate deseori să ducă la aflarea ajutorului din surse

neaşteptate.

Cuvintele au propriile lor frecvenţe vibraţionale unice şi am văzut deja cum energia lor influenţează Universul. Cuvintele rostite de gura voastră au o putere proprie care influenţează întreaga lume. Putem spune chiar că cuvintele care ne învaţă despre natură sunt cuvintele Creatorului.

Cunosc un om care a dovedit puterea şi avantajele cuvintelor pe propriul trup. Nobuo Shioya este un bărbat pe care îl numesc, cu mândrie, maestrul meu. Are 101 ani, dar are spatele drept şi se arată sănătos şi în putere oricui îl vede. Chiar şi acum stă în picioare una, două ore ţinând prelegeri de câteva ori pe an. Îşi exersează în fiecare zi mişcarea de golf şi merge la curs o dată pe săptămână. Capacitatea sa de a-şi menţine sănătatea este pur şi simplu miraculoasă.

Maestrul Shioya spune că secretul sănătăţii sale este metoda sa specială de respiraţie. Această metodă presupune să inspiri până ce aerul umple plămânii, răspândind oxigen în tot corpul, în timp ce meditezi asupra energiei Universului care se adună în jurul tău şi îţi dăruieşte energie revigorantă. Această metodă ne confirmă puterea afirmaţiilor. Maestrul Shioya recomandă ca la sfârşitul exerciţiului său de respiraţie să rostiţi următoarea afirmaţie: „Puterea infinită a Universului se *va* concentra pentru a aduce lumii adevărata pace”. Această afirmaţie este un fel de rugăciune, dar ce este important este hotărârea puternică cuprinsă în cuvântul *va,* ce provine din verbul a voi.

Potrivit Maestrului Shioya, există particule-duh ce nu pot fi văzute cu mijloacele ştiinţei de azi pentru că se află la graniţa dintre dimensiunile a treia şi a patra. Cuvintele rostite cu hotărâre au o mare putere care atrag aceste particule-duh, făcând posibilă realizarea unor lucruri în lumea tridimensională.

În Septembrie 1999, am putut să simt cu adevărat puterea cuvintelor descrisă de Maestrul Shioya. În acea zi se adunaseră aproximativ 350 de persoane pe marginea Lacului Biwa, cel mai mare lac din Japonia. Adunasem

acest grup cu intenţia de a curăţa lacul. Există o zicală veche în Japonia care zice că, dacă Lacul Biwa este curat, toată apa din Japonia va fi curată. Alt scop al adunării era să ne rugăm pentru pace în întreaga lume la începutul unui nou secol.

Îndrumaţi de Maestrul Shioya, pe atunci în vârstă de 97 de ani, toţi aceşti oameni şi-au adunat forţele, şi-au armonizat vocile şi inimile într-o rugăciune pentru pacea mondială. Incantaţia noastră se putea auzi împrejurul întregului lac şi o senzaţie deosebită ne-a înfiorat şira spinării.

La doar o lună după aceasta s-a întâmplat un lucru ciudat cu Lacul Biwa. Ziarele au relatat că algele putrede care apăreau în fiecare an, provocând un miros îngrozitor, nu au apărut anul acela.

Dacă nu înţelegeţi principiul *spiritului cuvintelor,* aceste lucruri vi se vor părea într-adevăr stranii, dar noi ştim că acest spirit al cuvintelor are puterea de a influenţa întreaga existenţă şi de a schimba lumea aproape instantaneu. Nu mă îndoiesc că spiritul cuvintelor, creat de rugăciunile hotărâte pentru pacea mondială, a dus, în câteva clipe, la curăţirea apei din lac. Alt lucru important este că 350 de persoane s-au adunat şi s-au rugat împreună. Voinţa unită a atâtor oameni a fost ca o forţă întru schimbarea Universului.

Folosesc câteodată teoria relativităţii a lui Einstein (E = MC2) pentru a explica acest principiu. Formula aceasta mai are o semnificaţie importantă. Interpretarea generală este că E = MC2, adică „energia este masa înmulţită cu viteza luminii la pătrat”. Dar putem interpreta C drept *conştiinţă* în loc de viteza luminii. De vreme ce M reprezintă masa, ecuaţia o putem interpreta ca numărul persoanelor ce se concentrează conştient.

Această interpretare am învăţat-o de la profesorul Hoang Van Duc, un învăţat în psihoimunologie născut în Vietnam. Cu mai mult de zece ani în urmă, invitându-l la un seminar pe care îl ţineam în Japonia, a pomenit, în timpul unei discuţii libere, că „C”-ul din E = MC2 nu se

referă la viteza luminii, ci la conştiinţă. Această perspectivă m-a impresionat adânc; mai târziu, reflectând asupra vibraţiilor şi asupra modului în care ar trebui să ne trăim viaţa, mi-am adus aminte brusc de acele vorbe.

A trecut aproape un secol de când Einstein a făcut cunoscută lumii această formulă. Nu avem cum să ştim dacă Einstein însuşi a avut în vedere posibilitatea ca litera C din ecuaţie să reprezinte conştiinţa, dar de vreme ce totul este relativ în acest Univers, nu se poate spune că este greşit să priveşti formula în acest fel.

Se spune că oamenii îşi folosesc cel mult 30% din capacităţi, dar dacă am putea să ne sporim capacităţile cu doar 1%, atunci această cantitate se va ridica la pătrat, potrivit formulei, iar cantitatea de energie va fi astfel dublă. Dacă toţi oamenii din lume şi-ar spori conştiinţa în acelaşi timp, diferenţa energetică ar fi enormă.

Dacă ne vom umple viaţa de iubire şi recunoştinţă pentru toţi, această conştiinţă va deveni o putere minunată care se va răspândi în întreaga lume. *Asta* încearcă să ne spună cristalele de apă.

Tocmai am descris cum rugăciunea solemnă şi gândurile unui grup de oameni au putut curăţa apa unui lac, iar cei care au văzut pozele cu cristalele nu se vor mira că gândurile noastre au puterea de a transforma apa. Cu mai mulţi ani în urmă am vrut să mai fac un pas în direcţia fundamentării ştiinţifice a teoriei mele, dar nu eram sigur ce cale să apuc. Am găsit răspunsul deschizând, într-o dimineaţă, ziarul. Titlul care mi-a atras atenţia vorbea de posibilitatea folosirii ultrasunetelor pentru a descompune dioxina în apă. Articolul relata despre crearea unei tehnologii pentru expunerea apei la o emisie de ultrasunete de 1.100 kHz, producând astfel bule minuscule de aer care, când se sparg, descompun dioxina şi alte toxine.

Citind acest articol, am fost cuprins de entuziasm. Am ştiut că găsisem, în sfârşit, o cale de a analiza energia spiritului cuvintelor. Când cei 350 de oameni s-au adunat pe malul Lacului Biwa pentru a face incantaţii şi a se ruga

pentru pacea mondială, au creat poate 2.000 de kHz. Ultrasunetele se află la un nivel la care nu pot fi detectate de urechea umană, deci nu au creat aceste ultrasunete cu vocea. Dar se poate ca, potrivit principiului rezonanţei privind acordarea aceloraşi sunete de pe octave diferite, să se fi creat condiţiile propice pentru producerea de ultrasunete.

Trebuie spus că puterea spiritului cuvintelor este într-adevăr grozavă dar că, dacă am combina tehnologia de curăţare a apei prin ultrasunete cu tehnologia vibraţiilor apei, efectul asupra apei ar fi mult mai puternic.

De exemplu, după ce apa poluată cu substanţe chimice industriale este tratată cu ultrasunete, ar putea fi apoi tratată, într-o a doua etapă, cu vibraţii. Dacă apa poluată este expusă la 1.100 de kHz, substanţele chimice sunt descompuse de bulele de aer care se sparg; deşi toxinele s-au descompus, ele se află tot acolo. Pentru a curăţa apa de aceste toxine, este necesar ca apa să fie expusă unor informaţii ale căror frecvenţe vibraţionale sunt opuse toxinelor.

Folosirea unei singure metode s-ar putea să nu fie suficientă, dar combinând cele două metode s-ar putea să curăţăm definitiv apa, de orice substanţe poluante dăunătoare. Şi s-ar putea chiar ca, folosind aceeaşi tehnologie combinată, să putem elimina substanţele dăunătoare din propriile noastre corpuri.

Ce rezervă viitorul cercetărilor asupra cristalelor de apă? Ca să răspundem la această întrebare trebuie să ne gândim mai mult la recunoaşterea ştiinţifică pe care o vor dobândi aceste cercetări. Când prezint pozele în cadail conferinţelor pe care le ţin în străinătate, sunt bombardat cu o serie de întrebări. De exemplu: care este diferenţa în formarea de cristale când apa este expusă la muzică digitală (creată pe calculator) sau, dimpotrivă, la muzică creată de instrumentele muzicale tradiţionale? Dar la muzica live? Pentru a răspunde la aceste întrebări trebuie să continui cercetarea şi să mai fac experimente în diferite condiţii.

O altă chestiune importantă este testarea repetabilităţii. Am văzut de multe ori că formarea cristalelor depinde de conştiinţa privitorului. Când punem mostrele de apă în vase Petri – pregătim de obicei cincizeci de mostre – cristalele ce se formează diferă în funcţie de modul în care cercetătorul s-a purtat cu apa şi de gândurile acestuia. Iar starea celor cincizeci de mostre de apă se schimbă în fiecare clipă.

Cred că este practic imposibil să controlăm toţi aceşti factori până la punctul în care să putem afirma, din punct de vedere ştiinţific, că toate condiţiile sunt ideale, în orice caz, noi facem tot ce putem pentru a realiza aceste condiţii, folosind cele mai precise metode ştiinţifice disponibile.

Eforturile noastre includ folosirea storurilor, pentru a înlătura posibilitatea unei schimbări cauzate de gândurile cercetătorilor. Aceasta, pentru că nu vrem ca gândul să influenţeze în vreun fel rezultatele. De exemplu, gândul că apa căreia i se spune „Mulţumesc” va forma cristale mai frumoase decât cea căreia i se spune „Proasto”, poate influenţa rezultatele. Însemnăm vasele cu mostre cu literele alfabetului şi nu dezvăluim care ce fel de apă conţine până nu vedem rezultatele. Sperăm că această metodă va înlătura pe cât posibil efectul de influenţă a gândurilor cercetătorilor.

Pentru fiecare din cele cincizeci de vase alcătuim grafice conţinând numărul de cristale din fiecare vas care trec drept frumoase, hexagonale, nedesăvârşite ş.a.m.d. Stabilim un coeficient pentru fiecare model şi însemnăm cristalele cu valori numerice. Aceasta ne oferă o imagine clară a caracteristicilor cristalelor din fiecare mostră şi astfel putem să clasificăm mostrele de apă ce produc modele de cristale frumoase, hexagonale etc. Apoi alegem pentru fotografiere cristalul cel mai reprezentativ pentru mostra respectivă.

Cristalele de apă se transformă în funcţie de gândurile şi chiar de sănătatea observatorilor. Pentru a explica acest lucru, diverşi cercetători cu experienţă au

studiat mostrele. Scopul cercetărilor noastre este să folosim aceste metode pentru a dezlega mesajele purtate de aceşti mesageri atât de delicaţi.

Un domeniu în care cercetările asupra cristalelor de apă pot fi extrem de folositoare este prezicerea cutremurelor. Se crede că apa poate detecta apropierea unui cutremur mai curând decât orice altă substanţă.

Am viziunea unei lumi în care se vor lua zilnic mostre de apă din apele subterane şi, prin observarea diferenţelor în formarea cristalelor, vom detecta schimbări în scoarţa Pământului. Când are loc un cutremur, putem compara fotografii cu cristale formate în apă înainte şi după cutremur. Adunând date despre cristalele formate până la producerea cutremurului, vom putea găsi asemănări şi, în final, vom putea folosi aceste informaţii pentru prezicerea viitoarelor cutremure.

Pierzându-mi bunicii şi o mătuşă din partea mamei în timpul unui cutremur cumplit din 1923 şi luând în calcul suferinţa şi distrugerile cauzate de cutremurul care a lovit Kobe în 1955, eu unul pot spune că posibilitatea de a folosi cristalele de apă pentru prezicerea cutremurelor ar fi un ajutor considerabil pentru omenire.

Este foarte posibil ca, într-o zi, această tehnologie să poată fi folosită pentru prezicerea altor forme de distrugere, cum ar fi furtuni, inundaţii, epidemii şi chiar organizarea unui atac secret din partea unui stat ostil.

Lucrez şi la descoperirea unei modalităţi prin care toată lumea să poată fotografia cristale, cu sau fără echipament ştiinţific sau pregătire specială. Folosind noile materiale, acest lucru ar putea fi posibil în viitorul nu prea îndepărtat. Vedem materiale super termoconductoare, ce sunt de douăzeci de ori mai eficiente decât obişnuitele materiale termoconductoare, că fac posibilă îngheţarea apei la temperatura camerei; nu va mai fi nevoie să facem fotografiile într-o încăpere specială, la – 5°C (23°F).Cercetătorii lucrează la un dispozitiv bazat pe această tehnologie, care va permite oricui să fotografieze, aproape oriunde, cristale de apă.

Am o presimţire că tehnologia cristalelor de apă va fi folosită, în viitor, de întreaga omenire. Însă ar putea fi vorba de o sabie cu două tăişuri. Folosită în mod corespunzător, apa are potenţialul de a aduce fericire şi strălucire nesfârşită omenirii, dar o astfel de tehnologie poate să fie folosită şi în vederea câştigului, sau să facă rău.

Corpul nostru este în mare parte apă, deci viaţa nu poate exista fără aceasta. Dar nu trebuie să uităm că apa poate distruge civilizaţii şi provoca nenorociri. Totul depinde de ce avem în sufletul nostru. Sufletul uman are, puterea de a aduce lumii fericire, dar şi suferinţă. Este un fapt pe care cristalele de apă îl arată clar.

Deci cum să facem să ne găsim drumul în viaţă? Am subliniat neîncetat importanţa iubirii şi recunoştinţei. Recunoştinţa este creatorul unei inimi pline de iubire. Iubirea poartă sentimentele de recunoştinţă în direcţia bună. După cum ne arată cristalele de apă, recunoştinţa şi iubirea se pot răspândi în întreaga lume.

Avem cu toţii o misiune importantă: Să curăţăm apa din nou, să creăm o lume în care să ne fie uşor să trăim şi să ducem o viaţă sănătoasă. Pentru a ne îndeplini misiunea trebuie să ne asigurăm întâi că avem sufletele pure şi nepoluate.

De-a lungul secolelor, oamenii au pângărit neîncetat Pământul, poluându-l tot mai mult – istoria aceasta se găseşte înregistrată în apă. Acum, apa începe să ne vorbească. Ne spune, prin intermediul cristalelor de apă, ce trebuie să ştim. Începând de azi trebuie să începem să făurim o istorie nouă. Apa urmăreşte, tăcută şi atentă, calea pe care o apucăm – calea pe care *tu* o alegi chiar în această clipă – şi tot ea are grijă de noi toţi.

Vă cer doar să ascultaţi şi să asimilaţi mesajul apei către întreaga omenire şi către fiecare dintre voi.

Epilog

Sper din tot sufletul că vom putea continua în

această minunată descoperire a apei şi a Universului.

Când am auzit prima oară că apa ajunge în mod constant pe Pământ din depărtările Universului, am fost umplut de uimire. M-am gândit că, dacă apa continuă să vină în ritmul acesta, Pământul va fi în curând inundat.

Din cele mai vechi timpuri, omenirea a fost victima nenorocirilor şi distrugerilor cauzate de apă. În aproape toate culturile din lume se găseşte povestea unui potop uriaş şi avem chiar dovezi ştiinţifice că Pământul a fost, odată, acoperit de apă. Nu putem să desfiinţăm povestea cu Noe şi potopul, nici legenda civilizaţiei Atlantidei şi cea despre continentul Mu, dispărute în ocean.

Este adevărat ce se spune, că istoria se repetă; deci, chiar şi azi, mai există riscul ca apa să vină din spaţiu, acoperind din nou Pământul. Ar mai putea fi mii sau zeci de mii de ani până atunci, dar poate nu este prea devreme să luăm măsuri pentru evitarea acestui dezastru. Deja, în zilele noastre, auzim frecvent despre inundaţii peste tot în lume. Însă odată, pe când reflectam neliniştit la această posibilitate, mi-a venit un gând cu totul diferit. Tot ce există în Univers, există paralel. Microuniversul este copia perfectă a macrouniversului, iar Universul este o mandala imensă (ceea ce în sanscrită înseamnă „cerc”). Acest fel de gândire ne duce la concluzia că tot ce se întâmplă în Univers se întâmplă şi în corpul nostru.

Corpul uman are nevoie de circulaţia apei, deci putem trage concluzia că şi Universul are nevoie de acest lucru, în cazul în care cantităţi mari de apă se îndreaptă într-o singură direcţie, înspre Pământ, circulaţia apei în Univers va stagna în cele din urmă. Apa ajunge pe Pământ pentru ca apoi să se reîntoarcă în vastele depărtări ale Universului, într-o uimitoare călătorie fără sfârşit. Apa de pe această planetă va porni, cândva, în călătoria spre dincolo, în Cosmos.

Dar ce înseamnă pentru noi faptul că apa continuă să vină pe Pământ? Poate Pământul nu este singura destinaţie a acestor blocuri de apă. Dar, deşi ar mai putea exista alte popasuri pentru apă, nu ştim despre nici o altă planetă

care să întrunească condiţiile necesare pentru depozitarea apei. Comparând sistemul solar cu corpul uman, cred că Pământul ar juca rolul ficatului.

Zi de zi, ficatul filtrează două sute de litri de apă şi trimite această apă purificată celorlalte organe din trup. Având în vedere acest lucru, nu este greu să ne imaginăm că Pământul joacă rolul vital de a curăţa apa care circulă prin sistemul solar şi de a o trimite înapoi în spaţiu.

În cazul acesta, cui îi revine responsabilitatea de a purifica apa ajunsă pe Pământ? Nouă, întregii omeniri. Şi asta deoarece noi înşine suntem apă. Din moment ce ne-am născut aici, suntem cu toţii responsabili pentru curăţarea apei de pe Pământ.

Gândindu-mă la lunga şi minunata călătorie a apei prin Univers, mă duce gândul la chestiuni precum originea şi viitorul omenirii. Luând în considerare că suntem apă, răspunsul multor asemenea mistere devine evident. Apa constituie 70% din corpurile noastre şi nu se poate ca informaţiile din apă să nu contribuie într-o mare măsură la formarea personalităţii umane.

Am auzit în nenumărate rânduri de oameni răniţi în accidente şi care, în timp ce li se făceau transfuzii de sânge, aveau viziuni cu locuri în care nu fuseseră niciodată sau aveau amintirile unui trecut care nu era al lor. S-a întâmplat ca transfuziile să cauzeze chiar schimbări de personalitate.

Se poate ca întâmplările pe care le trăim de-a lungul vieţii să devină amintiri înregistrate de apă şi care rămân în corpul nostru, fiind ceea ce numim suflet.

Multe întrebări rămân încă fără răspuns, întrebări despre suflet, reîntrupări şi despre existenţa spiritelor, dar cred că va veni o zi când multe din aceste întrebări îşi vor găsi răspunsul pe cale ştiinţifică – cu ajutorul apei.

Care este originea sufletului? Am întrevăzut posibilitatea ca el să vină din depărtările Universului, purtat de apă.

Următoarea noastră întrebare este: ce îi este rezervat sufletului? De vreme ce noi înşine suntem apa,

într-o bună zi toate amintirile noastre de viaţă vor fi trimise în spaţiu. Şi, înainte să se întâmple aceste lucruri, avem datoria să devenim, pe acest Pământ, apă pură. Această apă pură va forma oceanul de lumină şi iubire a Tatălui Ceresc, sufletele noastre se vor îndumnezei.

Pentru ca aşa ceva să fie posibil, trebuie întâi şi-ntâi să ne trăim viaţa din plin. Conştiinţa este cea care va purifica apa şi astfel vom trimite întregii existenţe mesaje de frumuseţe şi putere.

Nu ar fi minunat să putem aşterne întreaga lume cu cele mai superbe cristale de apă?

Cum trebuie să procedăm? Răspunsul este iubire şi recunoştinţă. V-aş ruga să mai observaţi o dată frumuseţea cristalelor. Dacă toţi oamenii din Iunie vor putea simţi iubire şi recunoştinţă, frumuseţea originară a Pământului va renaşte.

Trăim o viaţă scurtă pe această planetă, după care pornim în călătoria prin Univers. Nu ştiu sigur cum are loc acest proces, dar să lăsăm asta pe seama legilor Universului. Bineînţeles, când vom face această călătorie nu ne vom afla în forma fizică de acum, ci vom fi apă sau abur.

Când sufletul îmi va fi pregătit să pornească în călătoria prin Cosmos, vreau să strig întregii lumi: „Am pornit să explorăm Universul! Să mergem pe Marte!”

Despre autor

Masaru Emoto s-a născut la Yokohama în Iulie 1943. Este absolvent al Universităţii Municipale din Yokohama, secţia de studii umanistice şi ştiinţă cu specializarea în Relaţii Internaţionale. În 1986 a fondat Corporaţia IHM din Tokyo. În Octombrie 1992 a obţinut de la Open International University diploma de Doctor în Medicina Alternativă. Ulterior, a aflat de noţiunea micro-ciorchinilor de apă, folosită în Statele Unite, şi de tehnologia Analizei prin Rezonanţă Magnetică. Astfel şi-a început căutările

pentru dezlegarea misterelor apei.

Profesorul Emoto a întreprins vaste cercetări asupra apei de pe întreaga planetă, nu atât ca cercetător ştiinţific ci mai degrabă ca liber-profesionist. Într-un final şi-a dat seama că apa ne relevă adevărata ei fire sub forma cristalelor de gheaţă. El îşi continuă experimentele şi a scris un număr mare de cărţi de succes în limba japoneză, ca şi seminarul *Mesaje din Apă,* publicat bilingv. Este căsătorit cu Kazuko Emoto care îi împărtăşeşte pasiunea, fiind director al Kyoikusha, secţia de editare-publicare a companiei sale. Ei au trei copii.

CUPRINS

Introducere 2
Prolog 5
Cap. 1 – Din ce este alcătuit Universul? 19
I-am arătat apei diferite cuvinte 22
Un experiment făcut la o şcoală primară 30
Ce înfăţişare are Cosmosul? 32
Efectele dăunătoare ale undelor electromagnetice 45
Nişte cristale mai puţin obişnuite 48
Cum veţi alege să vă trăiţi viaţa? 67
Cap. 2 – Poarta către o altă lume 67
Cap. 3 – Din conştiinţă se naşte totul 80
Cap. 4 – Lumea se va schimba într-o singură clipă 93
Apă căreia i s-au arătat poze cu peisaje naturale 109
Apă expusă muzicii din întreaga lume 120
Apă de la robinet din întreaga lume 127
Splendoarea apei naturale 133
Cap. 5 – Un surâs ce îmbrăţişează lumea 141
Epilog 158
Despre autor 162